

Giới thiệu Duyên Tình Thứ 3

Thể loại: Ngôn tình hiện đại

Độ dài: 80 chương

Trong cuộc sống, có muôn vàn những cuộc gặp gỡ bất ngờ rồi bị lãng quên ngay...

Có những con người chỉ lướt ngang qua cuộc đời nhau như chưa từng quen biết...

Nhưng...không ai biết rằng bánh xe vận mệnh đổi hướng và tôi gặp anh cũng đầy bất ngờ như vậy.

Trích đoạn 1:

- "Xin chào quý khách" cô dừng cử động đôi bàn tay để nói chuyện với người đàn ông trước mắt.

- "Cho tôi một bó thiên thảo" Dáng người cao gầy của anh ẩn hiện sau ánh đèn nhu hòa của cửa hàng, giọng nói lạnh lẽo đôi lập vang lên. Cô bất chợt nhận ra một điều. Người đàn ông này thể nhưng lại hiểu ngôn ngữ của người câm.

Trích đoạn 2:

“Mục Nguyệt, em ngồi xa như vậy mà đút cho tôi ăn thì tí lệ em đút đồ ăn vào mũi tôi là rất cao đấy”! “Ngồi lên giường đi”. Vị cô nương nào đó vô cùng nghe lời trèo lên đầu giường bệnh ngồi nghiêm túc đút cho anh.

“anh làm gì vậy?” vừa rồi nếu không nhầm thì cô thấy có đôi móng vuốt nào đó chạm vào eo cô.

“không có gì, tôi chỉ muốn khẳng định một điều,”

“gì chứ”

“à... eo của em chắc cỡ 56”!!!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cuộc gặp gỡ bất ngờ

“Cuộc sống luôn là những cuộc gặp gỡ đầy bất ngờ và thú vị”.

"Kính thưa quý vị và các bạn khán giả, hôm nay thứ 3 ngày 12 tháng 4, tại khu vực trung tâm thành phố và các vùng phụ cận có mưa to và rất to kèm theo gió giật mạnh, đề nghị các bạn khi ra khỏi nhà mang theo ô và vật dụng cá nhân để phòng tránh mưa..."

Tiếng phát thanh viên dự báo thời tiết cứ lặp đi lặp lại khiến cô hơi đau đầu. Đã nhiều tuần liên tiếp cứ vào thứ 3, trời lại đổ mưa lớn khiến mọi hoạt động nhộn nhịp ồn ã của thành phố lúc về đêm càng trở nên bất tiện. Trái lại, mấy ngày này việc buôn bán của cửa hàng hoa của cô lại khá suôn sẻ. Khách đến vào buổi sáng rất đông, cô thậm chí cảm thấy may mắn vì mình không trông cửa hàng vào buổi sáng mà giao việc này cho nhân viên.

Đúng vậy! Cô đã không còn nhớ rõ lý do vì sao bản thân luôn không thích ánh sáng mặt trời, điều này dường như đã trở thành cảm kị trong trái tim mà mỗi khi nhắc lại vết thương lòng vừa mới lành sẹo không lâu của cô lại như tứa máu.

Cô nhớ người mẹ hiền từ của mình khi còn sống đã từng nói với cô rằng: “Mục Nguyệt, con biết không? Con người luôn mang những vết sẹo của quá khứ trong trái tim, dù nặng hay nhẹ thì những vết sẹo ấy vẫn theo con tới cuối cuộc đời. Chúng ta có thể quên vì sao vết sẹo này lại hằn sâu trong tim mãi chẳng thể xóa được nhưng ta lại chẳng thể quên ngày thời điểm đó nó đã làm cho ta đau đớn vật vã cỡ nào”.

Cho tới giờ cô vẫn không hiểu sao một người sống trong hạnh phúc như mẹ lại nói những câu nói đầy tang thương đến như vậy. Dường như có cả một thế giới tâm sự ẩn sau đôi mắt màu xám tro tàn ấy mà cô không hề hay biết.

Con mưa bắt đầu nặng hạt hơn, từng hạt từng hạt như xối vào lòng khiến trái tim không khỏi chua xót. Mục Nguyệt nghĩ cô cần phải làm gì đó để giải tỏa nỗi xót xa đang có dấu hiệu bùng cháy trong trái tim mình. Tiến về phía cây dương cầm để ở giữa cửa hàng, bàn tay tinh tế như bạch ngọc thượng hạng

khẽ lướt qua phím đàn, một loạt chuỗi âm thanh du dương vang lên rồi lập tức vỡ tan tành trong tiếng mưa rơi bên thềm. Dường như quá nhập tâm, cô không hề thấy tiếng chiếc chuông gió ngoài cửa kêu lanh canh báo hiệu có khách tới.

Một người đàn ông nhẹ bước vào và đặt chiếc ô đen sang trọng xuống ghế đứng ngoài thềm. Anh không nghĩ mình sẽ thấy khung cảnh này: “một cô gái đang say mê chơi piano, đôi mắt lim dim thả hồn theo từng làn điệu, đôi môi cô mím lại như đang cố kìm nén không bật thành tiếng nức nở, làn da trắng xanh yếu ớt của người thiếu ánh sáng lâu ngày càng trở nên nhợt nhạt hơn nữa dưới ánh đèn điện sáng màu trong cửa hàng. Nhưng rõ ràng cô hẳn là một cô gái cực kì xinh đẹp,... và! có chút yếu ớt...”

Trong giây phút này anh cứ ngỡ mình đã gặp thiên sứ, một thiên sứ với mái tóc đen suôn mượt rủ xuống đôi vai gầy.

Anh hoàn toàn không muốn phá vỡ khoảnh khắc này, đặc biệt là khi anh nhận ra đôi mắt màu xám tro của cô đang quẩn quại trong nỗi thống khổ nào đó rất xa xăm. Lặng lẽ tựa lưng vào tường, anh thả hồn theo tiếng đàn bi thương của cô gái, mãi cho tới khi khúc nhạc kết thúc anh mới hoàn hồn.

Mục Nguyệt vừa chơi xong bản nhạc, cô chợt nhận thức được trong không khí có hơi thở của người khác. Quay đầu lại, cô thấy một người đàn ông trẻ tuổi với dáng người cao gầy đang đứng sừng sững ở đó. Đầu óc lập tức vận hành suy nghĩ: “người đàn ông này cao thật, chắc cỡ phải trên 1m85”. Vì anh ta đang đứng ngược sáng nên cô chưa thấy rõ gương mặt của anh. Chỉ dựa vào bộ âu phục Armani được cắt may tinh xảo khoác trên người cũng đủ cho cô biết thân phận của anh không hề tầm thường chút nào.

Trong lúc cô mãi miết suy nghĩ thì anh đã húng hắng ho như muốn cô hoàn hồn lại.

Giật mình, gương mặt cô đỏ lên vì ngượng ngùng. Cô vừa nhìn chăm chăm vào một người đàn ông xa lạ, anh ta liệu không cho rằng cô là sắc nữ muốn cướp sắc đó chứ!

< Xin chào quý khách!!>. cô dùng cử động đôi bàn tay để nói chuyện với người đàn ông đang đứng trước mặt. Dáng người cao gầy của anh càng được tôn lên dưới ánh đèn nhu hòa của cửa hàng.

(Chú ý: những câu thoại sau này để trong< > là ngôn ngữ kí hiệu của nữ chính)

“ Cho tôi một bó thiên thảo”. Giọng anh từ tốn mà lạnh lẽo vang lên trong căn phòng tràn ngập âm vang của tiếng piano du dương này. Cô chợt nhận ra một điều, người đàn ông này thế mà lại hiểu ngôn ngữ của một người câm!

Đã rất lâu rồi cô không cảm thấy vui mừng như vậy. Ngoại trừ em gái thì chẳng ai hiểu cánh tay đang khua loạn trong không trung của cô muốn biểu hiện điều gì. Vậy mà giờ đây, một người xa lạ lại hiểu thông tin mà cô muốn truyền đạt qua đôi bàn tay này.

Cô vội vã lấy hoa, bó lại thật đẹp và mang tới cho anh. Giờ này cô mới nhìn rõ dung mạo của người đàn ông. Anh có gương mặt tuấn tú cương nghị, sống mũi cao như điêu khắc, bờ môi quyến rũ nhưng tràn đầy nét cao ngạo bẩm sinh. Đặc biệt là đôi mắt màu cà phê lạnh lùng, cô có cảm giác bất cứ ai khi nhìn sâu vào đôi mắt ấy cũng có thể bị sự lạnh lẽo trong đó làm cho đóng băng.

Anh nhận bó hoa từ trong tay cô và trả tiền. Hành động dứt khoát không chút thừa thãi nào của anh như muốn nói cho cô biết rằng: “ cô gái, nếu rảnh cũng đừng động vào tôi, tôi không có thời gian tiếp cô đâu!!!”.

Cô hơi buồn cười, thái độ né tránh như có ôn dịch của anh khiến cho tâm trạng vốn ủ ê của cô tối nay như bay hết sạch. À thì! Hiện giờ trong đầu cô đang ngập tràn suy nghĩ về một người đàn ông mắc bệnh sợ phụ nữ.

Ừm!!! Hy vọng là cô nghĩ nhiều thôi^-^

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Anh là Mạc Khiêm Vũ

“ Những lần gặp gỡ bất ngờ là khoảnh khắc khởi đầu cho một cuộc đời mới”.

Một thứ 3 nữa lại đến, hôm nay trời vẫn mưa rào. Tiếng mưa xối vào cửa kính ô tô làm cho tâm trạng vốn đã không mấy tốt đẹp của Mạc Khiêm Vũ trở nên tồi tệ.

Dự án xây dựng khu chung cư hoàng kim Cao Phát tại khu vực trung tâm thành phố gặp chút rắc rối trong công tác di dời khiến cho anh phải tăng ca làm việc suốt cả tuần. Đã vậy mỗi lần nhớ đến hình ảnh cô gái cầm trong tiệm hoa lần trước lại khiến hai bên hông anh đau ê ẩm.

Phải biết rằng cả tuần qua anh không thể ngồi nghiêm chỉnh được, lúc nào cũng phải vận vẹo tránh vết thương khiến nhân viên nhìn anh như thể anh là kẻ bệnh hoạn éo la vậy. Không biết anh có cần đến bệnh viện làm kiểm tra chỗ đó một chút không? Biết đâu vì xử lí vết thương qua loa mà nhiễm trùng thì

không hay lắm!

Nhớ lại cách đây đúng một tuần, trong cái tiệm hoa rách nát đó.. Anh đã trải qua một đêm kinh hoàng nhất trong 30 năm cuộc đời. Mạc Khiêm Vũ bị cô nàng chủ quán cầm đồ chơi xỏ một vỏ vô cùng cay cú.

**

Trở lại thứ 3 tuần trước.

“Tôi nhớ mình có nói muốn một bó anh thảo.”

Tôi biết, nhưng xin lỗi anh, giờ này trong tiệm không còn cành hoa anh thảo nào nữa. Chúng tôi chỉ còn chậu hoa, tôi nghĩ chắc anh không muốn bê cả chậu hoa về nên mới mạo muội bó hoa thủy tiên lại cho anh. Vì xét về mặt ý nghĩa biểu đạt thì hai loài hoa này đều giống nhau. Anh có thể yên tâm.

“Ý nghĩa? Vậy ý nghĩa của chúng là gì?”. Anh thực sự hơi ngạc nhiên vì sự nhiều lời của mình hôm nay, bình thường anh thậm chí còn chẳng buồn nói chuyện nhiều với phái nữ chứ đừng nói đến việc nghiêng tai nghe một cô gái cầm giảng giải về ý nghĩa của các loài hoa.

À, ý nghĩa của nó là sự chờ đợi thầm lặng vĩnh cửu trong tình yêu mà không cần đáp trả, không mura cầu toan tính... một mối tình đơn phương đẹp.

Mạc Khiêm Vũ thực sự rùng mình. Anh thử tưởng tượng bản thân với người anh trai cùng cha khác mẹ to cao như con gấu lớn của mình đang yêu thầm nhau, còn gì khủng khiếp hơn việc đó chứ.

Anh vốn không định mua hoa vào giờ này, anh chẳng thích hoa lá chút nào nhưng người anh trai đáng chết kia cứ một mực muốn tặng hoa cho một cô bé sinh viên tại trung tâm mà anh ta đang dạy nên bắt anh đang đêm tối bận bịu phải đi mua hoa trong cái thời tiết thâm hại này, đã thế lại còn phải gặp một người phụ nữ trông như quý hấp huyết lâu năm có sức tưởng tượng vô cùng phong phú nữa chứ.

(Người đàn ông nào đó đã quên đường như chỉ vài giây trước thôi anh ta còn đang khen cô gái trước mặt giống thiên sứ hạ phàm cơ đấy.)

“Hừ! Xin hỏi hết bao nhiêu tiền?”. Giọng anh không tự chủ lạnh đi vài phần.

Không cần đâu, vì lí do tự ý thay đổi hoa mà khách hàng muốn mua tôi sẽ không lấy tiền bó hoa này. Nhưng nếu lần sau anh lại ghé lại cửa hàng tôi sẽ nhận tiền.

“Cô ta còn đang mơ tưởng có lần sau cơ đấy! Ghé sớm thật! Có đánh chết anh cũng sẽ không bước chân vào tiệm hoa này nữa đâu.”

Cô không hiểu mình đã chọc giận gì người đàn ông này. Việc miễn phí tiền hoa rõ ràng là cô chịu thiệt sao anh ta cứ bày ra cái vẻ mặt như oán phụ khuê phòng không được thỏa mãn dục vọng vậy chứ. Cô không hề biết vừa rồi cô đã vô tình phù nhận khuynh hướng giới tính của mỗi nam nào đó khiến anh ta vô cùng bất bình.

“Tôi không cần miễn phí tiền hoa. Hết bao nhiêu?”

Cô gờ 3 ngón tay biểu thị. Người ta đã không cần thì mình cần gì phải mặt nóng dán vào mông lạnh làm gì chứ.

Mạc Khiêm Vũ nhanh chóng rút tiền ra thanh toán. Giờ tay nhìn đồng hồ, đã 9h30" khá khuya rồi, xem chừng cửa hàng này sẽ mở cửa suốt đêm. Buồn bán ở trung tâm thành phố luôn đông khách, vì sao lại còn mở cửa hàng tới khuya vậy chứ? Trời tối đâu có mấy khách đâu. Nghĩ vậy nhưng Mạc Khiêm Vũ sẽ không bao giờ nói ra.

Đúng lúc này, một tiếng sấm lớn vang lên. Đèn điện trong phòng bỗng tắt cái phụp. Xung quanh tối đen như mực, anh thậm chí còn không xác định được vị trí của cô gái cầm kia đâu nếu không phải cô đang hô hấp khá nhẹ nhàng bên cạnh.

Rõ ràng trong trường hợp này, mười cô thì có tới chín người sẽ hét lên và lao vào lòng anh khóc rấm rức, và rất tự nhiên anh sẽ hát văng họ ra không thương tiếc. Anh vốn ghét sự đụng chạm của người khác với mình.

Nhưng! Anh không nghe nhầm, cô gái đó không hề lo sợ, cô ta còn đang di chuyển một cách rất thuần thục trong bóng tối. Cô ta không phải là phù thủy đó chứ. Sao cô ta cứ cố tình muốn làm cái kẻ thứ 10 gan dạ không sợ chết chứ. Mẹ kiếp!

Nghe cái cách mà cô ta bước đi xa dần mà xem, hoàn toàn giống một con mèo cái ồm ồm lác mông di chuyển trong bóng đêm, thi thoảng còn quay lại liếc nhìn anh đầy khinh thường như thể việc không di chuyển trong đêm tối được là tội nặng thiên cổ vậy.

“Cô tưởng ai cũng khủng bố giống cô chắc. Anh nghĩ mình phải nhanh rút ngay khỏi động phù thủy này. Trấn tĩnh lại bản thân. Anh rút vội chiếc điện thoại ra khỏi túi quần nhưng vào chính lúc cấp bách này cái điện thoại hàng hiệu của anh lại anh ngang nhiên đình công. Màn hình cảm ứng đen sì đúng như tâm trạng anh bây giờ.”

“Có vẻ trời mưa to và giông tố sấm chớp đã khiến thành phố mất điện”. Vừa suy nghĩ anh vừa men theo lối ra khỏi cửa hàng trong trí nhớ.

“Xoảng... bịch...”. Rốt cuộc là tên khốn nào đã để chậu hoa ngay cửa ra vào vậy chứ?

Anh chắc không sao đâu nhỉ?.

“Không sao cái em gái cô”. Anh rửa thẩm. Khi ngẩng đầu nhìn lên anh thấy một gương mặt trắng toát như cô hồn đã quỷ xách theo chiếc đèn cầy vàng đang nhe răng nói chuyện với mình. Anh tự nhận bản thân định lực tốt, không tin vào yêu ma quỷ quái nhưng trong giây phút này, anh thực sự giật mình thon thót. Cổ gồng áp chế tiếng la trong cổ họng, thực muốn chôn chạy ngay tức khắc.

Chợt bàn tay lạnh cóng của con quỷ nữ đó chạm vào tay anh, lại thêm tiếng thì thầm không phát thành lời trong cổ họng nữa chứ. Anh vội hất văng bàn tay ấy ra định đứng dậy. Đủ qua rồi!, anh không muốn ở trong tiệm hoa chết tiệt này một phút nào nữa cả. Lí trí nói là vậy nhưng chân không thể nào chống đỡ nổi cơ thể, chưa bao giờ anh hận trọng lượng cơ thể luôn cân đối của mình tới vậy.

Sờ tay vào sau quần, anh thấy có thứ gì đó ướt sũng, sền sệt!!!

Không phải chứ, có vậy đã! Chết tiệt. Anh muốn giết chết cơ thể của mình!!!

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2-2: Anh là Mạc Khiêm Vũ (tiếp)

Anh thực sự không sao chứ, có cần tôi đỡ dậy không? Trông anh có vẻ không ổn lắm thì phải?

“Tôi sẽ ổn thôi nếu cô cảm miệng lại”. Anh ác độc nghĩ.

Cô vẫn nâng người đàn ông này dậy mặc dù trông có vẻ anh không tỉnh nguyên lắm. Cô nghĩ hẳn là anh đã bị thương. Vì cửa hàng đông khách nên sầm tối nay cô mới kí một đơn nhận hàng gồm mấy chục chậu hoa vẫn còn đặt trước cửa ra vào. Cô định để sáng mai nhân viên của mình sẽ thu xếp chúng ổn thỏa, không ngờ những chậu hoa xinh đẹp này lại là nguyên nhân khiến anh chịu khổ.

Trông vẻ mặt nhăn nhó như ăn phải ruồi của anh khiến cô rất vui vẻ. Haha. Sao anh không tiếp tục trưng cái bộ mặt lạnh như lúc đầu đi, mới đó mà đã chịu thua rồi à. Ý chí chiến đấu quá kém. Thế mà cũng muốn đấu với chị đây à. Còn non lắm ku.

“Cô ta đang khinh bỉ mình. Chết tiệt”. Sao lúc đầu anh lại cho rằng cô ta có nỗi đau lớn trong tim nên mới có thể chơi một bản nhạc đau lòng vậy chứ. Rõ ràng là giả tạo mà.

Ồi! Xem ra tối nay là một buổi tối có thu hoạch đấy. Ít nhất thì lâu lắm rồi cô không vui như vậy.

Đi anh ta vào ghé bành sâu trong cửa hàng, nhưng vừa đặt mông xuống người này lại đứng bật dậy, miệng anh ta khê rên lên. Cô thực sự hoài nghi tại mình, bởi tiếng kêu quá nhỏ so với tiếng sầm sét âm âm bên ngoài.

Anh bị thương ở mông sao?

“Cô ta lại còn dám hỏi cái vấn đề nhạy cảm này nữa, thật thô bỉ!”

Anh không phải ngại, có vết thương cần phải chữa ngay, nếu không sẽ nhiễm trùng, có khi lại phải xẻo thịt đi không chừng

“Vị tiểu thư này! Cô có thể nói ít đi được không?”

Vị tiên sinh này, tôi vốn không có nói. Tôi chỉ “hành động” thôi. Nếu không muốn anh có thể không nhìn.

“Cô cho rằng cô múa tay múa chân trước mặt tôi thì tôi không nhìn cũng được sao”. Anh kìm nén suy nghĩ muốn bóp chết kẻ gây họa trước mặt. Nhưng một câu nói có thể ảnh hưởng đến về thân sĩ của mình anh sẽ không bao giờ nói ra.

“Cô có thuốc cầm máu-tiêu viêm ở đây chứ?”

Không!

“Thực sự phải bóp chết cô ta!”. Trong một tiệm hoa phải dùng kéo thường xuyên mà không có hộp cứu thương! Rốt cuộc đầu cô ta làm bằng thứ đất gì mà hoàn cảnh “tưới tắm” mãi cũng không màu mỡ lên được thể nhỉ?

Thực sự không có thuốc cầm máu nhưng có thảo dược cầm được máu, anh có muốn dùng thử chút không?

“Tôi còn chưa muốn chết đâu!”. Vết thương càng lúc càng chảy nhiều máu khiến anh đau muốn chết. Có vẻ như mảnh sứ vỡ đó đang găm vào miệng vết thương, cần nhanh chóng xử lí tốt nếu không thực sự sẽ như lời cô gái này nói.

“ Cô cho tôi mượn điện thoại”.

Anh trai à! Tôi bị cầm đầu, anh nghĩ người cầm sẽ sử dụng điện thoại di động sao? Thế chẳng khác gì người điếc mà bày đặt nghe nhạc của Michael Jackson đâu.

“ Vậy chứ cô liên lạc với người khác bằng gì chứ?”

Tôi vốn chẳng cần liên lạc với ai cả. Ai muốn nói chuyện có thể đến trực tiếp gặp tôi

Quên mất, cô ta vốn không nói được! Sao lại xúi quẩy thế chứ. Con mịa nó! Sao quả tạ soi đường! Amen!

Anh yên tâm đi. Tôi từng học đại học chuyên ngành y học phương đông, tôi hoàn toàn có thể sơ cứu được mấy ca đơn giản này.

Nói rồi cô ta đi vào trong và mang ra hai loại lá gì đó xanh xanh đỏ đỏ. Anh không yên tâm lắm. Dù sao cô ta đâu biết anh, nếu cô ta muốn hạ độc thủ thì anh chết chắc. Anh vốn chẳng hiểu chút gì về đông y cả.

Về mặt anh bây giờ như thể sắp bị lâm hạnh vậy! Vị tiên sinh đáng yêu ơi, Anh sợ tôi khi dễ cái mông anh hả? Phải biết rằng anh chết ở cửa hàng của tôi thì tôi sẽ trở thành nghi phạm giết người đó, tôi không dại dột thế đâu, vì thế thu về mặt của mình lại và yên tâm đi nhé!

Vạch quần ra nào!.

Nhìn mặt cô ta môi, anh dần dật. Rốt cuộc anh đã đắc tội với vị la hán nào vậy? Cô ta còn đòi vạch quần anh ra cơ đấy! Nhưng thật sự hết cách, ai bảo thứ chất lỏng sền sệt như máu ấy khiến anh ghê tởm muốn chết.

“ Cô tắt đèn đi. Dù sao cô cũng nhìn được tốt trong bóng tối ”.

“Sao không phải là câu hỏi mà lại là câu trần thuật thế chứ. Anh ta biết mình có thể nhìn trong đêm cơ à, quan sát giỏi đấy.”

Anh đang ngại sao? Tôi sẽ coi như mình đang đắp vết thương cho chú chó nhỏ.

Chó? Cô ta ví anh với chó?

Nhanh cởi quần ra, anh muốn mình mất máu mà chết à! Cửa hàng tôi không liên quan nếu anh chết vì sĩ diện ở đây đâu.

Vâng! Một cuộc giằng co đã diễn ra với bên A là cô gái nhỏ xinh xắn đang ra sức kéo quần của mỡ nam, bên B là người đàn ông cao to đang ra sức rút quần của mình lại khỏi tay mỡ nữ. Được một lúc vòng đấu kết thúc! Mỡ nữ thắng chung cuộc 1-0, hạ ván Knock out với mỡ nam, cuộc thi chính thức chấm dứt. Game over!!!

“ Hừ...Hừ...Á... Cô không thể nhẹ tay hơn được à. Đau!”

“ Sao cô không nói gì? Tay cô bị chặt rồi à!”

“TM, anh cho rằng tôi có ba đầu sáu tay sao, một tay vừa đắp thuốc, một tay vừa phải giữ không cho anh tranh thủ kéo quần lại nhé”. Cô chửi thề.

Công việc đắp thuốc và rút mảnh sứ vỡ ra khỏi tiểu p của anh ta đã thành công mỹ mãn. Mặc dù khá tối và hoàn toàn không chắc bản thân có rút sạch hết mảnh nhọn chưa nhưng trông sắc mặt anh ta có vẻ khá hơn nên cô tự ý tán dương năng lực của mình một lần nữa.

Vừa rồi mặc dù anh ta bắt cô quay mặt đi nhưng cô cũng kịp thấy trên tiểu p của anh ta có vết bớt hình đồng xu đấy nhé! Cô nghĩ mình không nên đại dốt nói ra vì từ sau khi cô xử lý xong vết thương thì nom đôi mắt màu cà phê của anh ta luôn bắn tia băng loạn xạ. Rõ ràng anh ta đang cảnh cáo cô nếu dám nói bậy, anh ta sẽ cho cô đi tàu bay giấy.

“Phù! mình nên cảm thấy may mắn vì vừa rồi anh ta nợ mình một mạng, nên theo lẽ thường anh ta sẽ không dám làm gì mình đâu.”

Đèn điện trong phòng bỗng vụt sáng, mưa ngoài trời cũng không vì thế mà nhỏ đi, thậm chí lại càng to hơn. Lúc này một người đàn ông đáng người nhỏ bé, khuôn mặt phổ thông tiến vào cửa hàng, anh ta khúm núm cúi đầu trước kẻ mà vài phút trước còn phoi mông trước mặt cô mà nói:

“ Tổng giám đốc, anh không nể mưa chứ. Vừa rồi trời mưa to quá mà xe lại hết xăng, tôi đã đi mua xăng nạp vào xe nhưng giờ này các tiệm xăng đóng cửa rồi nên tôi đành phải quay về. Xin lỗi ngài!”

Ồ! Thì ra là tài xế của tên ôn dịch này. Mà trông cái tên hắc ám này vậy mà cũng là tổng giám đốc cơ đấy. Không biết là cái tiểu công ty nào?(cô gái, cô thật thiếu ý chí tiến thủ- lòi tác giả).

“Bỏ đi, anh gọi điện báo chú Trương qua đón tôi”

“ Dạ tổng giám đốc... ừm! Điện thoại của tôi...” tên nào đó híp hóp mắt nhìn anh tài xế đáng thương.

“Đừng nói với tôi điện thoại của anh cũng hết pin.”

“Không ạ! Điện thoại của tôi vừa bị...cướp... rồi...”. Giọng anh ta run run. Không run sao được khi tổng giám đốc đang nhìn anh với ánh mắt hình “tên lửa” chứ!

“Cái điện thoại cục gạch của anh mà cũng bị ăn trộm ư? Anh đang đùa tôi hả?” Giọng anh không khỏi gay gắt. Mẹ nó, tối nay anh thực sự con mẹ nó đen như quạ.

“Dạ, tôi cũng nghĩ vậy. Không ngờ giờ tư chất của lũ trộm đồ thị kém quá, cái điện thoại đáng vứt sọt rác mà cũng đánh mất tôi. Nhớ khi xưa khi tôi tung hoành giang hồ, mấy cái trò trộm vặt này tôi không thèm đâu.. bla bla...”. anh ta đang thực sự thuyết trình về thời hoàng kim của mình với bài diễn văn dài không quá 10000 chữ.

“Đủ rồi! Anh mau lặn ra ngoài tìm một chiếc taxi cho tôi”

“Ông chủ! Giờ này taxi không còn chạy nữa rồi”

“Câm miệng! Đi ngay!”.

“Xem, xem đi, anh ta dám dõ giọng của “con mọi tư bản” trên địa bàn của cô kìa. Tên này đúng là không ra gì! Bằng chứng là nếu anh ta là “kẻ có ra gì” anh ta sẽ không thuê tài xế là dân giang hồ đâu nhé! Cho dù là giang hồ đã rửa tay gác kiếm cũng không!”

“Vâng!”. Anh tài xế đáng thương mắt rung rung ra ngoài thêm buồng gió để cố gắng bắt một chiếc taxi chờ tên khi trước mặt cô về nhà. Nhưng trời có vẻ không thương anh ta lắm. Anh ta đứng trước cửa hơn 30 phút mà chẳng có bóng dáng chiếc taxi nào. Thieu não quay về, anh ta cup mắt chờ tên tư bản này chuẩn bị xuất chiêu “sư tử hồng”.

“Thôi đi! Không cần tìm nữa. Tối nay tôi tạm ở đây!”

Mắt anh tài xế vụt sáng, anh ta vội chân chó tới chỗ “hung thần” nào đó hỏi han đủ điều như chỉ hận bản thân anh ta không là người chịu mấy mảnh sứ đâm vào mông vậy. Con mẹ nó! Kẻ có tiền chính là kẻ đứng đầu được không. À mà cô cũng là kẻ có tiền đấy, sao không thấy ai chân chó tới nịnh nọt cô chứ! Hừ, cô mới không thèm đâu!

“à mà khoan, mình hình như đã bỏ sót điều gì thì phải?”- cô trầm nghĩ.

“cái gì chứ? Anh ta đòi qua đêm ở đây sao. Điều! Người thế mà điều! Ai cho chứ! Cô mới là nữ vương ở nơi này. Sao anh ta dám rở giọng hách dịch như thế anh ta ngủ tạm ở đây là vinh hạnh của cô vậy chứ!”

này anh!

“Có chuyện gì?”

Anh tỉnh ngủ ở đây thật hả?

“Đúng vậy? Cô có ý kiến”.

“Tôi có rất nhiều ý kiến đấy. Thứ nhất là sao anh ta dám to tiếng trước chủ tiệm là cô đây. Thứ hai là sao anh ta lại dùng giọng điệu như chủ nhà mà ra lệnh cho cô chứ...v...v... thứ mười hai là sao anh ta...”

“Cô không cần phải tỏ ra hạnh phúc thế đâu!. Tôi chỉ ở lại một đêm thôi, nếu không phải tình thế bắt buộc tôi sẽ không ở lại cái tiệm nhỏ xíu thế này đâu”.

Anh... anh... sao anh.... cô thực tức muốn ho ra một búng máu, cái tên khốn kiếp, đã ở nhờ mà còn lên giọng này. Anh ta dám ăn nói với chủ nhà như cô thế nữa cô sẽ cho anh ta ra đường ngủ luôn.

“Sao, chẳng lẽ cô từ chối!”. Anh híp mắt đầy nguy hiểm nhìn cô gái trước mặt, cô chỉ thấp đến vai anh mà còn định dõ thói xấu “tú bà thanh lâu” kén chọn cô nương lầu xanh với anh sao. Không có cửa đâu nhé! Anh sẽ giết nó ngay từ trong trứng nước.

Mục Nguyệt hoàn toàn không biết cô đang đối đầu với cao thủ đàm phán nơi thương trường tanh máu. Cô vốn không phải đối thủ của anh, anh cùng lắm chỉ xem cô như con tép hôi mới học đòi làm “tú bà” thôi.

Chỉ đáng thương cho anh tài xế nào đó cứ ngỡ ngác chẳng hiểu sắp mình đang nói gì với cô chủ tiệm hoa bị cầm trước mặt. Nhưng sao cái mũi chó của anh ta lại cứ đánh hơi thấy mùi gian tình mờ ám vương vấn trong bầu không khí giữa hai người này chứ!

“Anh! Đi ra xe mà ngủ”

“Sao ạ, ông chủ! Gió có thể đập vỡ kính xe đấy ạ. Đêm nay gió dạt cấp 6 đấy”.

“Gi chứ! Tôi nhớ mình đã đưa anh một khoản tiền lớn chỉ để anh thay kính xe ban đầu bằng kính cường lực chống đạn cơ mà. Tài xế Lâm! Anh thử nghĩ kĩ xem kính đó có thể bị vỡ bởi mấy ngọn gió xoàng xĩnh cấp 6 không?”

“Sao có thể có chuyện đó chứ! Kính tôi đã thay là kính hạn nhất, sao có chuyện bị vỡ vì gió cấp 6 được, thậm chí cấp 12 cũng không phải lo”. Tên tài xế ngu ngốc nào đó đã sắp bầy con sói lớn không thể làm gì khác ngoài việc ôm hận ra khỏi cửa hàng ấm áp mà làm bạn với mưa gió bão bùng.

Anh thật có tố chất lãnh đạo đấy. Tên khốn ạ!

“Quá khen!. Cô ngủ dưới đất đi, cái sofa đó cho tôi. Tôi là bệnh nhân, cần được chăm sóc chu đáo”.

Hả? Anh định nằm trên sàn này sao? Anh không đùa tôi chứ?

“Chứ không cô định bắt tôi- một bệnh nhân nằm trên nền đất lạnh còn kẻ gây tai họa là cô thì được hưởng cái sofa ấm áp này sao?”

No!no! nếu anh thích thì cứ việc. Tôi không cần. Tôi đi lấy chăn nệm cho anh.

“mẹ nó, cuối cùng cũng có chút cảm giác thành tựu khi thành công dắt mũi một con sói lớn. Đã ai bảo cửa hàng hoa của cô có thông với một căn hộ nhỏ độc thân có một phòng ngủ chưa nhỉ? Tối nay cô sẽ nằm trên giường êm còn anh ta sẽ nằm trên chiếc sofa cứng đó cả đêm. Đi chết đi, tên khốn! Hahahaha

Chăn nệm của anh đây! Chúc ngủ ngon và đừng rơi xuống đất. Cũng đừng nằm thẳng, tốt nhất là nằm sấp để tránh đụng vào vết thương nếu không anh thực sự phải đi xỏ thịt bị hoại tử ở mông đó. Ha!

Nhìn đã biết là kẻ có tiền chưa bao giờ ngủ ở sofa rồi. Tôi xem anh chịu được bao lâu. Nhìn cái mặt thối hoác của anh ta kìa, nắc cười quá nhé!

Mạc Khiêm Vũ thấy có mùi gian kế ở đây, “sao việc phải nằm đất lại khiến cô ta cười như muốn rách cả miệng ra vậy? Trừ phi cô ta muốn cướp sắc! Hay cô ta định cướp tài sản. Biết đâu nửa đêm canh ba cô ta kẻ dao vào cô mình rồi đe dọa cướp đời trai của mình thì sao?”

“Cô không cần chăn đệm cho mình à?”

No! Không cần.

“Cô định ngủ không cần chăn trong thời tiết này sao?”. Cô ta điên thật hả? Chẳng lẽ cô ta yêu thích vẻ ngoài của anh tới mức hi sinh bản thân chịu lạnh chứ không muốn anh bị lạnh sao?

Thu ngay về mặt như tiểu thái giám vừa bị tịnh thân của anh đi. Bà đây sẽ ngủ trên giường ấm nệm êm, sao phải nằm dưới đất lạnh cóng chứ! Haha.

Anh híp mắt đầy nguy hiểm

“Cô nói sao? Giường? Chăn ấm nệm êm? Cô có phòng riêng ở đây haaaa”

Ôi cái chữ “hả” nghe mới ai oán làm sao! Chú bé, chú còn xanh lắm. Muốn đấu với chị thì phải về nhà chui vào bụng mẹ đầu thai lại lần nữa đi nhé. Tính kế với chị sao em. Ha!

Chúc anh ngủ ngon và đừng quá đau đớn. Đi thẳng sau đó quẹo trái có nhà vệ sinh đấy. Tôi nghĩ anh nên đi lau “than” trên mặt, nó nhìn đen sì khó coi quá. Bye.

“Cô kia...”. chết tiệt! Cô ta dám chơi mình. Vậy mà mình còn thương xót cho cô ta ngủ đất phải chịu lạnh cơ đấy. Mẹ nó,đều nói phụ nữ chính là lòng dạ rắn rết mà! Cô cứ chờ đi, chúng ta chưa xong đâu. Đồ quỷ!!!!

Sáng sớm khi cô tỉnh lại thì người đàn ông tối qua đã đi rồi. Anh ta có để lại một tấm danh thiếp cho nhân viên cửa hàng. Cô nhận danh thiếp từ tay nhân viên, cái màu vàng kim chết tiệt đập ngay vào mắt làm cô chán ghét. Kim loại cơ đấy! Cũng phải! Lũ nhà giàu mới nổi thường thích chơi trội! Liếc qua tên trên danh thiếp cô thấy ba chữ như rồng bay phượng múa: “Mạc Khiêm Vũ”. À! Thì ra anh tên là Mạc Khiêm Vũ!

Nói rồi chiếc danh thiếp hoàng kim nào đó vẽ lên một đường parabol tuyệt đẹp trong không trung rồi chễm chệ trong thùng rác. Nó đã vinh dự kết thúc cuộc đời trong im lặng vào buổi sớm tinh mơ mà không kịp ai oán với ai đó rằng: “thưa tiểu thư, rất hiếm người nhận được tôi đấy, sao cô không biết nhìn hàng gì thế hả?”

Gì chứ! Cô cũng không rảnh đâu nhé! Khiêm Vũ gì chứ! Hừ!. Ánh sáng mặt trời chói quá, cô muốn về nhà rồi. Dù sao cả đêm hôm qua thức, cô phải ngủ chứ! “Cô vốn là kẻ ngủ ngày làm đêm mà”. Ha!

- Hết chương 2 -

Hú hồn vì quá dài! Viết xong gãy cả tay!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Có chạy đằng trời

“Gặp nhau một lần coi như tình cờ, hai lần coi như may mắn, nhưng ba lần thì

chỉ có thể là... duyên phận!”

Chiếc xe Roll-Royce đang chạy băng băng trên đường cao tốc, bỗng một giọng nói lạnh lẽo như “xác ướp đội mồ sống dậy” cất lên.

“Tài xế Lâm, đến bệnh viện?”

“Dạ? Sếp tổng bây giờ đang chạy đường cao tốc không quay xe lại được đâu!”.

Anh tài xế nọ sợ muốn chết, bây giờ không quay lại sếp sẽ nhấn chìm anh trong băng giá còn nếu quay xe thì chỉ vài phút nữa thôi anh sẽ ở trong sở cảnh sát hút gió tây nam!

“Cái người ngồi trước này là đại nhân vật lớn, có cảnh sát nào dám tổng giám anh ta chứ, chỉ tội cho kẻ hèn đang cầm lái là anh thôi. Rõ ràng sáng nay ra cửa mình đã hôn vợ rồi cơ mà? Sao cô ấy bảo mỗi sáng cứ hôn cô ấy một lần là may mắn cả ngày? Giờ thì đúng là rất may nhé! Vợ à! Sao em nở lòng nào lừa ông xã bé nhỏ của em chứ, huhu”

“Tài xế Lâm, anh đang chờ tôi sao?”

“Tôi nào dám thưa sếp, tôi đang khen anh mà!”. Hú hồn! Sao tai thánh thế chứ.

“Vậy anh khen tôi cái gì?”

“Tôi khen sếp là người thông minh cơ trí, mỗi quyết định đều dứt khoát mạch lạc, đều đứng trên cương vị của nhân viên mà suy nghĩ. Yêu dân... à không... yêu nhân viên như con đẻ. Ra sức chăm lo, quán xuyến cho con đẻ của mình! Vâng đúng là như vậy ạ!”

“Ồ! Ra là thế! Vậy anh còn chờ gì nữa mà không ra sức thực hiện yêu cầu “đứng trên cương vị của nhân viên mà suy nghĩ” của tôi đi!”

“Mẹ nó! Bị tính kẻ rồi!”. Rõ ràng mình và gã này không cùng level mà. Đau lòng nhìn trước ngó sau xem có bắt gặp tên “cẩu” nào đó đứng trên đường không, anh tài xế vội của xe một góc ngoạn mục 360 độ và trở về hướng của bệnh viện.

“Tổng giám đốc, anh không sao chứ ạ?”. Anh tài xế liếc nhìn mông mỗi nam nào đó qua gương chiếu hậu, anh ta đang định trả đũa cho vụ chơi xỏ vừa rồi của gã độc tài này. Nhưng này anh tài xế! Anh vừa mới nói mình và tên đó không cùng level mà, sao giờ lại muốn bật lại chính phủ thế!

“Tôi đương nhiên không sao, anh cho rằng tôi có thể bị sao chứ. Tài xế Lâm...!”. tên nào đó cất giọng như gọi hồn.

Anh tài xế toát hết cả mồ hôi hột, thậm chí anh ta còn cảm thấy đũng quần mình ướt ướt, huhu, không phải tè ra quần rồi chứ! Uy danh đại ca cầm đầu nhóm cướp “Cái Bang uy vũ” của anh đâu rồi, mau xuất hiện và đè bẹp gã yêu nghiệt trước mặt này đi.

“Vannnnng!”

“Tôi nghĩ lại rồi! Bây giờ chúng ta nên đến nhà hàng Red Moon để gặp đối tác công ty Lady’s trước đã, tối nay tôi sẽ đi bệnh viện sau. Phiền anh rồi!...”

“Dạ...không, không phiền”. Chỉ là sếp à, nhà hàng Red Moon nằm ngược hướng chúng ta đang đi đấy, anh lại muốn tôi quay xe sao, thương xót cho cái thân già của tôi đi sếp, sếp ơi! Tôi chưa muốn ngồi nhà đá bóc lịch đâu sếp, hức!

Hoàn toàn không để ý đến tiếng lòng ai oán của anh tài xế, Mạc Khiêm Vũ ngã người ra sau!

“Hừ, đúng là mệt mỏi, hai bên mông cứ âm ỉ đau suốt cả tuần, anh đang thắc mắc không biết cái cô gái chết tiết đó đã đắp gì lên mông anh! Rõ ràng mới đầu thấy man mát về nhà mới thấy xót muốn chết.” Nhưng vì sĩ diện nên anh không thể gọi bác sĩ gia đình đến được, cứ vậy mà chịu đau hơn 7 ngày. Anh nghĩ có lẽ bản thân đã tăng thêm một tầng công lực trong việc tu luyện bí kíp chịu đau rồi”.

“Mẹ nó! Cô gái chết tiết, đợi tôi biết tên cô, tôi sẽ hạ ván cô!”.(Anh à! Anh hoàn toàn có thể điều tra mà- lời tác giả nha)

“Gi chứ! Điều tra! Tôi rảnh lắm sao! Hừ!”(quả nhiên thánh thật)

“Tài xế Lâm!”

“Dạ!”. Lại gì nữa đây ông cố!

“Điều tra ngay cho tôi cái cô gái hôm trước, ngay lập tức! Tên, tuổi, nghề nghiệp, trình độ học vấn, nhóm máu, tình trạng hôn nhân, gia cảnh, còn nữa cả bệnh tật di truyền và gia phả tám đời nhà cô ta, moi ra bằng sạch ra cho tôi”

“Sếp, anh có thể nói chậm hơn để tôi ghi nhớ không, đầu óc tôi chưa được cải tạo tí mĩ nên tiếp thu hơi chậm...”. Lườm tên tài xế một cái sắc lẹm, anh lặp lại.

“Tên, tuổi, nghề nghiệp... bla...bla...”

“Tôi đã rõ rồi thưa sếp! Ngày mai tôi lập tức đi điều tra tí mĩ, thậm chí tôi sẽ cố gắng moi ra cả việc một ngày cô ta đi tiểu tiện bao nhiêu lần cho anh xem... à! Việc này hơi khó nhưng tôi sẽ đứng trực trước cửa nhà vệ sinh!”(chú tài xế đáng yêu này, người ta có nhà riêng, là căn hộ chung cư cao cấp đấy!, chỉ dựa vào dáng vẻ của chú thì ngay cả vé vào cổng chung cư chú cũng không lấy được đâu mà bày đặt trực ở cửa WC).

“Hừ! Làm cho tốt vào”

“Vâng!”. Anh tài xế nọ rất hăm hở vì được đề vương mà xả thân. Nhưng!Nhưng!

“Sếp!....tôi...”

“chuyện gì!”

“Rất cuộc sếp muốn tôi điều tra ai vậy ạ, tôi hơi hộp quá!”

Im lặng...im lặng... đáp trả anh ta là một chuỗi im lặng như không?

“Rất cuộc mình sai ở đâu nhĩ? Sao trông sắc mặt sếp không được tốt lắm!”

“DỪNG XE!!!”... kít...kít...(tôi là âm thanh tiếng phanh xe)

“Xuống xe ngay!”

“Sếp ơi!... đừng bỏ tôi mà đi mà, tôi làm sao bắt được xe trên đường cao tốc chứ, huhu”

“Vèo...” chiếc xe lẩn bánh bỏ lại sau lưng ánh nắng hiền hòa và người tài xế đáng thương vẫn chưa biết mình đắc tội gì với ông chủ.

“Hắt xì! Ai! Ai đang nói xấu bốn cung vậy chứ?

“Tiểu thư Mộc Nguyệt, cô xuống lầu ăn cơm đi ạ”

Vâng!

“Tiểu thư nói gì ạ!”.Tiếng bút viết soàn soạt trên trang giấy trắng.

Đúng rồi, người bảo mẫu cũ sống với cô đã hơn 8 năm từ ngày cha mẹ cô xảy ra tai nạn cũng không hiểu cô đang nói gì huống chi là người xa lạ!. Cô bỗng mang máng hình ảnh của một người đàn ông nào đó... chết thật, từ lúc sử dụng thuốc an thần thường xuyên đến nay, cô rất hay quên mặt người khác. Nếu không phải ngày nào cũng gặp cô sẽ lập tức quên ngay.

“Có lẽ nên đến bệnh viện một chuyến rồi!”

Bệnh viện trung ương

(Khoa tiết niệu)

“Ồi! Xem ai đang đại giá quang lâm tề xá bần hàn của tôi thế này!”

“Đoàn Lỗi! Cậu im miệng lại ngay cho tôi!”

“Sao nghe cái giọng khiếp quá, thế nào, anh đây đoán nhé. Chắc không “cứng” được hả?”

“Cút”

“Đây là văn phòng của tôi đấy nhé! Người anh em, bình thường cậu chục năm cũng không thêm bước chân vào văn phòng của tôi, sao giờ lại chân thấp chân cao, áo quần ngay ngắn mà vào ổ của tôi thế?”

“ Vào khoa tiết niệu thì chắc chỗ đó của cậu không khỏe hả. Tên xử nam già như cậu mà cũng có ngày hôm nay sao? Đáng đời lắm! Có phải nhịn quá hóa hỏng rồi không?”

“Tôi không ngại nếu nhét giày vào miệng cậu đâu!”

“Ha! Được rồi!”. Đoàn Lỗi hoàn toàn tin tên trước mặt anh có thể làm việc này. Hắn ta không phải chưa từng nhét giấy vào miệng anh! Tốt hơn là nên ít miệng đi! Không khổ cái miệng làm hại cái thân.

Đoàn Lỗi là bác sĩ ưu tú nhất của khoa tiết niệu, tuy vậy hắn ta cũng rất giỏi trong việc xử lý ngoại thương chỉnh hình, tên này sở hữu vẻ ngoài như con tắc kè hoa bảy màu. Cách ăn mặc lố lăng hằm hổ, đời sống phóng túng lêu lổng. Thậm chí gã này còn từng bị tước bằng bác sĩ chỉ vì ngang nhiên treo ghẹo một đóa hoa bạch liên của sở cảnh sát- đội trưởng đội điều tra tội phạm thương mại Dương Minh Oanh nữa cơ đấy!

“Được rồi, hôm nay cậu đến vì mục đích gì. Mong cậu làm sao à?”

(Sao tên khốn này nhìn phát là nhận ra ngay chứ. Hắn ta lấp rađa vào mắt sao?)

“Tôi bị mảnh sứ vỡ găm vào, đã xử lý bằng thảo dược rồi nhưng vẫn thấy hơi đau”

“What? Thảo dược? Mẹ nó! Mạc Khiêm Vũ, cậu ghét thuốc Đông y còn hơn cả ghét tôi mà giờ còn dùng thảo dược sao? Thật đáng sợ! Chẳng lẽ trái đất không còn chỗ dung thân cho tôi nữa rồi. Chốc nữa phải bảo tiểu Lam, tiểu Bạch,... chuẩn bị đồ nghề đồ bộ lên sao Hòa thôi”

“Tình thế lúc ấy cấp bách nên không còn cách nào khác!”

“Vậy cậu tự đắp thảo dược cho mình à?”. Đoàn Lỗi hỏi bằng giọng đều giả! Hắn ta thừa biết chẳng ai tự xử lý vết thương ở mông bằng chính tay mình được cả.

“Không!”

“Ai! Ai đã đắp cho cậu?”. Tinh thần bát quái năng cao 10 phần.

“Một cô gái... thần kinh”. Hai chữ “thần kinh” quá bé nên đương nhiên Đoàn Lỗi không nghe được, anh ta chỉ nghe tới chỗ “một cô gái thôi”. Hắc hắc. Cô gái! Tên mắc dịch này để cho phụ nữ động chạm vào tiểu p của hắn ta thì chứng tỏ hắn ta phải vô cùng coi trọng cô gái đó. May quá! Đòi trai của mình được bảo đảm rồi! Mình còn sợ tên này đói bụng ăn quàng mà xoi cả nam lẫn nữ rồi xử mình luôn chứ!(tự sướng quá anh ời)

“Thu lại vẻ mặt như nhặt được cục vàng trong bãi phân chó của cậu đi, khám cho tôi mau!”. Tên này lại lên giọng rồi!

“So sánh kiểu quái gì thế, có cho anh đây vàng anh cũng phải xem xét độ tinh khiết thế nào rồi mới quyết định có lấy hay không chứ đừng nói bắt anh đây bôi đống phân chó để nhặt vàng!”

“Rốt cuộc cô gái bắt hạnh đó là ai thế? Bật mí chút đi, tiểu vũ vũ!”

“Câm miệng và vào vấn đề chính ngay và luôn cho tôi”.

“Hừ! Thôi được! Bị thương bao lâu rồi? Lý do bị thương?”

“Một tuần! Do mảnh vỡ lọ hoa gây nên”

“Cái chết tiệt gì! Một tuần! Mạc Khiêm Vũ, cậu muốn bị thùng mông luôn à, sao để lâu vậy mới đến xử lý vết thương chứ! Hoại tử thì anh đây có thuốc tiên cũng chịu thôi đấy.”

“Vậy nên tôi mới nhờ cậu, còn không mau lên.”

“Hắc! Vậy cậu mau vạch quần ra”.

(“Mẹ nó chứ, chỉ trong có hơn một tuần mà anh nghe cái câu này đến hai lần, không biết kiếp trước anh tu kiểu gì mà kiếp này số khổ vậy chứ!”)

“Trước tiên cậu mau khép cửa vào, tôi không muốn nude trước mấy cô y tá trong khoa của cậu đâu!”

(Trích lời mấy cô y tá đang thi thắm)

Y tá A mơ màng: “Trời ơi trai đẹp, trai đẹp kia. Ôi! Hào soái ca”

“Giờ chứ, đẹp thôi sao đủ, phải nói là yêu nghiệt phương đông, thần thoại giai đẹp”. Cô y tá B rên lên

“Đúng đúng!”. Cô y tá C phụ họa

“Ừm, bác sĩ, tôi nhìn chưa đủ đâu!” A, B, C đồng thanh.

Hội thoại còn âm vang trong tiếng kéo rèm đóng cửa của bác sĩ Đoàn.

“Cậu đúng là gieo họa khắp nơi!”

Mạc Khiêm Vũ không cho ý kiến, anh đã quá quen với tình huống này nên chỉ thấy nhạt như nước ốc ao bèo.

“Mạc Khiêm Vũ! Rốt cuộc cậu để cho cô gái đó lộng hành gì trên tiểu pp của cậu vậy?”

“Sao, sao?”. Anh không tự chủ được lấp bắp những tiếng đầu tiên trong đời.

“Cô gái đó dùng cỏ mực(cây nhọ nồi) và lá huyết dụ đắp cho cậu để cầm máu là hoàn toàn chính xác! Xem ra đúng là có chút hiểu biết về Đông y”

“phù...”. tiếng ai đó khề thờ hất ra. “Vậy mà còn tưởng”

“Nhưng!...”

“Mẹ nó. Đoàn Lỗi, cậu không thể một lần phun hết những điều muốn nói sao!”

“Nhưng...” anh đây càng muốn xem ngươi lo lắng muốn chết đấy!

Đề phòng thực sự núi lửa sẽ phun trào, anh nói thẳng luôn.

“Cô gái đó còn cho thêm chút chút gia vị khác vào thảo dược đã đắp cho cậu, ừm, là nhựa cây nha đam”.

“Nha đam?”

“Xét trên phương diện khoa học thì nhựa nha đam có tính mát, lại chứa nhiều khoáng chất như Zn, Ca, vitamin, sẽ rất tốt cho việc giảm viêm, nhưng nó chỉ phù hợp với cơ địa của rất ít người, mà cậu... lại không nằm trong số ít đó, đáng tiếc. Vết thương mưng mủ nhẹ, cần xử lí cẩn thận sau đó băng lại cẩn thận. Chắc cô gái đó rất quan tâm cậu nhưng không biết cậu không thể dùng nha đam thôi.

(“Sao mặt cậu ta cứ thôi thôi. Ô! Đò! Lại xanh rồi, kìa sao lại ngả vàng nhanh thế, ề! Thay trắng còn nhanh hơn mình tưởng.”)

“Cô gái chết tiệt, để tôi bắt được cô, tôi sẽ cho cô vào nhà xác ngay lập tức”. Nóc bệnh viện như muốn lật tung vì tiếng gầm rống của ai đó.

Mà tại khoa tâm lí của bệnh viện lúc này đang hết sức yên tĩnh trong bản nhạc “The Promise” du dương thì bỗng

“Hắt xì, hắt xì”

“Em bị cảm sao Mực Nguyệt!”

Không! Em chỉ tự nhiên ngứa mũi thôi. Trên giấy viết là dòng chữ nắn nót của cô.

(“Hống! Là tên nào chửi bà đây suốt từ sáng tới giờ thế hả?”).

“Mực Nguyệt, bài kiểm tra tâm lí lần này của em khá tốt, nhưng sao vẫn không ngủ được thế, có phải vẫn gặp ác mộng không?”

Không đâu, lần này chắc chắn sẽ tốt hơn. Bác sĩ Ngô, chị có thể kê đơn thuốc ngủ mạnh hơn không, em thấy chắc thuốc cũ hơi nhẹ quá.

“Mực Nguyệt, em cứ không chịu mở lòng thế này thì chị làm sao có thể trị khỏi bệnh cho em chứ. Em không thể cứ mãi lạm dụng thuốc ngủ được đâu, nó sẽ khiến tinh thần sa sút và rơi vào trầm uất đấy! Nghe lời, cố ngủ mà không dùng thuốc đi! Em có thể thử nghe nhạc hay vận động mạnh gì đó trước khi ngủ cho dễ ngủ sâu”

Vâng

“Chị định tiến hành điều trị bằng thôi miên cho em. Nguyệt Nguyệt, em có muốn thử không?”

Chuyện này... được! Hy vọng chị sẽ thành công.

“Phải nói là hy vọng em sẽ hợp tác.”

Có phải em gây phiền phức cho chị không? Em!

“Không phiền, chỉ là ngày nào cũng đau đầu chỉ mong em mở lòng thôi!”

Em xin lỗi!, chị Nhã Linh.

“Được rồi về đi, thử nằm quay lại làm thử liệu pháp thôi miên nhé!”

Vâng!

(Bác sĩ! Chị không sao chứ?)

“Trợ lý Phạm! Cậu thấy cô ấy thế nào?”

“Xinh đẹp, dịu dàng, nhưng ngập tràn mâu thuẫn. Có vẻ như là hoạt bát nhưng thực chất lại đau khổ vô cùng, không thể nào vượt qua được quá khứ! Có lẽ cô ấy cần một liệu pháp mạnh hơn là tư vấn tâm lý.”

“Đúng vậy! Tôi là đàn chị cách Nguyệt Nguyệt hai khóa trong trường đại học MC Gill. Khi ấy con bé năng động và vui vẻ lắm, nó từng là hoa khôi giảng đường đại học bậc nhất Canada đấy! Vậy mà giờ cứ như là người khác, đến tôi còn không nhận ra”.

“Bác sĩ, cô ấy sẽ vượt qua thôi.”

“Hy vọng là vậy!”

“Mạc Khiêm Vũ cậu không sao thật chứ?”

“Không hề, tôi rất khỏe”

“Trông không giống lắm thì...phải...”

“Cậu nói sao?”

“Không...không có gì!”. Đáng sợ quá.

“Ồi! Mĩ nhân!”

“Gi chứ”. Nói rồi Mạc Khiêm Vũ quay lại nhìn theo hướng mà Đoàn Lỗi đã nhìn.

“Cô gái này sao trông quen quen, khoan đã,...”

“Mạc Khiêm Vũ, vết thương của cậu vừa mới khâu xong, chạy chậm thôi, bụng chỉ mất, cậu vội gì chứ, cứ như chưa bao giờ gặp phụ nữ vậy. Này, chờ tôi với, tôi nhìn thấy cô ấy trước đấy!”

(“Hình như có ai đó gọi mình. Quay đầu lại nhưng cô chẳng thấy ai. Sao chứ, mình nghe nhầm sao?”). Vừa đi Mạc Nguyệt vừa nhớ lại lời bác sĩ Ngô nói. Hừ! Có lẽ cô quả thật cần một liệu pháp mới! Thôi miễn chẳng hạn!

“Cô ta đâu rồi chứ, sao nhanh thế đã chạy mất rồi! Ngon thì cứ chạy đi! Cô có chạy thì cũng chỉ như Ngô Không trong tay Phật thôi, có chạy đằng trời!!!”

“Cô ấy đâu rồi, cậu để mất dấu rồi à, sao cậu mang 7 mũi khâu trên mông mà còn chạy nhanh hơn tôi thế! Hồng học...”

“Xéo ngay cho tôi!”. Con mẹ nó tức chết anh!

“reng...reng”

“Chuyện gì! Nói!”

“Tổng...tổng giám đốc, anh trai ngài đang náo loạn ở công ty đòi gặp ngài ạ”

“Gọi bảo an gõ cổ tên đó tổng vào sở cảnh sát cho tôi”

“Em trai ngoan, sao nóng thế, anh chỉ đến hỏi xem mông em có sao không thôi mà! Nghe nói em bị thương anh đây đau lòng muốn chết, dù sao cũng tại vì anh mà, hức...”

“Tài xế Laaâm, anh chuẩn bị nghỉ việc đi...”. Mổ nam gào thét, ngọn gió lung lay, cây đay ra trái.

“Hắt xì hơi! Sao trên đường cao tốc mà cũng có gió độc chứ. Vợ! Vợ ơi, cứu anh...”

-hết chương 3-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chuyện cũ của em

"Tình yêu đẹp là khi nó thấm đẫm những giọt lệ"

Bệnh viện trung ương thành phố

“Này Mạc Khiêm Vũ, cậu định đóng đô ở văn phòng của tôi tới khi nào, mau biến đi cho ông nhờ!”

“Đoàn Lỗi, cậu không thấy dạo này văn phòng của cậu đặc biệt đông khách sao? Tôi nghĩ cậu nên cảm ơn tôi mới phải”.

“Cái rắm! Mẹ nó Khiêm Vũ, người có biết vì người mà mấy hôm nay ông đây phải chịu nổi oan khiến hơn cả thị màu,...à không Thị Kính không hả!”.

“Hừ”!

“Kháo! Hai ngày nay mấy em y tá xinh đẹp khoa chỉnh hình ngày nào cũng tới tìm tôi hỏi thăm cậu. Trước đây họ có đánh chết cũng không thèm bước vào khoa tiết niệu đâu!”

“Không phải cậu nên cảm thấy đó là điều may mắn cho cái ham muốn ngắm phụ nữ đẹp của cậu sao. Tôi đây chẳng qua vì cậu nên mới miễn cưỡng hi sinh chút nhan sắc để giúp cậu kéo đào hoa về tận nhà còn gì nữa. Phù sa không chảy ruộng ngoài, cậu không nên bỏ qua mấy cô y tá xinh đẹp đó, lãng phí!”

“Tôi đương nhiên biết, nhưng cậu có biết họ đang hiểu nhầm về mối quan hệ của tôi với cậu đó! Nghe rõ chưa!”

“Hiểu nhầm?”

“Đúng vậy, họ còn cho rằng tôi và cậu là mối quan hệ đó...! mẹ nó, tức chết ông”

“Quan hệ đó?”

“Thì là cái đó...ừm...người yêu, bạn tình gay”

“Ra vậy!”

“Này, này, cậu không tức giận sao?”

“Sao tôi phải tức giận chứ”

“Họ cho rằng tôi và cậu...”

“Biết rồi! Là bạn tình gay”

“Mẹ nó, Mạc Khiêm Vũ! Ông đây mặc dù không chê bất cứ người phụ nữ nào nhưng là trai thẳng chính hiệu đấy. Người định nhúng chàm ông đây hả?”

“Quên đi, tôi vốn không nên nói chuyện với tên bại não như cậu, thật tốn thời gian”.

Mạc Khiêm Vũ thực sự không còn cách nào khác, anh phải đến bệnh viện để kiểm tra tình hình vết khâu ở mông, nếu không phải vậy anh cũng chẳng muốn đến một nơi khiến người ta dễ hiểu nhầm như khoa tiết niệu. Mặc dù anh không hề bị gay cũng chẳng có vấn đề gì về sinh lý nhưng vẫn phải lặn lội đến bệnh viện, việc này rõ ràng là hết cách rồi.

"Chứ không phải cậu đến đây để tìm cô gái đã tàn phá cặp mông của cậu hay sao?"

"Cậu cho rằng cô ta đủ phân lượng để tôi tốn thời gian sao!"

"Vậy sao mới mấy hôm trước ai đó hét tung cả nóc bệnh viện lên và nói nhất định sẽ khiến cô ta tan xác cơ mà! sao mới đó đã bỏ cuộc rồi à!"

"..."

"Tôi sẽ cho rằng im lặng là ngầm đồng ý nhé!"

(Thưa anh, im lặng cũng là cách hữu hiệu nhất để thể hiện sự khinh bỉ đối phương đấy ạ).

"Vết thương của tôi đã đỡ hơn chưa?"

"Đương nhiên là đỡ rồi, cậu đang nghi ngờ năng lực của một bác sĩ hàng đầu như tôi đấy!"

"Là bác sĩ hàng đầu khoa tiết niệu...". Mạc Khiêm Vũ bổ sung ngay lập tức.

"Hừ! Tiết niệu thì sao chứ, có ai giỏi như tôi không, ít nhất nếu tôi không "cứng" được tôi còn biết chữa trị còn "ai đó" chỉ còn nước ngâm đấng nuốt cay mà chấp nhận thôi". Dám khinh bỉ ông sao, không có cửa đâu nhé!

"Mà này, cậu thực sự không tìm cô ta trả thù thật hả?". mau nói đi chứ tên nhóc thối tha này...

"Tôi hoàn toàn xác định thân phận của cô ta!"

"Sao! vậy sao không lập tức đi trả thù đi, còn đứng đây làm gì chứ, tôi nóng lòng muốn chết chờ xem cậu trả thù kiểu gì đây".

"Tôi tự có cách của mình. Về đây"

"Này! Mạc Khiêm Vũ! Mạc Khiêm Vũ. Cái tên chết tiệt này sao cứ vậy mà về chứ, làm mình tò mò muốn chết. Ai, không được rồi, mình phải đi tìm nữ cảnh sát xinh đẹp tiểu Oanh Oanh của mình để an ủi thôi"(Anh à, hình như anh mới bị chị ta cho ăn đòn như từ đây!)

Khoa Tâm lý

"Mục Nguyệt, sẵn sàng chưa?"

"Mục Nguyệt, nghe bản nhạc này đi, em có nhớ về điều gì không?"

"Ừm..."

Hồi ức

"Nguyệt Nguyệt, hôm nay sao lại về nhà thăm ba vậy"

"Con vì nhớ ba mẹ mà!"

"Thật vậy sao công chúa nhỏ. Ba còn tưởng con đang gặp vấn đề rắc rối gì chứ!. Nhanh lên phòng thay đồ đi con!"

"Vâng!".

"Rầm! Các người là ai? Vì sao lại xông vào nhà tôi?"

"Đi xuống âm phủ mà hỏi vì sao đi!...Phập". tiếng lưỡi dao xuyên qua da thịt nghe thật rợn người, máu đỏ bắn khắp phòng khách và vương cả lên hành lý mà chỉ vài phút trước thôi Mục Nguyệt mới để xuống. Căn hộ biệt lập trong một trang trại nhỏ lúc này vương vãi mùi máu tươi tanh ngọt. Không gian chảy tràn thứ cảm giác sợ sệt hoảng loạn. Không ai biết trên lầu, một cô gái vẫn đang say sưa trong bồn tắm lớn.

"ERIC...không!". Mục Nhan có nghĩ cả đời cũng không tưởng tượng được bọn chúng lại tìm thấy nơi này. Vội vàng chạy lên lầu, Mục Nguyệt còn ở đó, con bé không thể gặp chuyện gì được!

"Nguyệt nhi, mau... mau trốn đi con...nhanh lên"

"Mẹ, bình tĩnh nào, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Nguyệt nhi, mẹ xin con, mau trốn đi, bọn chúng sắp tới rồi!"

"Mẹ, ba đâu! ba đâu"

"Ông ấy, Eric đã..."

"Mẹ đừng sợ, con ở đây, chờ đi, nói cho con biết ba đang ở đâu, chuyện gì đã xảy ra"

"Rầm...rầm...Mục Nhan, tôi biết bà đang ở trong đó,đi ra đây mau, mở cửa ra"

"Nguyệt nhi, trốn...trốn đi"

"Mẹ trốn cùng con, con không để mẹ lại một mình đâu".

"Câm miệng! Mày có biết mày là đứa con hoang mà tao không hề muốn có không! Sự xuất hiện của mày làm xáo trộn tình cảm giữa tao và Eric. Mày vốn là con của kẻ không ra gì, mày vẫn cho rằng mày là con của Eric sao?. Cút đi!"

"Mẹ, mẹ nói gì vậy! Đừng như vậy mà!"

"Mau cút đi cho khuất mắt tao!" bà đẩy cô ra ban công nơi hoàn toàn bị che khuất bởi bộ cửa trệt. Chính ở nơi đây, lần đầu tiên cô thấy ánh mắt khác ngoài sự thờ ơ lạnh nhạt bình thường vốn có của bà, và...nơi đây cũng là nơi cô nhìn thấy bà lần cuối...

"Nhan nhi...nhan nhi...em là của anh, anh không cho phép thằng nào cướp em khỏi anh, anh sẽ giết chết chúng..."

"Ừm...ừ...anh hãy từ bỏ đi, đừng đi quá xa nữa, chúng ta đã phạm sai lầm không thể tha thứ được nữa rồi, xin anh hãy thôi đi".

"Không đời nào! Có chết anh cũng không buông tay em đâu, em là người phụ nữ của anh..."

(Tôi biết bà đang thống khổ, cũng biết bà bị kẻ ác xâm phạm, nhưng vì sao bà lại phản bội ba tôi! Bà quen biết người đàn ông đang xâm phạm bà trong khi đã lấy ba sao!)

"Mẹ...xin mẹ...đừng phản bội ba"

"Anh cho rằng tôi yêu anh...đừng mơ tưởng...cho dù hôm nay tôi không chết...tôi cũng sẽ tự sát...haha"

"Vì sao có chết cũng không chấp nhận tôi, vì sao, vậy thì em hãy chết đi, Mục Nhan, em chết đi, tôi thà giết em còn hơn để em nhớ tới hân..."

"Phập...phập...phập...". Lại là tiếng dao xoáy sâu vào da thịt ấy, bầu trời vẫn chói chang, ánh mặt trời không vì mạng người mà thôi đổ, nó như càng nhuộm thêm màu máu trong căn phòng, thê lương mà cuồng vọng.

("Tôi nghĩ mình đã không còn nghe thấy gì! tiếng hét mất trong cổ họng không thể cất lên nổi, một cổ tanh ngọt trào lên trong cổ, tôi kịp nén chúng xuống, tôi muốn xông ra nhưng hai chân như đeo đá. Có ai đó không, cứu cháu với, cứu mẹ cháu với!")

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên, sinh mạng chỉ còn như ngọn cỏ trước bão tố, máu và nước mắt thứ gì đáng sợ hơn? máu ư? Không! phải là những giọt nước mắt u uất khi thấy người mình yêu thương gặp hiểm nguy mà chỉ có thể trơ mắt nhìn mà không làm gì được, là cảm giác sinh mệnh của người thân gần bị satan rút cạn nhưng chỉ có thể đứng đó mà cầu cứu. Cảm giác đó, ai hiểu cho?

"Xóa mọi dấu vết đi..."

"Được..."

Tiếng nói xa dần rồi rơi vào hư không, cô bò từng bước tới chỗ người mẹ mà chỉ mấy chục phút trước còn nắm tay mình, cầm con dao trên tay, cô muốn đâm vào tim mình một nhát, cô muốn đi theo ba mẹ, cô rõ ràng nhìn thấy họ đang vươn tay ra trước mắt chờ cô đi theo.

"Ba mẹ, hai người chờ con..."

"Cảnh sát đây! giờ tay lên!..."

"Tiếng cồng số 8 tra vào ổ khóa kết thúc tất cả"

**

Phiên tòa

"Hai nạn nhân chết vì bị nhiều nhát dao đâm vào ngực và bụng, đặc biệt là nạn nhân nam có tổng cộng 20 nhát dao trên người trong đó một nhát đâm vào ngực đã làm dập gan và vỡ tim...còn nữa, bên tố pháp y vừa tiến hành giải phẫu cơ thể người phụ nữ, đây là kết quả do đội trưởng Mark Anderson đã báo cáo thừa quý tòa..."

"Trước khi chết nạn nhân bà Mục Nhan đã bị xâm hại tình dục nhưng trong cơ thể không có mẫu tinh dịch, việc này cho thấy kẻ xâm hại đã lên kế hoạch từ trước..."

"Lucia(tên tiếng anh của Mục Nguyệt) đã lên kế hoạch cho việc giết cha mẹ nhằm chiếm đoạt khối tài sản lên tới 5 triệu dollar của cha mẹ. Cô ta câu kết với Henry Taylor, một tên ăn xin rất thích mẹ của cô để tiện bề sai khiến hắn ta giết cha mẹ mình nhằm thực hiện tham vọng... đồng lõa của cô ta đã ra tự thú"

"Mark, anh không thể đổ mọi tội lỗi lên thân chủ của tôi, cô ấy hoàn toàn không có lí do gì để chiếm đoạt tài sản"

"Có đấy, cô ta vừa mới chia tay bạn trai đã quen gần 2 năm, bạn trai của cô ta đã lừa hơn 2 triệu dollar mà cô ta có, việc này khiến cô ta nổi lòng tham với tài sản của bố mẹ, đây là chứng cứ xác thực..."

Tiếng âm thanh cãi vã vang lên trong phiên tòa nhưng cô không để tâm, trái tim cô đã nguội lạnh vì mệt mỏi, giờ đây mọi âm thanh trong cuộc sống chẳng còn ý nghĩa gì hết!

Tòa tuyên án

"Bị cáo Lucia Anderson, 18 tuổi, nguyên là con gái của ông Eric Anderson do chứng trầm uất nghiêm trọng sau khi bị bạn trai lừa đảo nên đã giết hại cha mẹ đã man để cưỡng đoạt tài sản. Xét thấy mức độ vô cùng nguy hại của vụ án tòa tuyên án bị cáo 40 năm tù giam...kết thúc phiên tòa"

Không gian như bị chia cắt bởi lời tuyên án của vị thẩm phán trên cao kia, mọi hình ảnh bỗng dội về sâu trong miền kí ức.

"Ba!Mẹ! Chờ con! xin hãy chờ con!"

"Bóp...Mục Nguyệt, chị là con ác quỷ, chị đã giết chết ba mẹ, họ thương chị như vậy...vì sao...xin chị hãy nói cho tôi biết..."

.Cô chỉ nhìn em gái bằng ánh mắt lạnh nhạt. Có lẽ con bé nghĩ cô là thủ phạm sẽ tốt hơn là biết mẹ mình chết vì bị người tình cũ của bà sát hại.

()

"Chị em xin chị! chị hãy nói là không phải do chị, là kẻ khác, chị bị oan,xin chị, đừng im lặng mãi như vậy, Mục Nguyệt chị nói đi, chị có bị cảm không vậy, sao không nói gì...hức...". Về cứng rắn của con bé không còn nữa thay vào đó là đứa trẻ sợ sệt đau đớn vì sắp mất đi người thân cuối cùng.

Con bé quỳ xuống dưới mà hèn mọn cầu xin cô, nó xin cô đừng nhận tội. Có thể trên thế gian này có vạn người không tin cô nhưng chỉ riêng Huyền nhi, con bé luôn tin cô vô điều kiện. Nhưng cô thực sự phải trả giá vì đã không cứu được cha mẹ.

"Mục Nguyệt, tôi có chết cũng không tha thứ cho chị!"

"Huyền nhi! Nguyệt Nguyệt, Huyền nhi đang rất tức giận, anh sẽ đi khuyên con bé!"

Cô không nhớ mình đã ngồi trong ngục tối bao lâu, đã qua bao nhiêu cái mùa xuân nơi này. Cô đã thử chết nhiều lần nhưng lần nào cũng vô dụng, sau nhiều lần diện kiến tử thần, cô chợt nhận ra rằng có lẽ ông trời còn chưa muốn cô chết, ông còn muốn cô sống để tìm ra hung thủ thực sự đã giết hại ba mẹ. Cô sẽ tống kẻ đó vào tù và cho hắn nếm trải cảm giác thống khổ như cô đã phải trải qua.

"Này! con câm, mày đang lười biếng sao?"

"Cho mày lười biếng này!...", Mỗi câu nói lũ phạm nhân này lại đá một phát vào ngực vào bụng cô, cảm giác đau rát như xé gan xé ruột lại ập đến. Đây là lần thứ mấy trong ngày rồi nhỉ? có lẽ lần thứ 3? Chúng luôn đánh đập mỗi kẻ yếu hơn mình, cô không thể một mình đấu lại những kẻ giang hồ đã từng vào tù ra tội hàng trăm lần này nên chỉ yên phận chịu đòn, nhưng hôm nay cô thực sự không muốn vậy nữa, ít nhất cô sẽ thử phản kháng mãnh liệt xem sao.

"Bịch...bịch...con đi khôn khiếp, mày còn dám phản kháng à...tao xem mày còn phản kháng được bao lâu..."

"Dừng tay, các người còn không mau đi lao động đi, xúm lại đánh nhau sao?" Tiếng quản ngục vang lên từ cuối hành lang cứu nguy cho tình cảnh của cô lúc này, thực sự cô nghĩ chỉ một phút nữa thôi chúng sẽ xé xác cô ra không thương tiếc.

"Hết nước rồi sao? Ôi, mày không đi lấy nước hồi chiều sao, có cần tao cho chút không, dù sao bọn tao thấy mấy ngày mày không uống nước rồi, khát lắm phải không? Mau lại đây, quý xuống cầu xin tao đi!"

"Mày nói gì cơ, tao không nghe rõ! Nói to hơn đi."

"À tao quên, mày không nói được! Nào đến đây đi, nước đây, haha,...". Khi cô lê bước chân khó nhọc tiến đến chúng lập tức đổ chai nước xuống nền đất bẩn thỉu. Cô thừa biết chúng vốn không muốn cho cô uống.

"Mau liếm đi! còn chờ gì nữa! Không phải mày khát à!"

Cô luôn nghĩ bản thân là người cực kì tự trọng nhưng bây giờ, trong giây phút này chút tự trọng ấy không thể giúp cô sống tiếp thậm chí nó còn có thể giết chết cô nữa. Bỏ xuống nền đất lạnh lẽo cô mới chợt thấy hai chân đau buốt, trận đòn sáng nay có lẽ đã làm chân cô gãy luôn rồi, việc gập mình xuống lúc này không khác nào tra tấn. Nhưng cô sẽ không khóc, cô nghĩ nước mắt có lẽ thực sự đã khô cạn dần theo trái tim đang ngày một héo úa cùng những ngày tháng trong ngục tối tăm, người thân quay lưng, người yêu lừa gạt, bạn thân phản bội, em gái hận thù, chú ruột không tiếc tình thân tống cô vào tù bằng được.

Mọi thứ như thước phim đầy đau khổ mà vật vờ, nhưng cô sẽ không từ bỏ, vì những người thực sự yêu thương mình cô sẽ chấp nhận tất cả.

"Vị khai ập vào đại não, đứng rồi, sao có chuyện đó là nước bình thường chứ, chúng không đòi nào cho cô hưởng thụ việc đó đâu, nhưng làm sao đây,

đã 3 ngày cô không ăn không uống, cơ thể thực sự không chịu được nữa rồi! Ba mẹ, chẳng lẽ hai người muốn con đến gặp hai người rồi sao?"

"Uống ngon không? Nào! tiếp tục đi chứ, hay tao hộ mày nhé! Chúng mày đề đầu nó xuống sàn cho nó thưởng thức nước "khoáng" đi."

"Chị đại, có cần thêm tiết mục đặc sắc hơn không! haha! Em nghĩ nó còn trình đây, cho thằng Teddy thưởng thức chút nhĩ?"

"Sao? Thằng Teddy thích thể loại ẻo ọt này à!"

"Thằng đó ai cũng chơi tuốt"- Lũ phạm nhân cười như nắc nẻ.

"À! Nghe nói thằng đó dính AIDS thì phải, cho con chó này nếm mùi đi"

"Được! haha. Mau gọi nó đến đây!"

"Ngoan nào! Cho dù mày hét khản giọng cũng không có ai nghe thấy đâu! Hơn nữa mày làm [bad word] gì hét được, haha..."

Khi cô nghĩ có lẽ mình cứ vậy mà chấp nhận số phận bất hạnh thì mọi thứ như có phép màu!

"Dừng lại ngay! thằng khốn nạn!".

"Nguyệt Nguyệt em không sao chứ! Anh là Lee đây, nhìn anh đi em!"

"Nguyệt Nguyệt, xin em nhìn anh đi, em vô tội rồi, anh đã có chứng cứ chứng minh em vô tội rồi, tin anh, xin hãy tin anh. Xin lỗi em vì anh đã đến quá muộn!"

<Đừng...đừng...>

Tại phòng khám tâm lý

"Bác sĩ, cô ấy không sao chứ, sao cô ấy không chịu nói chuyện?"

"Lee, tôi nghĩ Lucia đã mắc chứng rối loạn ám ảnh nghiêm trọng do chịu cú sốc tinh thần quá lớn, còn về việc không nói được! có lẽ do cô ấy tự phong bế ngôn ngữ của chính mình rồi. Muốn chữa trị cần chữa tâm bệnh đang vô xé trái tim của cô ấy. Bệnh thể xác dễ trị liệu vì biểu hiện ra ngoài nhưng bệnh tinh thần thì không thể chữa khỏi nếu cô ấy không tự nỗ lực đâu!"

"Nguyệt Nguyệt, nói chuyện với anh đi em..."

"Chị hai, em sai rồi, chị đừng như vậy, nói chuyện gì đi, em sợ lắm, em phải làm sao đây?"

"Huyền Huyền, hãy đưa chị em về nước, chỉ có nơi đó chị em mới có thể có cuộc sống mới, có lẽ nó sẽ khiến chị em quên đi đau khổ ở nơi này!"

"Được, em sẽ mang chị về nước..."

"Nguyệt Nguyệt!... tỉnh lại đi em... bình tĩnh đi...đừng sợ...mọi chuyện qua rồi em..."

"Nguyệt Nguyệt, tỉnh dậy rồi à!"

"Em vừa trải qua một cuộc thôi miên, có phải nhớ lại tất cả quá khứ rồi không?"

<Đừng vậy! Em nghĩ mình đã chôn chặt mọi đau thương và cả linh hồn mình trên mảnh đất Canada rồi, không ngờ lại nhớ lại chúng! Chị Nhã Linh, thôi miên gì đó của chị gọi thật.>

"Mục Nguyệt, đừng có tỏ vẻ mạnh mẽ trước mặt một bác sĩ tâm lý! Chị còn không nhìn ra nét đau thương trên mặt em sao!"

"Mục Nguyệt, ít nhất hôm nay chị đã biết toàn bộ quá khứ của em, việc này sẽ giúp chị trị liệu cho em tốt hơn."

"Em về nghỉ ngơi đi! Thứ 3 tuần sau quay lại trị liệu tiếp".

"À mà Mục Nguyệt! Em có quen bác sĩ Đoàn

của khoa tiết niệu sao?"

"Là bác sĩ Đoàn Lỗi, là trưởng khoa tiết niệu. Em không quen thật à? Vậy tại sao anh ta hỏi chị về em nhỉ? Thôi bỏ đi, mặc kệ tên tắc kè đó, chị không tiết lộ chút gì về em cho hắn đâu."

<Được cảm ơn chị!>

"Cậu cứ vậy mà về à! Không phải tôi nói rất có thể cô gái đó là bệnh nhân khoa tâm lý sao? Không tò mò muốn biết sao?"

"Cô ta sẽ tự tìm tôi, tôi đã để lại danh thiếp rồi!"

"Mẹ nó Mạc Khiêm Vũ, cậu cho rằng ai cũng yêu cậu ngay lần đầu gặp à. Nếu cô ta muốn thì đã liên lạc luôn rồi, cần gì phải đợi tới giờ chứ!"

"Ê...Ê...người đó...người đó..."

"Đoàn Lỗi, cậu mắc chứng nói lắp từ bao...bao giờ... vậy?"

"Hừ! Chính mình cũng vậy lại còn. Xin chào người đẹp, tôi là Đoàn Lỗi, trưởng khoa tiết niệu"

<Đoàn Lỗi, đây chẳng phải là cái thằng nhóc chạy như ngựa giồng khắp bệnh viện hỏi thăm tung tích của mình như lời chị Nhã Linh nói sao?. Mình đâu quen cái người trông như chim công được xòe đuôi vũ để kêu gọi con cái này chứ? À khoan đã, cái gã đứng đằng sau có chút quen mắt, mình gặp ở đâu rồi thì phải?>

. Mục Nguyệt vội mang giấy viết ra khỏi túi xách.

"Haha, tôi xem không hiểu cô nói gì, Đoàn Lỗi tôi sợ nhất là ngôn ngữ kí hiệu nên khi tập huấn bác sĩ đã không đi. Nhưng cô thật sự không nhận ra cậu ta sao?". Tên nào đó mặt đã đen như đất nòi.

<À! Anh ta là?>. Tên nào mà bất bỗ cung phải nhớ chứ! Xem hắn là tổng thống nước nào, ừm nhìn cũng có vẻ đẹp mắt đấy!

"Cô không nhớ tôi! Được lắm, Mục tiểu thư để tôi nhắc lại cho cô nhớ nhé, cô là kẻ bày kế hãm hại tôi bằng mấy cái thảo dược chết tiệt gì đó khiến tôi phải khâu vào...ừ...mông bảy mũi"

. Chưa kịp nói hết câu cái gã khốn đã nhảy vào.

"Cô còn dám nói tôi đánh vỡ mấy cái chậu hoa rách nát của cô, hừ vậy xem ai làm tôi phải khâu bảy mũi chứ. Mục tiểu thư, mắt cô mọc trên mặt để làm cảnh hay sao mà không nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề ở đây vậy!"

. Thế nào, vừa lòng chứ, kết cấu câu song hành, quá phù hợp với câu nói của anh. Muốn moi tiền từ bà đây sao? Còn khuya nhé ku.

"Cô...!Được lắm, tôi không thèm chấp với kẻ điên như cô, mau cho tôi địa chỉ, tôi sẽ gửi đơn kiện tới cho cô"

"Xin lỗi nhưng hai người có thể cho tôi phát biểu chút ý kiến không?..."

"Câm miệng!"-!. Một người nói một người khua tay nhưng cả hai lại ăn ý cùng chung chí hướng muốn cho tên bác sĩ nào đó biến mất khỏi trái đất.

"Được rồi!...Tôi không nói, hai người nói đi"

"Tôi mỏi mắt trông chờ! Cô chuẩn bị đền bù một khoản lớn đi!"

"Rầm!vèo". Tiếng hai chiếc ô tô chạy ngược hướng nhau với tốc độ "lên bàn thờ bầu bạn với các cụ" cho thấy độ tức giận của hai người này lớn cỡ nào.

"Hình như tôi vừa bị phốt lò thì phải? Này anh, tài xế Lâm! Anh nói có đúng không?"

"Vâng! Híc, ông chủ, anh lại bỏ rơi tôi rồi!"

"Anh vẫn chưa bị Khiêm Vũ đuổi việc sao? Tôi nhớ cậu ta từng nói muốn đuổi việc anh mà?"

"Sao thế được chứ, tôi đã lấy công chuộc tội, điều tra một cách siêu siêu chi tiết về cô chủ quán hoa nhỏ cho tổng giám đốc đấy ạ!"(Đương nhiên việc phải điều tra ai là nhờ sự chỉ dạy của vợ. Đầu óc chậm hiểu nhưng vót vát lại là có cô vợ khá thông minh).

"Ra vậy à! Tài xế Lâm, anh tiết lộ cho tôi chút thông tin về cô gái đó đi!"

"Không đời nào! Tôi sống là người của ông chủ, chết lại càng là ma của ông chủ. Bác sĩ Đoàn, anh đừng hòng moi được một chút xíu thông tin nào từ tôi!"

"Vậy nếu tôi hứa sẽ cho anh phiếu sapa miễn phí tại kinh đô sắc đẹp cho phái nam King's thì sao?"

"Bác sĩ Đoàn, anh muốn biết gì về cô chủ nhỏ Mực?"

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Sự trùng hợp bất ngờ!

“Trong cuộc sống đôi khi sự trùng hợp lại là cầu nối se duyên cho ai đó”

.

Cha mẹ qua đời để lại cho hai chị em cô khối tài sản lớn cùng với phí bảo hiểm kếch xù, mặc dù không tính là phú khả địch quốc thì cô cũng tính như là tiểu đại gia rồi, cô sẽ không thêm sợ chút đe dọa con con của tên đó đâu.

Nhưng trước tiên cô cần ngủ đủ giấc đã, việc tiến hành trị liệu bằng thủ pháp thôi miên thực sự muốn rút cạn khả năng chịu đựng của cô rồi. Hừm!!

“Mực Nguyệt... trốn đi con...trong tủ quần áo...”

“Mẹ đã xảy ra chuyện gì?...”

“Nghe lời mẹ, ông ta đến rồi, không kịp nữa đâu..., xin con..., trốn đi...!”

Giật mình tỉnh lại sau giấc mơ, cô không nhớ đây là lần thứ bao nhiêu giấc mơ này lặp lại. Âm thanh hỗn độn, máu của cha vấy lên quần áo, ánh mắt tuyệt vọng của mẹ, từng cơn nấc nghẹn của bà khi khuyên cô trốn chạy. Tất cả khiến cô như chìm sâu vào đáy vực tuyệt vọng. Thậm chí cái cảm giác thống khổ khi phải chịu đòn roi của lũ phạm nhân trong tù nữa, tất cả đều hiện rõ mồn một trong trí óc.

Thực sự đã rất lâu rồi cô luôn không có một giấc ngủ ngon!

Cô bất chợt nghĩ về người luôn xuất hiện trong giấc mơ của mình. Về mẹ! Mẹ cô là một người phụ nữ á đông xinh đẹp. Bà có cái tên rất hay: Mực Nhan. Bà lấy ba cô khi di cư sang Canada và sinh ra hai chị em cô.

Khi còn bé cô vẫn thường hay thắc mắc về vẻ ngoài của hai đứa. Rõ ràng cùng cha mẹ sinh ra nhưng em gái cô Mực Huyền, con bé có vẻ đẹp lai tây sinh động còn cô lại mang vẻ ngoài đậm chất đông phương. Những lúc như vậy, mẹ chỉ nhìn cô và không nói gì, ánh mắt bà xa xăm, thậm chí cô còn nhìn ra chút địch ý trong ánh nhìn của bà. Bà rõ ràng rất thương cô, nhưng tình thương ấy luôn không trọn vẹn, nó dường như ẩn còn chứa cả sự hận thù trong đó. Cô không biết vì sao bà hận cô trong khi rất thương cô. Cho tới giờ cô vẫn chưa biết được câu trả lời!

**

“Chị... chị...” – tiếng Mực Huyền gọi lớn

“Ừm”...

“Chị lại gặp ác mộng sao?”

< Không có gì đâu, sao giờ này em lại ở nhà?>

“Em về dọn đồ chuẩn bị chuyển chức vị trong công ty. Em mới được thăng chức đấy!!!”

< Thăng chức? Việc này đáng để ăn mừng đó. Chức vụ gì vậy?>.

Cô vươn tay lấy ly nước lọc cạnh bàn. Cô không quá ngạc nhiên khi Mục Huyền được thăng chức. Con bé tốt nghiệp bằng loại giỏi chuyên ngành kinh tế tài chính của trường đại học Mc Gill, vừa ra trường đã vào làm trong Mạc thị. Lại thêm vẻ ngoài xinh đẹp và năng lực làm việc cường đại nên mới 3 năm đã được làm phó phòng sáng tạo của tập đoàn.

“Thư kí tổng giám đốc. Chị! Là thư kí của tổng giám đốc đó”

“Phụt...”. nước vừa uống chưa xuôi trong cổ đã theo hệ tọa độ hypebol văng ra ngoài vương cả vào bộ đồ công sở nhái hàng hiệu của Mục Huyền.

“Trời ơi! Bộ đồ Gucci em mới mua”

.

Em gái cô thực sự có sở thích rất quái gở. Lương tháng của nó là một con số trên trời so với một viên chức, mặt khác tiền trong tài khoản ngân hàng của nó cũng không hề nhỏ nhưng nó lại cứ cố tình thích mua hàng thanh lí của các thương hiệu lớn với lí do hết sức bó tay rằng:

“Chị không biết đó thôi, hàng hiệu mà thanh lí là không ai muốn mua, như vậy càng độc đắc, em mặc vào chẳng bao giờ đụng hàng ai trong công ty! Với một tập đoàn lớn như Mạc thị, quay bên này có cô diện Dior, nhìn bên kia lại có cô khoác Louis Vuitton thì mấy bộ đồ thanh lí của em lại là hàng hiếm đấy! Haha”

“...”

“Dù sao cũng là hàng hiệu!”

<Được rồi quay lại chuyện chính! Mục Huyền!, em rốt cuộc đang được thăng chức hay giáng chức vậy? Rõ ràng đang làm phó phòng sáng tạo, sao tự nhiên lại chạy đi làm thư kí tổng giám đốc, ít nhất cũng phải làm trưởng phòng hay trưởng bộ phận gì chứ?>

“Chị à, chị không hiểu đâu. Đây là phúc lợi lớn của toàn bộ phái nữ trong công ty. Ai ai cũng tranh giành sứt đầu mẻ trán để được làm, em phải cố gắng lắm mới được trưởng phòng thư kí để mắt tới đấy. Chỉ cần được làm thư kí tổng giám đốc là có thể hằng ngày ngắm nhìn anh ấy. Ai chẳng mong đợi chứ!”

< Ý em là em nhận công việc này chỉ vì được gặp ông chủ của em hằng ngày sao?>

“Đương nhiên rồi”

< Ông chủ của em là động vật quý hiếm hay cổ vật ngàn năm. Nhìn hấn ta có thể ra tiền hay ngắm hấn cũng đủ no?. Đến công ty để làm việc chứ có phải đến sở thú xem xiếc đâu mà em đòi làm thư kí chứ. Hôn nữa, biết đâu hấn ta là tên dê xồm hay kẻ trắng hoa ân dẫu thì người làm thư kí như em chẳng phải là ở gần miệng sói nhất còn gì.>

“Chị nói gì vậy chứ. Tổng giám đốc anh ấy đẹp trai vô cùng, lại là người đàn ông độc thân kim cương ai cũng khao khát, sao có chuyện là yêu râu xanh gì đó chứ. Thôi được rồi không nói nữa, em đi dọn đồ đây”

< Này! Mục Huyền... Mục Huyền...>. Mặc cho tay cô khua loạn lên con bé vẫn cứ thân nhiên cho qua mà ra khỏi phòng. Cô nhớ trước giờ Mục Huyền không phải cô gái coi trọng nhan sắc. Thôi chết rồi! Cái thằng cha giám đốc mắc dịch nào đó đã tiêm vào đầu em gái cô những ý nghĩ điên loạn về sắc đẹp rồi. Cô phải nghĩ biện pháp ngăn cản việc này trước khi cô xác định đích xác danh tính và nhân phẩm của con sói đó.

“Chị! Chị... sao lại thế này...”. Tiếng Mục Huyền hét lên như heo bị chọc tiết.

“Phụt...”. Nước trong miệng tiếp tục văng ra ngoài nhưng lần này đau khổ hơn là cả cái ly đựng cũng anh dừng rơi theo.

“Sao chị lại được nhận đơn kiện chứ, văn phòng luật sư vừa gửi đơn đến đây này”.

<Ái chà cái tên này làm việc hiệu suất gớm nhỉ! Đưa cho chị xem!>

“Đơn kiện”

Bên A: anh Mạc Khiêm Vũ khởi kiện bên B cô Mục Nguyệt vì tội quấy rối tình dục.

“Không hề nhé! Trên này rõ ràng có tên của chị mà! À mà khoan, sao cái tên của bên A nghe quen quen, không phải chứ, chị!...”

“Sao chị dám quấy rối tổng giám đốc “của em” hả?”

Hình như cô quên cái gì trọng điểm thì phải?

“Đúng vậy. Là ông tổng của công ty? Rốt cuộc vì sao chị lại trêu chọc anh ấy vậy? Chị dám quấy rối nam thần vạn người mê Mạc Khiêm Vũ sao? Chị chết chắc rồi, khai mau chị đã làm gì anh ấy?”

“Bây...chị chết chắc rồi. Nói toàn bộ quá trình, thẳng thắn sẽ được khoan hồng!”

“Không thể nào, sao vậy được chứ...vô lý...điều...”

“Có thể lắm! Chiều giết người không dao trên thương trường thì anh ấy là giỏi nhất đấy!”

“Không đời nào... Mạc Nguyệt, tốt nhất chị đừng nói với ai em là em gái của chị. Em không muốn bị vạ lây đâu! Em đi đây, chị tự giải quyết nhé!”

Không được rồi, mình phải lập tức đến xin lỗi thôi.

Mẹ nó, nếu anh ta không phải là Mạc Khiêm Vũ mà là Lê Khiêm Vũ hay Lý Khiêm Vũ thì hay rồi, cô sẽ lập tức gọi đơn kiện lại cho anh ta sợ xanh mặt. Nhưng đáng này, sao anh ta cứ phải gọi là Mạc Khiêm Vũ chứ.

Cô có đánh chết cũng không ngờ mình lại đắc tội với hung thần đó. Anh ta là kẻ gặp quỷ giết quỷ, gặp thần chém thần. Giờ mà anh ta muốn trả thù thì lập tức cô sẽ bị di như con kiến ngay. Phải bình tĩnh hòa nhã đến xin giảng hòa nhằm tránh liên lụy đến Mạc Huyền. Con bé vừa mới thăng chức, không khéo bị tên đó giận chó đánh mèo hủy hoại sự nghiệp và tống cổ ra khỏi công ty thì còn ai muốn nưón nó chứ!

Lúc này Mạc Nguyệt đang tất bật chuẩn bị cho màn viếng thăm Mạc Khiêm Vũ thì vị tổng giám đốc nào đó đang bận rộn trong phòng họp với dự án khánh thành khu chung cư hoàng kim Cao Phát.

“Tổng giám đốc, chúng ta sẽ tiến hành cất bằng khánh thành vào ngày 20 tháng này. Đến dự sẽ có thị trường thành phố cùng các vị CEO của các công ty là đối tác làm ăn với Mạc thị”.

Tiếng một cỗ đồng vang lên trong phòng họp kéo lại dòng suy nghĩ đang miên man trong đầu của Mạc Khiêm Vũ.

Anh đang chờ đợi cô gái đó tới cầu xin mình. Anh biết cô ta khi biết thân phận thật của anh sẽ không dám to tiếng mà phải chịu cúi đầu ngay. Có cho cô ta mười lá gan cũng không dám động vào Mạc Khiêm Vũ anh, chỉ có điều, anh sẽ không cho qua việc này đơn giản như vậy.

Lúc đầu anh vốn đã định cứ thế mà bỏ qua cho cô ta nhưng sau đó nghe cô ta huyên hoang bản thân mình không sợ kẻ có tiền như anh thì suy nghĩ tha cho cô ta cũng mất sạch. Cô ta dám hại anh trở thành trò cười cho nhân viên trong công ty và đặc biệt là tên anh trai khốn khiếp Mạc Thần đó nữa!

Hắn ta dám mang việc này đi rêu rao khắp mọi ngõ ngách trong thành phố, hại anh đi đến đâu cũng bị kẻ khác nhìn chằm chằm vào móng hệt như có thể xuyên qua lớp quần áo mà xem rõ ràng vết thương của anh vậy. Thật đáng giận, thù này không tính lên cô gái đó thì còn tính lên ai nữa.

“Các vị cứ quyết định đi, sau đó viết báo cáo lên cho tôi, tan họp!”.

Nhìn mặt sếp tổng không được tốt, đám nhân viên nào dám hỏi nhiều, lập tức chuồn nhanh để tránh gặp bão.

“Tổng giám đốc, dưới đại sảnh có một cô gái tên là Mạc Nguyệt nói là muốn tìm ngài ạ!”

“Trợ lý Nguyễn, tôi nhớ đã nhắc cậu rằng người lạ mặt thì không tiếp sao, mặc kệ cô ta!”

Người được gọi là trợ lý Nguyễn nhũn mày: “Anh cũng đâu muốn báo cáo việc này, một ngày có tới mấy chục cô tới nói muốn gặp sếp, nếu ai anh ta cũng hỏi thì không phải giám đốc sẽ mệt chết sao? Nhưng cô gái kia lại nó ỉa chỉ cần nói tên cô ấy cho tổng giám đốc là anh ấy sẽ đồng ý gặp cô. Hừ, cô ta còn báo hại mình bị ăn mắng nữa!”

Mục nguyệt đứng mỗi chân ở dưới đại sảnh mà không thấy vị trợ lý kia quay lại, cô hơi nghi ngờ: “Không phải anh ta quên báo cáo rồi chứ, sao đầu óc giới trẻ ngày nay mau quên vậy chứ!”.(Chị à, chị mới có 25 cái xuân xanh thôi, đứng đó mà bày đặt như mình nhiều tuổi lắm rồi không bằng).

Đúng lúc Mục Nguyệt đang rửa thảm trong lòng thì cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng của Mạc Khiêm Vũ đang đi ra từ thang máy chuyên dụng của tòa nhà.

Bơ phếch!. Anh ta lướt qua cô như thể cô là người vô hình vậy.

. Mục Nguyệt hung hăng suy nghĩ.

Vội chạy lại chặn trước mặt anh ta. Cô cố gắng thu về cảm giận trong mắt lại, bày ra bộ dáng chân chó, thậm chí chỉ hận không mọc thêm cái đuôi vẫy vẫy đằng sau cho tiết mục thêm đặc sắc thôi.

Tên này hôm nay mặc một bộ vest màu xám ôm sát cơ thể trông vô cùng lịch lãm và có phong cách của thành phần tri thức đô thị đầy tinh anh. Nhưng do ấn tượng không mấy tốt đẹp của cô về hắn thì cái vẻ ngoài hoàn mỹ cũng chẳng thể che nổi nội tâm có phần méo mó của người này.

Hắn ta dám kiện cô tội quấy rối trong khi cô ngoài nhìn và sờ mộng hắn ta thì không làm chuyện gì khác nữa cả.(Chị à vậy chị cho rằng như thế nào mới được coi là quấy rối vậy?).

“Việc công hay việc tư?”. Ai đó hắt hàm hỏi.

<Đương nhiên là việc công rồi, tôi nào dám cướp thời gian riêng tư của anh chứ! Hắc>

“Vậy thì cô có thể đi được rồi. Tôi không có thói quen nói việc công khi đã hết giờ làm việc!”

“Tôi lại càng không thích đem việc công ghép vào việc tư chút nào. Việc nào cũng phải rạch ròi phải trái, đây là nguyên tắc làm người cơ bản. Mục tiểu thư, cô chẳng lẽ đến cả việc đơn giản này cũng không biết”

Biết cái đầu anh! Tôi vốn không biết đấy, sao nào? Tưởng có quyền có tiền thì ngon lắm à. Nếu không phải tôi sợ anh sẽ làm hại Mục Huyền thì tôi còn ở đây cho anh chê trách cách làm người của tôi à!

Này! Tôi xuống nước lắm rồi đấy, anh còn không mau bắt cầu mà qua đi.

“Được rồi, cô còn 3 phút để nói tiếp vấn đề của mình!”

“2 phút 48 giây”

Ánh mắt của Mục Nguyệt lúc này long lanh tràn nước, cô cố gắng vận dụng 32 kỹ xảo diễn kịch trong bách khoa toàn thư để sử dụng trên người Mạc Khiêm Vũ.

Cô không tin bản lĩnh của mình không khiến anh ta động lòng.

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên cắt đứt ảo tưởng trong đầu của Mục Nguyệt.

“Hết giờ!”

Phù, may quá! Biểu diễn kỹ thuật tay không tôi! Anh ta chắc đang ngưỡng mộ mình muốn chết. Chỉ trong hơn hai phút đã diễn tấu xong đoạn hội thoại dài. Tự khâm phục mình!

Mạc Khiêm Vũ có hơi nhức đầu, anh thực sự có thể hiểu ngôn ngữ ký hiệu vì mẹ của anh cũng là một người câm. Nhưng tốc độ biểu diễn 30 cái vẫy tay trong vòng có 14 giây của cô gái này đã quá mức chịu đựng của mắt anh. Số lượng vấn đề mà cô ta nói anh nghe chỉ hiểu được phân nửa nhưng cũng

biết cô ta đang xin lỗi mình. Tự nhiên để gì mà anh lại tha thứ cho cô ta chứ! Để cho cô ta chịu khổ thêm vài ngày nữa cho bỏ những điều đáng sợ mà anh gặp phải trong hơn tuần qua do cô ta gây ra thì cũng đáng lắm.

“Cô có thể đi rồi!”. Mạc Khiêm Vũ từ tốn nói

Nói rồi anh ta đi lướt qua như một cơn gió. Lúc này Mạc Nguyệt vẫn đang còn trong trạng thái mơ màng. Anh ta cứ vậy mà bỏ đi sao, vậy có rút đơn kiện không chứ!

Nhân viên trong công ty nhìn một màn này mà chỉ biết há miệng. Tổng giám đốc là ai kia chứ, là người kiêu ngạo và không bao giờ biểu lộ sắc thái gì ngoài vẻ lạnh lùng. Sao giờ lại có nhiều vẻ mặt phong phú vậy chứ! Ngay lập tức, trên dưới công ty công thêm mấy chục nhân viên vệ sinh lạch cạch bấm điện thoại trao đổi với nhau tin tức bất quá này.

Chỉ trong chốc lát, cả tòa nhà hơn 30 tầng bùng nổ nghiêm trọng. Ai ai cũng muốn diện kiến cô gái cảm đã làm cho tổng giám đốc biểu hiện nét mặt mệt mỏi trên mặt. Nhưng khi họ kéo xuống đại sảnh thì cô gái đó bỗng lao vút đi chỉ còn để lại đống hương thơm nhẹ nhàng của hoa hồng buổi sớm mai.

“Phải lập tức chặn anh ta lại, không cho anh ta có cơ hội thoát thân!”. Mạc Nguyệt vừa chạy vừa thở hổn hển, cô dường như đã bị tên đó dắt mũi, anh ta dám ngang nhiên qua mặt cô! Thủ này tất báo, có điều trước tiên phải xin anh ta rút lại đơn kiện đã.

Lúc chạy đến nơi thì bóng dáng chiếc Roll Roys đắt tiền đã mờ ảo chỉ còn để lại làn khói mù mịt làm cô hít phải khó chịu muốn chết.

Lùi thủi quay về nhà, Mạc Nguyệt nghĩ cô cần có phương án khả thi hơn và cái phương án khả thi đó là... cô đã đứng chờ Mạc Khiêm Vũ suốt ba ngày ở đại sảnh công ty anh ta mà một lần cũng chưa được gặp. Tuy nhiên thu hoạch cũng không ít, ít nhất giờ đây mấy nhân viên bảo vệ nhìn thấy cô là lập tức cho cô qua công mà không cản trở bày nguyên nhân, cả nhân viên trong công ty cũng nhìn cô như thể cô là cô gái đeo bám sếp tổng của họ vậy!

Cô cũng đâu muốn vậy đâu! Nhưng hết cách. Hôm qua văn phòng luật sư còn gọi điện đến nói rằng nếu cô không kháng cáo thì hẹn ngày một gặp nhau trên tòa đấy.

Đang trong tình thế dầu sôi lửa bỏng này, cái đầu tự nhận là thông minh tuyệt đỉnh của Mạc Nguyệt vội nảy ra một ý định điên rồ nhưng vô cùng hiệu quả. Chỉ ít kế hoạch điên rồ này đã giúp cô loại bỏ được đơn kiện của Mạc Khiêm Vũ, bảo toàn mạng sống và công việc cho em gái ở công ty.

Lúc này trong phòng làm việc Mạc Khiêm Vũ bỗng ho khan liên tiếp, có dấu hiệu chẳng lành rồi! Mỗi lần cơ thể của anh phản ứng không bình thường là chắc chắn sắp có chuyện lớn xảy ra. Ngày mà mẹ anh mất cũng như vậy!

“Tổng giám đốc, anh không sao chứ!”. Mạc Huyền nhìn về phía người đàn ông vừa ho khan trong phòng.

Mạc Khiêm Vũ cũng quay lại nhìn cô gái trước mặt. Công bằng mà nói cô cũng vô cùng xinh đẹp, đặc biệt là đôi thủy mâu màu xanh đen huyền hoặc kia như muốn hút người đối diện vào trong ánh nhìn của mình. Nhưng bao nhiêu đó chưa đủ để anh đưa cô tới làm thư kí cho mình, công ty vẫn còn vô số người tài giỏi hơn cô nhiều. Chẳng qua anh biết cô là em gái của cô gái cảm đáng chết đó, anh muốn xem cô ta sẽ xử trí thế nào khi biết em gái của mình làm việc ngay bên cạnh anh.

Quả nhiên chưa đầy một ngày cô ta đã tức tốc chạy tới cầu xin anh. Anh vốn đã rất hả dạ và định rút lại đơn kiện. Không ngờ rằng cô gái trước mặt năng lực làm việc cũng không tồi, lại rất phải phép không có hành động đi quá giới hạn như những thư kí trước đây nên anh rộng rãi giữ người lại. Anh mong rằng cô gái này sẽ không ngu ngốc như cô chị phụ hào của mình mà tính kế với anh, nếu không, hừ, cũng đừng trách anh!

Mạc Nguyệt không nghĩ cô phải dùng đến hạ sách này để xử lý tên tổng giám đốc đó, nhưng biết sao đây cô cũng hết cách rồi. Anh ta cứ không chịu cho cô gặp, gửi thuốc bỏ tới tận công ty thì bị gửi trả lại còn kèm theo lời mắng chửi không thương tiếc của tên trợ lý hay quên đó nữa chứ.

Cô thực sự phải cảm ơn em gái mình. Ngoài mặt nó nói không muốn dây vào chuyện này nhưng lại nhắc khéo cô cách để cô có thể lật ngược tình thế chơi lại tên Mạc Khiêm Vũ đó một vỏ.

Chả là tối qua cô than thở với em gái rằng bản thân có lẽ phải hầu tòa sớm thôi. Đã nhiều ngày chạy qua chạy lại, không được ngủ ngày khiến cô như muốn bỏ đầu ra vì mệt mỏi. Vậy là em gái cô nói một câu băng quơ rằng:

“Chị không muốn hầu tòa thì phải bắt được nhược điểm của anh ấy nhưng người như Mạc Khiêm Vũ rất ít khi lộ sơ hở cho người khác thấy nên cách duy nhất là chị nên...”

. về mặt cô hóng hót.

“Nên chấp nhận số phận đi...”. lúc ra khỏi phòng con bé còn cố tình quay đầu lại tung cho cô cái nhìn đầy hàm ý. Suy nghĩ cả đêm về ánh mắt đó cuối cùng cô cũng nghĩ ra cách hạ Mạc Khiêm Vũ rồi.

Vác đôi mắt gấu mèo suốt 5 ngày không ngủ, cô tới cửa hàng hoa của mình vào sáng sớm. Cửa hàng lúc này vẫn còn rất ít khách, hai nhân viên bán thời gian cô thuê mắt tròn mắt dẹt nhìn cô như thể cô là UFO xâm chiếm địa cầu vậy! Chắc họ ngạc nhiên vì người chủ quanh năm không đến tiệm vào buổi sáng như cô lại đến vào giờ này.

“Chị Mạc Nguyệt! Sao chị đến cửa hàng vào lúc này chứ?”. Trần Tiểu Kiều nhìn cô đầy ngạc nhiên.

. Viết ngoáy vài từ vào cuốn sổ tay, lòng cô đang vội muốn chết đây. Đúng là làm việc gian thì luôn lo sợ mà.

Hai nhân viên nhìn nhau đầy sợ hãi, họ tưởng cô muốn kiểm tra họ làm việc. Trong giờ lúc không có khách họ hay buôn chuyện tào lao nên sợ cô mượn việc này đuổi họ đây mà.

Tiểu Hùng và Trần Tiểu Kiều thở hắt ra, họ còn tưởng... mà họ bắt đầu khâm phục tài ăn nói của cô chủ mình rồi. Nói tin tưởng họ như vậy mà họ dám làm sai chuyện gì thì không phải người rồi.

Tiểu Hùng vội mang thang đỡ chiếc camera chạy bằng pin treo trên nóc tiệm xuống đưa cho Mục Nguyệt, cậu có thắc mắc xong không dám lên tiếng. Liếc nhìn Tiểu Kiều, hai người họ thức thối lui ra cho cô chủ nhỏ làm việc.

“Tổng...tổng giám đốc...không xong rồi!”

“Có chuyện gì?”. Mạc Khiêm Vũ bình tĩnh nói, anh chẳng bao giờ lo sợ việc nguy cấp đến. Bình đến tưởng chặn có gì mà phải hoảng hốt chứ, trời cũng đâu có sập xuống đâu.

“Ngài mau nhìn cái này đi! Đây là do Mục tiểu thư gửi đến!”.

Mạc Khiêm Vũ đánh mắt qua nhìn tệp tài liệu trên tay của trợ lý Nguyễn. Anh chỉ thấy tiêu đề được viết bằng tay hết sức khoa trương đập vào mắt.

“MẠC KHIÊM VŨ, ĐỌC XONG TỆP VĂN KIỆN NÀY RỒI ĐẾN GẶP TÔI”.

Bên dưới còn có địa chỉ quán cafe nữa, anh linh cảm có điều chẳng lành. Vội lấy tài liệu ra xem, xem đến đầu mặt của Mạc Khiêm Vũ đen đến đó. Cuối cùng nó trở thành màu gan heo đáng sợ.

Có vẻ như ai đó đã thực sự chọc tới giới hạn của anh rồi!

“Lập tức tới quán cà phê Heaven!” Mạc Khiêm Vũ rống âm lên. Mẹ kiếp! Cô ta dám.

“Hắt xì...hắt xì...chắc giờ này anh ta cũng nhận được rồi, chắc sẽ tức chết. Cô đã gửi cho anh ta lá thư tay kèm theo USB quay cảnh tối hôm đó. Cũng không có gì nhiều chỉ là cảnh quay anh ta đưa mộng cho cô đắp thuốc, quay khá mờ nhạt do hoàn cảnh tối tăm nhưng cũng đủ nhận ra người trong hình là ai. Thậm chí vết bớt hình đồng xu đó cũng có thể thấy được. Còn cô ư? Cô đứng ngược hướng đương nhiên camera sẽ không thấy mặt rồi! Cái tên suốt ngày tô vàng nạm ngọc đó chắc chắn sẽ không chịu được cảnh thấy ảnh nude của mình tràn lan khắp trên mạng và mấy tờ báo lá cải đâu!. Hắc hắc!”

Mạc Khiêm Vũ thực sự nghĩ bây giờ anh có thể giết người. Cuộn băng đó đã khiến anh vô cùng tức giận thì lời lẽ trong lá thư lại khiến anh điên tiết hơn. Cô ta dám dắt mũi anh! Đọc lại lá thư một lần nữa, anh chỉ muốn xé nát nó ra ngay lập tức.

“Mạc tổng thân mến! Anh biết đấy, mấy hôm nay tôi tìm anh đều không gặp được. Tôi biết anh rất bận nên đành gửi cho anh thứ hay ho này vậy!

Anh cứ từ từ thưởng thức và đừng quên cảm ơn tôi nhé. Chắc anh cũng chưa nhìn thấy mộng mình bao giờ đâu nhỉ, tôi chỉ đang giúp anh thôi, không cần quá để tâm đâu!

Nếu anh không muốn những thứ này ngay ngày mai tràn lan trên mạng và các tạp san kinh tế thì hãy đến quán cafe Heaven trên đường Cảnh Võ gặp tôi nhé. Tôi sẽ chờ anh!

Tôi nghĩ mấy cô gái yêu thích anh hẳn sẽ vui lắm vì họ được công khai chiếm tiện nghi của anh bằng mắt rồi! À quên còn mấy tên gay nữa, họ chắc cũng rất mong chờ tiết mục đặc sắc này đây! Tôi cho anh 12 giờ suy nghĩ, yên tâm đi, chúng ta còn nhiều thời gian mà không cần quá nóng vội đâu nhé!

Hẹn gặp lại!

Mục Nguyệt

Lá thư trong tay vô thức bị ai đó vô nát bấy. Bây giờ anh chỉ có thể phát tiết thông qua cách này, chút nữa gặp cô ta anh sẽ cho cô ta ném đủ vì đã chọc tới người không nên chọc! Hừ!

Quán cafe Heaven

“Cô có ý gì! Tôi không rảnh đôi co với cô!”

<À! Không có gì, anh uống chút gì không? Anh đến nhanh hơn tôi nghĩ đấy!>

“...”

<Được rồi! Vào việc chính nhé! Tôi mong anh hãy rút đơn kiện đồng thời hứa sẽ không hại lại tôi! Mặt khác tôi biết anh đã biết Mục Huyền là em gái tôi rồi nên hy vọng anh giờ cao đánh khẽ mà để con bé yên phận công hiến sức mọn cho công ty anh đi. Được chứ?>

“Sao cô dám chắc tôi sẽ đồng ý với điều kiện của cô chứ? Tôi hoàn toàn có thể cho cô và em gái mình không sống nổi ở thành phố này! Cô tưởng cuộn băng đó có thể khiến Mạc Khiêm Vũ tôi phải xuống nước à!”

Sao cái tên khôn này rõ ràng ở thế yếu mà mạnh mẽ thế không biết!

“Tôi không cho rằng tôi sợ bị thiên hạ chê cười, ngược lại tôi muốn xem khi em gái cô thân bại danh liệt cô ta còn có thể làm việc cho ai?”

“Cô nghĩ xem!”

Mục Nguyệt hiểu rõ bản chất việc này. Cô thì có thể không sao nhưng Mục Huyền sẽ ra sao nếu anh ta cứ cố gắng hại con bé chứ. Người đàn ông này nói được làm được. Chỉ sợ con bé sẽ gặp nguy hiểm thật!

“Rất đơn giản! Cô hãy đưa cho tôi cuộn băng gốc và thực hiện một yêu cầu của tôi! Mục tiểu thư, tôi biết cô đã vào tù một lần nên vốn không sợ bất cứ điều gì nhưng tôi thì vẫn không nên trêu chọc vào! Hiểu chứ!”

Mạc Khiêm Vũ biết vừa rồi anh có hơi nặng lời. Việc cô gái này phải vào tù và chịu oan uổng gần 3 năm anh mới được biết thông qua bản điều tra của tài xế Lâm. Anh không tin một cô gái mỏng manh như vậy lại phải chịu nỗi oan giết cha mẹ để chiếm đoạt tài sản và phải ngồi trong ngục tối 3 năm. Đơn giản vì bây giờ trông cô khá hoạt bát như thể 3 năm đó chỉ là cô đang ngủ một giấc dài vậy!

Ánh mắt của Mục Nguyệt trùng xuống. Phải rồi, cô đã là phạm nhân phạm tội giết người bị nhốt suốt 3 năm trong tù. Dù được thả ra vì không đủ chứng cứ kết tội nhưng những gì còn để lại trong cuộc đời vẫn là vết nhơ không thể tránh khỏi. Khi mới về nước để trị liệu tâm lý, người ta thường dè bieu cô mà không chịu nhận, mãi cho tới khi chị Nhã Linh nhận bằng thạc sĩ và quay trở lại quê nhà mới có một người chịu dang tay đón nhận cô.

Đúng vậy! Ai cũng có quyền khinh bỉ cô! Ai cũng có!

“Tôi...giờ tôi chợt nghĩ mình chưa cần gì, lúc nào đó cần tôi sẽ liên lạc với cô.”

<Được!Hẹn gặp lại!>

Mạc Khiêm Vũ cứ như vậy nhìn cô gái đó ra khỏi quán cafe. Ánh mắt của cô như ghim vào trái tim anh khiến anh không khỏi nhớ đến giây phút đầu tiên gặp cô. Cũng đau đớn nào lòng như vậy, cũng bị thông và tràn ngập cảm giác tuyệt vọng. Ngay giây phút này anh chợt nhận ra rằng cô gái đó không vui vẻ như dáng vẻ bề ngoài. Ít nhất nỗi đau trong tim cô người thường sẽ không thấy được, nó được cất giấu quá kĩ tới mức nếu bạn không khơi lên bạn sẽ tưởng cô gái đó là thiên kim tiểu thư sống trong nhung lụa hạnh phúc chứ không phải là cô gái đã từng quằn quại trong nỗi đau mất đi cha mẹ và phải chịu nỗi oan khiến tội độ khi bị kẻ gian vô oan cho tội danh giết cha mẹ để chiếm đoạt tài sản.

Phải là một người có sức mạnh cường đại đến đâu để có thể rũ bỏ thảm họa kinh hoàng trong quá khứ mà mạnh mẽ vươn dậy sau nỗi đau! Anh không biết! Và anh cảm thấy, có lẽ anh cần phải biết! Cô gái đó, anh cần phải tìm hiểu thêm!

Mục Nguyệt đi như bay ra khỏi quán cafe. Ánh mắt trầm ngâm của người đàn ông đó như muốn lột trần nỗi đau cô đã khám sâu trong tim suốt 8 năm trời vậy! Ánh mắt ấy làm trái tim khô cằn của cô đập nhanh quá! Có lẽ cô cần tránh xa người đàn ông đó thôi!

Nhìn lên trên cao, ánh mặt trời chói chang làm mắt cô không tự chủ nhắm lại. Bao năm sống trong bóng tối khiến cô thật sự rất ghét ánh sáng mặt trời, nếu không phải bắt buộc, cô sẽ không ra khỏi nhà vào giờ này đâu! Cô nhẹ nhàng cất bước trong nắng gắt và thì thầm trong cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Về quê ngoại

“Một chuyến đi dài có thể là một sự khởi đầu đẹp cho một cuộc tình nhưng cũng có thể là nỗi đau không thấu nếu ta xem nhẹ chúng!”

“Chị! Rốt cuộc sự việc với sếp tổng của em chị giải quyết kiểu gì vậy? Mạc tổng xưa nay chưa từng là người dễ dàng cho qua mọi việc như vậy!”

Mục Huyền thực sự không hiểu chị gái mình giải quyết mớ rắc rối này kiểu gì trong khi không cần nhờ tới sự giúp đỡ của cô. Chị gái từ sau sự việc tám năm trước đã dần khôi phục lại mọi cảm xúc nhưng tính tình cũng dần khác xưa. Trước đây Mục Nguyệt là cô gái lạnh lùng cao ngạo rất ít tiếp xúc với người khác, cô luôn mang chút ngạo khí bẩm sinh khiến người khác chỉ dám nhìn lên cao để đánh giá cô, còn giờ đây, sau bao năm bão tố cô lại tự tạo vỏ bọc thân thiện hoạt bát khiến người khác không thể nhìn thấu bản chất thật. Có lẽ chỉ có Mục Huyền mới biết được rằng chị gái mình có bao đau đớn dằn vặt, có bao ngày trằn trọc thao thức vì những vết thương do quá khứ để lại.

Khi chị gái một mực không muốn nói, Mục Huyền cũng không tiện hỏi nhiều. Miễn là chị ấy vui vẻ là được.

Hôm nay là ngày đặc biệt, buổi sáng sớm Mục Nguyệt không được phép ngủ như mọi ngày mà bị người đàn ông tên Mạc Khiêm Vũ gọi dậy. Anh ta cho cô hay là cô phải chuẩn bị theo anh ta tới thành phố X có việc. Đây được coi là yêu cầu mà anh ta muốn cô phải thực hiện nên cho dù không muốn cô vẫn phải cố gắng đáp ứng điều kiện này mà rời giường trong cảm giác mệt mỏi.

“Cô chuẩn bị đầy đủ chưa?”. Mạc Khiêm Vũ thực bất đắc dĩ mới gọi cô gái này cùng anh tới thành phố X. Lần này bà ngoại gọi điện yêu cầu anh dẫn theo bạn gái về nhà ra mắt khiến anh khốn đốn. Chưa có bạn gái thì ra mắt kiểu gì chứ, hơn nữa công việc vào dịp hè này đã khiến anh mệt mỏi vô cùng lại còn phải chấp nhận lời đề nghị của bà ngoại mình, thật khiến anh không thể ứng phó nổi.

Trong lúc cân nhắc việc phải tìm ai đóng giả bạn gái để tới gặp bà cụ thì anh chợt nhớ ra mình được quyền đưa ra một yêu cầu với cô gái cảm đó nên anh nhanh chóng liên lạc cho cô. Và bây giờ là cục diện thế này đây: cô gái đó đang ngồi bên cạnh anh ra sân bay.

Từ thành phố H đến thành phố X mất khoảng 2 giờ bay. Cô gái bên cạnh anh từ lúc gặp anh tới giờ chỉ hỏi anh duy nhất một câu rồi im lặng như thể hai người xa lạ khiến anh hơi khó chịu. Không phải bất đắc dĩ anh sẽ không gọi cho cô ta, nhưng cô ta là một người cảm giống mẹ anh nên bà cụ bên kia chắc chắn sẽ yêu thích cô không thôi vì nhìn cô có thể khiến bà nhớ về đứa con gái gốc gác quê nhà của mình. Cô con gái cứ một mực chờ kẻ phụ bạc cả đời cũng không chịu kết hôn, một mình nuôi con, một mình dạy dỗ đứa trẻ nên người thật đáng thương.

“Đến thành phố X để làm gì vậy?”

Đây là câu hỏi duy nhất mà Mục Nguyệt hỏi Mạc Khiêm Vũ trong suốt cuộc hành trình. Cô vẫn có chút không tự nhiên với người đàn ông này. Dù sao anh ta cũng biết quá khứ đau khổ của cô nên cô vẫn luôn cảm thấy không được tự nhiên trò chuyện với anh ta như những người bình thường khác.

Mạc Khiêm Vũ rốt cuộc không chịu nổi không khí có phần cứng nhắc này, anh cất tiếng nói:

“Chúng ta sẽ tới đó gặp bà ngoại của tôi. Bà tôi là người phụ nữ hiền lành nên cô không cần câu nệ, cứ giả bộ như là người yêu của tôi là được, những việc khác tôi sẽ lo liệu ổn thỏa”

Khi chuyến bay hạ cánh đến thành phố X đã có một chiếc xe ô tô ra đón họ, tài xế là một giám đốc chi nhánh bên công ty con của Mạc thị nên hết sức cung kính với cả hai.

“Tổng giám đốc ngài đến rồi, ngài đi đường xa chắc hẳn mệt mỏi, tôi đã sắp xếp nơi ở cho cả hai vị tại khách sạn Hoàng Hương. Bây giờ chúng ta tới đó cất đồ rồi đi dùng bữa được chứ ạ?”

“Không cần đâu, tôi và cô ấy sẽ cùng ở nhà người thân của tôi! Anh chỉ cần đưa hai chúng tôi tới đó là được”

“Vâng, vậy Mạc tổng, tôi sẽ chuẩn bị cho ngài một chiếc xe riêng để đi lại.”

“Làm phiền anh rồi, giám đốc An!”

“Dạ không dám, Mạc tổng đừng khách khí. Đây là thành phố tôi sống đương nhiên sẽ chiêu đãi ngài theo đúng lễ nghi!”. Người đàn ông có phần thụ sùng nhược kinh, không ngờ đường đường là chủ tịch tập đoàn lớn lại nhớ tên một giám đốc chi nhánh nhỏ như ông.

“Tôi đã sống ở đây 18 năm!”

Lời của Mạc Khiêm Vũ thành công khiến cho vị giám đốc nọ im lặng vuốt mũi ngài ngừng trong suốt quãng đường tới nhà bà ngoại anh đồng thời cũng làm cho Mục Nguyệt ngạc nhiên không thôi. Không ngờ thành phố này lại là nơi anh lớn lên, nhìn quang cảnh thành phố cho thấy đây là một đô thị mới, nền kinh tế vẫn chưa mấy phát triển. Một người đàn ông đại danh鼎鼎 như anh lại sinh ra và lớn lên ở đây trong khi đang làm người điều hành Mạc thị kể ra cũng thấy hơi vô lý.

Nhưng Mục Nguyệt vốn không thích chen vào chuyện của người khác, cô tiếp tục im lặng trong suốt hơn một giờ trên đường về nhà bà ngoại Mạc Khiêm Vũ.

Bà của Mạc Khiêm Vũ sống tại một thôn nhỏ bên sườn núi. Nơi đây cách thành phố khá xa nên mọi âm thanh ồn ã của đô thị mới không nhiễm một

chút nào vào nét thanh bình của xóm làng. Cây cối xanh tốt thảnh thơi có con suối nhỏ bắc qua trên đường đi làm cho không khí càng thanh sạch bội phần. Do đường gập ghềnh nên cô và Mạc Khiêm Vũ đã xuống xe cưỡi bộ về nhà bà ngoại anh ở sâu trong thôn nhỏ.

Mục Nguyệt cảm thấy hơi kì quái. Dù sao cô quen Mạc Khiêm Vũ không lâu hơn nữa gặp nhau có vài lần mà lần nào cũng giương cung bạt kiếm, vậy mà bây giờ cô theo anh về nhà ra mắt bà ngoại anh trong thân phận bạn gái thì có chút kì lạ. Dù đây chỉ là diễn kịch nhưng vẫn khiến cô hơi ngượng ngùng vì vậy bước chân không tự chủ mà chậm lại.

“Sao vậy? Một à, có cần nghỉ ngơi chút không?”

Mạc Khiêm Vũ cho rằng đi đường xa cộng với thể chất yếu ớt khiến cô mệt nhọc nên hỏi han theo phép lịch sự.

“Không! Chỉ là tôi sợ chút nữa trước mặt bà anh không cẩn thận để lộ việc tôi giả làm bạn gái anh khiến bà cụ không hài lòng! Tôi chưa ra mắt bao giờ nên có chút khấn trương.”

“Đừng lo, cô cứ thoải mái như bình thường là được. Bà cụ sẽ không để ý việc đó đâu!”

“Sẽ không! Mẹ tôi cũng giống cô, bà cũng không nói được!”

Không khí bỗng trầm xuống khi Mạc Khiêm Vũ nói, thì ra mẹ anh không nói được nên anh mới có thể hiểu ngôn ngữ của người câm giống cô. Có lẽ tuổi thơ của anh không hề êm đềm như bao người vẫn nghĩ, anh có lẽ không phải là người vừa sinh ra đã ngậm muống vàng như quý tử giàu có! Cuộc sống trước đây của anh hẳn cũng khá chật vật.

Mục Nguyệt có một thói quen rất lạ là nếu như gặp người mới quen cô sẽ tỏ ra rất hoạt bát dễ gần nhưng khi trở nên quen thân rồi cô sẽ bắt đầu ít nói và dành nhiều thời giờ im lặng để suy nghĩ. Chính vì vậy bây giờ không tự chủ cô coi người đàn ông này thành người thân quen mà đối đãi.

Ai lo cho cô chứ! Tôi chỉ sợ cô ngã tại đây thì lại phải cõng cô một quãng xa rồi.

Nhà của bà Mạc Khiêm Vũ nằm trên một mảnh đất khá rộng, trước cổng có dàn hoa ti-gôn đang nở rộ. Sắc hồng nhuận khiến căn nhà thêm phần ấm áp. Căn nhà làm bằng gỗ quý tuy không rộng nhưng sạch sẽ, gọn gàng mang hơi thở cổ kính mà tràn đầy ấm áp.

Theo Mạc Khiêm Vũ vào nhà, một bà lão khoảng hơn bảy chục tuổi dáng người nhỏ nhắn hiền từ đang đứng trước cửa chờ đợi. Mạc Khiêm Vũ vội vã tiến lên nắm tay bà nói khẽ:

“Bà, ngoài trời nắng như vậy bà ra đây làm gì, chúng cháu tự vào là được, sức khỏe bà không tốt mà cứ cố sức!”

“Hà, thằng nhóc này chê bà già rồi phải không, ta vẫn còn chưa ốm yếu tới mức không thể ra cửa đón cháu dâu của ta được!”

Câu nói của bà khiến Mục Nguyệt ngạc nhiên không thôi! Sao từ bạn gái giả mạo đã thăng chức tới cháu dâu rồi! Cô đánh mất cầu cứu về phía Mạc Khiêm Vũ khi bà cụ phúc hậu này tiến tới nắm tay mình nhưng anh không thêm giúp đỡ mà để lại cục diện rối rắm cho cô tự xử lí.

Đây là bức tranh Mục Nguyệt thấy khi rảnh rỗi, ngoại trừ sở thích chơi đàn cô cũng thực thích thêu thùa. Đây là sở thích của những người con gái hiền lành mà cô bỗng đam mê từ sau khi gia đình xảy ra biến cố.

Bà cụ có vẻ rất ngạc nhiên khi được nhận quà chứ không hề kinh ngạc khi cô là người câm. Có lẽ Mạc Khiêm Vũ đã nói trước về cô với bà cụ. Nước mắt không ngăn được rơi xuống hai bên má già nua của bà cụ khiến Mục Nguyệt hốt hoảng. Cô chỉ sợ việc bản thân làm gì sai khiến bà cụ phật ý. Dù chỉ đóng giả để xóa nợ cô cũng không muốn diễn hồng vai mà làm cho bà cụ hiền từ trước mặt phải buồn lòng.

“Đưa bé ngoan! Nào mau vào nhà với bà. Đi đường xa chắc cháu mệt lắm!”

Trong nhà có một người giúp việc đang nấu cơm trong bếp chắc là do Mạc Khiêm Vũ thuê để trông nom bầu bạn với bà cụ cho tuổi già không cô đơn. Thấy ba người vào nhà, người giúp việc mau chóng đi tới mang đồ cho hai người lên phòng rồi nhắc mọi người ra ăn cơm. Mục Nguyệt có đánh chết cũng không nghĩ căn nhà này chỉ có 3 phòng ngủ, một của bà cụ, một của cô giúp việc, căn còn lại dành cho khách khi tới chơi. Nhưng đó là chuyện về sau, bây giờ cô đang ăn cơm với bà cụ và Mạc Khiêm Vũ trong bầu không khí vô cùng ấm áp.

Bà cụ lâu ngày mới gặp cháu trai nên cứ lúi lúi trò chuyện suốt. Mạc Khiêm Vũ như cời bỏ hết đáng về lạnh lùng vốn có của mình mà hiếu thuận tiếp lời bà cụ. Bỗng bà quay sang cô khẽ cười

“Nguyệt nhi, sao không ăn cơm thức ăn đi, đừng chỉ có ăn cơm không thể. Trông cháu gầy quá, chắc lại học tập mấy cô người mẫu trên truyền hình giảm cân để giữ dáng phải không. Mau ăn nhiều vào, nghe bà, béo chút mới đẹp! Hồi nhỏ thằng nhóc tiểu Vũ cũng béo núc đấy nhé!”

Nói rồi bà cụ còn tích cực gấp đồ ăn cho cô như thể cô là con cháu trong nhà vậy. Điều này làm lòng Mục Nguyệt ấm áp vô cùng, đã thật lâu rồi cô mới được một người ân cần chăm sóc tới như vậy.

“Xem cái miệng ngọt chưa này”

Mạc Khiêm Vũ nhìn cô gái đang tươi cười với bà anh. Anh thật không ngờ bà cụ lại thích cô như vậy, có lẽ trông cô thực dễ mến lại giống con gái mình nên bà cụ không suy nghĩ nhiều mà yêu thích không thôi. Anh cũng thực hâm mộ cô gái này, cô ta diễn như thật khiến một người sắc sảo như bà ngoại anh cũng không nhận ra một chút xú sơ hở về mối quan hệ thực sự giữa hai người.

Cơm nước xong xuôi bà cụ vội giục hai người đi ngủ vì sợ họ đi đường xa mệt mỏi. Ánh mắt của bà cụ khiến Mục Nguyệt không được tự nhiên, nó vừa từ ái nhưng cũng mang chút mưu kế nhỏ nhỏ làm người cô run lên từng hồi cảnh tỉnh.

Có âm mưu, có âm mưu!

Quả nhiên bà cụ trước khi đi tung ra một câu như sét đánh bên tai khiến Mục Nguyệt có cảm giác mình đang đứng trên bàn chông.

“Nguyệt nhi! Bà thích một cu cậu mập mạp, nhất định phải giống tiểu Vũ lúc nhỏ, tròn như quả bóng đầy! Hai đứa đi ngủ sớm và cố gắng nhé!”

Con...con trai cái gì chứ. Là giả đấy, cháu là giả đấy, bà không được suy nghĩ thế đâu!

Vội cầu cứu Mạc Khiêm Vũ nhưng phát hiện anh ta đang bước lên cầu thang mà về phòng, cô vội cất bước chạy theo.

“Cô tưởng tôi muốn sao? Căn nhà chỉ có ba phòng, nếu cô muốn có thể xuống phòng khách ngủ nhưng tôi không dám đảm bảo nơi đó sẽ an toàn đâu. Nơi này buổi tối vô cùng nhiều chuột và gián, cô cứ tới đó đi!”

Cô ta dám hắt hủi một người như anh. Phải biết rằng có hàng vạn cô gái muốn cùng anh chung giường chứ không như cô nhìn thấy là như thấy hủi.

“Biết vậy là tốt, cô ngủ dưới sàn đi, tôi không thích ngủ dưới nền đất! Nằm trần đi, bây giờ trời mát không sợ mắc cảm đâu. Bà cụ biết mối quan hệ của chúng ta nên sẽ không để lại hai bộ chăn lại trong phòng đâu! ừy khuất cô rồi, Mục tiểu thư!”

Em gái anh! Không những bắt phụ nữ nằm trên sàn mà còn định không cho người ta chăn gối để ngủ, ai mà ngủ được trên sàn nhà cứng như đá vậy chứ! Anh ta rõ ràng đang trả thù vụ cô bắt anh ta nằm ghế để ngủ cả đêm trong lần đầu gặp mặt đây mà. hừ! Hảo hán thì không sợ chút giá rét khổ cực, hãy chờ đi!

Mạc Khiêm Vũ tắm xong đi sấy tóc, Mục Nguyệt liền tiến vào nhà tắm. Khi đi Mạc Khiêm Vũ không dặn cô phải mang cái gì nên cô không chuẩn bị quần áo do đó buộc phải mặc lại bộ đồ hồi sáng.

Mạc Khiêm Vũ cũng chỉ định ở một ngày nhưng nghe dì Vương nói bà cụ dạo này sức khỏe không tốt nên đành ở lại để sáng mai đưa bà cụ lên thành phố khám bệnh. Căn bệnh tim của bà cụ ngày càng diễn biến xấu khiến anh vô cùng lo lắng nên cũng quên không chuẩn bị quần áo cho Mục Nguyệt. Khi thấy cô từ nhà tắm bước ra mà vẫn mặc bộ đồ cũ thì mới giật mình nói:

“Xin lỗi, tôi không nghĩ đêm nay sẽ ở lại nên không dặn cô mang đồ. Cô chờ một lát tôi sẽ cho người đi mua!”

Mục Nguyệt nghĩ cô gợi ý đến vậy sẽ khiến anh ta chấp thuận nằm dưới đất mà nhường giường cho cô nhưng ai ngờ anh ta chỉ liếc cô rồi nói bằng giọng rất nhẹ nhàng nhưng không cho phép chối cãi

“Nằm trên giường? Cô sao?...đừng có mơ!”

Mẹ nó, cái tên...

Nói rồi anh ta thản nhiên nằm trên giường và tắt đèn đi ngủ mà không hề mảy may nghĩ ngợi tới người đang co cụm dưới đất là cô.

Cầm phần cộng thêm cả người hỏi hám do đi đường xa khiến quần áo nhễ nhại mồ hôi làm cả người Mục Nguyệt như muốn bốc hỏa. Cô giết anh ta bằng mắt không dưới chục lần rồi lao đến giường giật chiếc gối anh ta không nằm đến và mở cửa phòng

Cô nghĩ cô hoàn toàn có cách trị anh ta vào nề nếp!

Cộc...cộc

“Bà, bà ngủ chưa ạ? Cháu vào được không?”

Mục Nguyệt rời phòng khiến Mạc Khiêm Vũ hơi ngạc nhiên. Không ngờ cô ta vậy mà chịu ra phòng khách nằm ngủ! Xem ra không phải phụ nữ dịu dàng gì! Mặc kệ cô ta...nhưng có lẽ bà cụ sẽ giận nếu sáng sớm nhìn cô ta đang co ro trong phòng khách trên chiếc ghế gỗ long phượng cứng ngắc cũng nên. Anh đang suy nghĩ hướng giải quyết việc này sao cho ổn thỏa.

“Nguyệt nhi, giờ này sao không ngủ còn sang đây làm gì vậy?”. Nói rồi bà cụ híp mắt đánh giá khiến trái tim của Mục Nguyệt giật thót. Cô nhanh chóng

trần tình và rom róm nước mắt ủy khuất nói.

“Sao cháu lại có lỗi chứ, cái thằng nhóc chết tiệt! Mực Nguyệt, cháu đừng chiều nó khiến nó được thể phá thói. Cháu phải dạy dỗ nó cho nó biết sợ mà phải nghe lời. Nhìn bà mà học tập đây!”.

Nói rồi bà cụ vác chiếc gậy chống bằng gỗ hừng hỏ xông tới phòng nơi Mạc Khiêm Vũ đang say giấc nồng. Không thèm gõ cửa mà trực tiếp xông vào, bà cụ tội giương cầm cây gậy quật tới tấp vào người Mạc Khiêm Vũ, lực đạo không nhẹ khiến anh ta giật thót mình nhảy cẫng lên như gặp ma.

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng Mực Nguyệt đang gõ trống khua chiêng mong bà cụ cứng rắn thêm chút nữa để cô hả dạ.

“Rốt cuộc cô đã nói gì với bà hả?”. Mạc Khiêm Vũ đau đớn nạt nộ càng khiến bà cụ tức giận cho rằng tính tình anh thôi nên mới khiến cô chịu ủy khuất.

“Thằng nhóc thôi, còn dám nói, đã bắt Nguyệt nhi phải tới nơi xa xôi này bởi bà lão như ta rồi mà còn dở tính thiếu gia đồng đánh làm khổ con bé. Người xem ta là không khí rồi sao mà dám ngay dưới mí mắt ta mà khi dễ cháu đầu không cho con bé ngủ chung. Người càng lúc càng to gan rồi!”

“Bà, bà nói gì vậy? Cháu quả thật không muốn cô ta ngủ cùng...nhưng...”

“Còn dám thừa nhận, xú tiểu tử...”

Đau chết anh! Mực Nguyệt bỏ qua cái nhìn đầy căm thù của Mạc Khiêm Vũ mà ở một bên giả bộ khóc lóc can ngăn hết lời.

Đánh được một lúc bà cụ thấm mệt liền nhanh chóng về phòng. Trước khi đi còn không quên cảnh cáo Mạc Khiêm Vũ phải đưa quần áo của anh cho cô mặc đồng thời cấm không cho anh bắt cô ngủ dưới sàn.

Mạc Khiêm Vũ không thể làm gì khác là phải đồng ý. Nhìn anh ta bị đánh mặt thành cái đầu heo khiến Mực Nguyệt vô cùng hả dạ. Cô quyết định trình trọng lên giường nhắm mắt dưỡng thần.

“Mực Nguyệt! Cô khá lắm, hôm nay tôi thua. Chờ xem tôi thu phục cô thế nào!”

“Hừ”.

Người nào đó vác bộ mặt sưng húp vì bị ăn mấy chục gậy ôm gối xuống sàn nhà nằm ngủ trong đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Căn phòng nhuộm màu quá khứ

Tác giả: Mực Nguyệt

“Cuộc đời là một hành trình dài ngàn dặm mà không thể thiếu những đau thương”

Sau trận đòn đáng sợ tới qua, Mạc Khiêm Vũ thức cho tới tận sáng trong đau đớn và tủi nhục.

Đau đớn ở chỗ người bà mà anh yêu thương kính trọng lại bị mua chuộc bởi một cô gái xa lạ mà dơ gậy trúc quật anh tới tấp, tủi nhục ở chỗ rõ ràng nhà là của mình mà anh chỉ dám nằm chổng trơ dưới đất cả đêm còn kẻ lần đầu tới kia lại ung dung ngủ ngon cả đêm trên giường!

Đây rõ ràng là nỗi nhục không sao sánh nổi! Vì vậy anh đổ hết trách nhiệm của việc này lên đầu Mực Nguyệt, cô bây giờ trong mắt anh càng thêm tội nợ. Anh chỉ hận không thể chèn ép cô khiến cô ngập tràn thống khổ!

Tuy nghĩ vậy nhưng Mạc Khiêm Vũ vẫn không dám hành động hồ đồ dưới mí mắt bà cụ. Ánh mắt sắc bén của bà cụ luôn dõi theo anh như thể chỉ cần anh sơ sẩy khi dễ “cháu đầu” của bà thì bà sẽ cho anh thêm chục gậy nữa vậy!

Về phía Mực Nguyệt, cô trải qua đêm ngon giấc đầu tiên sau nhiều năm quen ngủ ngày. Có lẽ quá mệt mỏi do đi đường dài cộng thêm với niềm sung sướng khi nhìn người khác chịu đau khổ khiến cô đi vào giấc ngủ tương đối dễ dàng. Sáng sớm tinh mơ tỉnh dậy cô đã thấy một già một trẻ đang đứng hoa tay múa chân một cách rất chậm rãi ở ngoài vườn.

Cái mà Mực Nguyệt nói là hoa tay múa chân ở đây chính là bài tập dưỡng sinh do bà cụ nhà Mạc Khiêm Vũ nghĩ ra sau bao năm tháng lăn lộn trong câu lạc bộ dưỡng sinh. Giờ đây khi tuổi ngoài bảy mươi bà cụ đã có thể tự hào vì mình có bài tập riêng để bảo vệ sức khỏe mà không cần làm theo mấy

động tác xấu xí của bà cụ trưởng câu lạc bộ đáng ghét vợ lão trưởng thôn nữa rồi.

Nhìn động tác giờ tay nhấc chân chậm chạp như rùa cộng thêm với hai chiếc khăn lụa đang tung bay theo gió trên tay của hai bà cháu, không hiểu sao da đầu Mục Nguyệt run lên từng hồi. Dáng người Mạc Khiêm Vũ vốn cao to nay phải gò mình chịu đựng tập theo bà lão nhìn thật nực cười, mặt anh ta vắn vẹo, cái trán liên tục đỏ mồ hôi hột. Biểu cảm như đang phải phân công với vết bầm tím nơi khóe mắt của anh ta nhìn rất...thối.

Vội rút chiếc điện thoại ra khỏi túi, cô phải mau chóng lấy khoảnh khắc này để dùng nó làm công cụ bảo vệ mình trước quyền uy của tên khốn khiếp kia phòng khi hắn ta dờ dờ chèn ép cô sau này. Đang hăng say chụp hình thì tiếng bà cụ từ xa vọng lại.

“Nguyệt nhi, dậy rồi à, còn không mau lại đây tập dưỡng sinh buổi sáng với bà và tiểu Vũ. Người trẻ tui con phải siêng năng luyện tập mới được!”

Không cần đầu bà! Đừng mà, bài tập của bà quá ảo diệu cao siêu nên chỉ dành cho người cao quý như bà và Mạc Khiêm Vũ thôi, kẻ tầm thường như cháu không dám với tới đâu, xin bà hãy tha cho cháu đi!

“Nguyệt Nguyệt, em còn đứng đó làm gì, mau lại đây cùng tập với anh và bà đi. Tập cho khỏe người, bà cứ trách anh không tầm bỗ cho em nên trông em mới gầy yếu xanh xao như vậy. Bây giờ anh quyết định “tầm bỗ” cho em thật tốt, nên sao em không mau...lại...đây...tập...đi”

Mạc Khiêm Vũ gần từng tiếng đe dọa khiến trái tim thổ thổ của Mục Nguyệt giật bình bình. Phen này cô không thể từ chối được rồi. Chẳng lẽ cô thực sự phải tập bài tập đó sao?

Tên khốn Mạc Khiêm Vũ còn dám dờ giọng gọi cô rất thân mật nhằm mục đích khiến bà cụ tin rằng anh là người đàn ông tốt, phi thường nuông chiều cô, mong cô mạnh khỏe hồng hào, như vậy thì dù cô có mười cái miệng cũng không thể mượn cớ thoái thác được, đành lẽ bước chân tới nơi hai bà cháu đang tập, tiếp nhận hai chiếc khăn lụa từ tay di Vương. Về mặt Mục Nguyệt lúc này như nhai sáo, cô chậm rãi nhún người bắt đầu học theo động tác của bà cụ một cách đầy khó khăn.

Mạc Khiêm Vũ thấy thật mở cở trong bụng, trông cô bị hành hạ cũng phải theo anh tập cái bài tập “dưỡng sinh địa ngục” này thì tức giận trong lòng cũng nguôi đi bảy phần. Đừng tưởng anh không nhìn thấy vừa rồi cô gái này mới dùng điện thoại chụp lên anh tập. Cô ta đã từng nói bản thân không dùng điện thoại nhưng hành động sử dụng điện thoại ngon rơ đã tố cáo lời nói của chính cô. Cô ta ấy vậy mà thành công lừa anh vô số lần, nhưng không sao, thời gian vẫn còn dài, anh chỉ sợ cô không có đủ sức để mà chịu đựng sự trả thù của anh đây chứ!

Và cục diện trong sân vườn đã thay đổi thế này đây, bây giờ cả ba người đang múa từng động tác với tốc độ chỉ nhanh hơn con rùa di chuyển một chút xíu. Sáu chiếc khăn lụa tung bay phấp phới theo gió sớm tinh mơ. Dáng người xiêu vẹo, gương mặt vắn vẹo...thật đúng là địa ngục trần gian!

Bài tập kéo dài 30 phút mà Mục Nguyệt thấy như cả thế kỉ. Khi bà cụ hô kết thúc nhịp tập thứ 28 thì cũng là lúc tay chân cô rụng rời. Thử hỏi có bài tập nào chậm tới mức chỉ có 28 nhịp trong vòng nửa giờ đồng hồ không kia chứ!

“Tốt lắm, thật không nhìn ra hai đứa lại luyện tập chăm chỉ như vậy. Từ giờ về sau sáng nào hai đứa cũng phải luyện tập bài tập này, bà sẽ tùy thời gọi điện kiểm tra, cấm đứa nào được lười biếng hay bỏ quên không tập rõ chưa!”. Bà cụ híp đôi mắt nhỏ đe dọa

“Vâng!”. Cả hai ỉu xiu đồng thanh. Thật sự là khủng khiếp. Một lần coi như đã cố mà sau này phải luyện tập hàng ngày chắc cái mạng của cô cũng mất luôn quá. Nhưng lời người lớn tuổi không thể không nghe, thật khó nghĩ mà! Thôi vậy sau này đành cố gắng tập luyện để không phụ lòng bà lão vậy!

Sau khi ăn sáng Mạc Khiêm Vũ đưa bà cụ và Mục Nguyệt lên thành phố thăm bệnh cho bà. Sức khỏe của bà cụ dạo gần đây không mấy tốt, trái tim của người già thường hay bị vấn đề này nọ. Làm kiểm tra cả buổi cuối cùng cũng có kết quả. Nhìn phiếu chụp điện tim mà lòng của Mục Nguyệt hơi thất lại. Bệnh lí cơ thất động mạch vành dẫn đến chèn ép không cho máu lưu thông khiến hoa mắt khó thở là bệnh người già hay gặp, nhưng tình trạng của bà cụ có vẻ xấu hơn thế nhiều. Tiến hành phẫu thuật sẽ gặp rủi ro rất lớn do bà cụ đã lớn tuổi không thể chịu đựng được ca phẫu thuật tim phổi lưu như vậy.

Khi nghe bác sĩ nói về bệnh tình của bà cụ mặt của Mạc Khiêm Vũ thoáng qua tia đau xót nhưng anh lại khôi phục rất nhanh. Anh dù sao cũng là người đứng đầu cả một tập đoàn lớn nên việc điều chỉnh cảm xúc của bản thân là việc thường xuyên phải làm, có lẽ anh không muốn bà cụ nhìn thấy nét lo sợ trong mắt mình sẽ khiến bệnh tình bà cụ xấu đi. Anh cất tiếng trầm khàn như có xua đi đau đớn

“Việc này cô đừng nói với bà cụ vội, tôi sẽ xem xét đưa bà cụ đi điều trị nên đừng cho bà cụ biết về tình trạng của mình được không?”

“Cảm ơn!”.

Mạc Khiêm Vũ nặng nề thở hắt ra trong bi thống. Anh đã từng chứng kiến cảnh mẹ của mình vì nhìn anh bị gia đình bên nội cường chế đưa đi mà đau khổ tới mức thổ huyết, giờ đây anh lại phải chứng kiến cảnh người bà mình yêu thương chịu đau khổ do bệnh tật hành hạ, nỗi đau này có lẽ chỉ mình anh hiểu nó vật vã cỡ nào. Bà cụ không hề than vãn với anh về những cơn đau đớn mà bà phải chịu, nhưng từ lúc biết được bệnh của bà thì anh như người chìm xuống địa ngục. Anh không muốn bà cũng phải ra đi trong đau khổ giống mẹ anh! Ít nhất bây giờ anh đã có đủ sức mạnh để bảo vệ bà, anh tin bản thân mình có thể cứu được bà.

“Cô có thể giúp tôi khuyên bà cụ về thành phố H để chữa bệnh không, lời của cô chắc bà cụ sẽ nghe!”

<Được!>

Mục Nguyệt không biết làm gì hơn để an ủi Mạc Khiêm Vũ, mặc dù anh rất ngang ngược xấu tính, lại lạnh lùng bá đạo nhưng anh thực sự là một người cháu hiếu thảo. Có lẽ cô giúp được anh điều gì đó, cũng có thể không hẳn chỉ vì anh mà còn là vì bà cụ! Người đã cho cô cảm giác thân thiết như thể gia đình của mình vậy.

“Ta đã nói mình không có bệnh gì rồi, hai đứa bắt ta tới đây làm gì. Còn không mau mang ta về nhà, ta ghét nhất mùi bệnh viện”

Bà cụ đang nháo nhào đòi về nhà. Có lẽ bà cụ cũng biết bệnh của mình nhưng vẫn cứng miệng kêu không sao, bà không muốn cháu mình phải lo lắng cho mà bỏ bê công việc chạy tới đây bởi bà đi bệnh viện. Nó đã thực bận rộn với công việc của tập đoàn rồi giờ lại phải mất thời gian lo cho bà thì thật không đáng.

“Phải...phải...bà không bị gì cả, chỉ là chứng co thắt thông thường do tuổi già thôi nên bà từ giờ hãy chú ý vào, đừng để cháu bận trăm công nghìn việc mà vẫn phải lo lắng cho bà!”

“Cái tên xú tiểu từ nhà người, về thăm bà vài ngày thì đã kêu ca, người xem tính tình người thối vậy cũng chỉ Nguyệt nhi là chấp nhận được thôi!”

“Thôi ta vẫn không thích không khí của thành phố H, quá mức ồn ào, lại bụi bẩn nữa, vẫn là khí trời thanh sạch như thành phố X thích hợp với ta hơn. Hai đứa nên giành không gian ngọt ngào cho mình đi, đừng kéo ta đến kéo bà già này phá hỏng bầu không khí hạnh phúc của vợ chồng son”

Vợ chồng son? Bà à, thậm chí người quen cũng chưa phải đó huống chi là vợ chồng son. Bà đừng gọi bừa thế chứ!

“Bà cứ nghe lời Nguyệt Nguyệt đi, cô ấy muốn gần gũi để tiện bề chăm lo cho bà chứ nếu bà cứ ở xa như vậy thì cô ấy có nhớ mà muốn tới thăm bà cũng khó mà, phải không?”

Nén cảm giác kinh khủng trong lòng khi tên đàn ông nào đó gọi cô hai chữ Nguyệt Nguyệt rất đổi thân mật, Mục Nguyệt quyết định hòa theo

<đúng đó bà! Về thành phố H rồi cháu sẽ đưa bà tới sống với cháu, nhà của cháu nằm ở ngoại ô thành phố nên khói bụi cũng đỡ hơn nhiều, hơn nữa cháu đảm bảo bà sẽ thích nhà của cháu cho xem!>

“Thực sự là cháu sẽ tới sống với bà lão này sao? Cháu không lừa bà chứ?”

Toi rồi, sao mình lại nhanh miệng nói ra như vậy chứ. Mình đang sống với Mục Huyền tại khu chung cư cao cấp, giờ mà dọn ra ngoài con bé không nghi ngờ mới là chuyện lạ đó!

“Được vậy thì bà sẽ tới đó ở một thời gian vậy!”

“Bà ngoại, nhà ở đây di Vương sẽ trông nom, bà không cần lo đâu. Lên đó một vài tháng chơi cho vui về rồi cháu lại đưa bà về nhà, như vậy được chứ!”. Mạc Khiêm Vũ vội vàng nói như thể chỉ sợ rằng bà cụ sẽ đổi ý không đồng ý theo anh về thành phố H nữa vậy.

“được!”

Thế là chuyến đi này còn đưa được bà cụ về thành phố H. Lòng Mục Nguyệt cũng theo tiếng máy bay cất cánh mà thêm lo lắng bồn chồn. Cô thực sự rất quý bà cụ nhưng bây giờ sao cô có thể về biệt thự ở ngoại ô sống với một bà lão mà không nói với Mục Huyền được chứ.

Đang lúc rối rắm Mục Nguyệt chợt thấy đầu vai nặng trĩu, đánh mắt nhìn sang cô chợt thấy một gương mặt phái nam đang ngủ ngon lành phóng đại trước mặt. Có lẽ thức đêm khiến anh ta buồn ngủ tới mức quên trời quên đất mà tựa vào vai kẻ thù của mình ngủ say như heo.

Được rồi, nể tình mấy hôm nay anh ta đã “nhường giường” của mình cho cô nên cô sẽ miễn cưỡng cho anh ta mượn vai của mình mà ngủ vậy. Nhưng sự thật thì luôn không như trong tiểu thuyết, trong truyện cô gái tựa đầu vào vai chàng trai ngủ suốt cả quãng đường dài vậy mà khi tỉnh lại chàng trai vẫn cười tươi rói rói và xoa nhẹ đầu cô gái nói không sao đâu, còn trên thực tế chỉ sau hơn nửa tiếng làm gối đầu cho anh ta, đôi vai gầy của Mục Nguyệt đã đau buốt không thôi. Đường như trong vô thức anh ta đã đem sức nặng của cả nửa thân trên tựa vào cô khiến đầu vai cô tựa như sắp gãy đến nơi, vậy mà còn phải chịu đựng cảnh này suốt hơn một giờ nữa thì cô chắc mất luôn vai cho rồi!

Chuyến bay hạ cánh cũng là lúc đầu vai của Mục Nguyệt chính thức báo tử. Người đàn ông nọ vô tình không hề để ý thân nhiên lướt qua cô và mang hành lý cho bà của hắn mà bỏ quên người đã cho hắn ta mượn vai ngủ suốt hai giờ liền.

Được rồi, cô nhẫn!

Anh ta đang trả thù, chắc chắn anh ta đang trả thù!

“Nguyệt Nguyệt, em còn không mau chỉ đường tới biệt thự của mình cho tài xế Lâm đi!”

Chỉ cái em gái anh! Sao anh không xách hành lý cho bà đây đi! còn kêu ca cái gì nữa!

<Đường XX, đi ngược hướng nội thành 10km về phía tây nam>

“Cô chủ nhỏ Mục, lại được gặp cô rồi! Sau này tôi phải gọi cô là Mạc phu nhân rồi! Có đúng không tổng giám đốc”. Tài xế Lâm cứ ngỡ bản thân nhanh trí nắm bắt tốt tình hình sẽ khiến cho ông chủ lớn nhà mình nhìn mình với con mắt khác, ai ngờ lại chỉ nhận được cái lườm sắc lẹm của cô chủ nhỏ Mục và tiếng hừ đầy bất mãn của sếp tổng. May mà có bà cụ già vậy cho bầu không khí có vẻ lung tung này.

“Hai đứa nhóc này, các cháu trung ra cái bộ mặt thối gì vậy? Chẳng lẽ cậu nhóc Lâm nói không đúng sao, sớm muộn gì cũng sẽ kết hôn thì cậu ấy gọi như vậy có sai đâu! Không lẽ hai đứa định chơi kiểu gặp dịp thì chơi, chán là chia tay sao, hửm?”

Tiếng “hửm” cuối cùng được bà cụ cất giấu ngàn vạn con dao sắc bén khiến cả hai đều run sợ cất lời

“Không có đâu bà, chúng cháu là nghiêm túc đấy, phải không em...yêu...!”

<Đúng vậy, đúng vậy, hoàn toàn nghiêm túc thưa bà!>

“Vậy sao ta thấy hai đứa nhóc tụi con chẳng có chút thân mật nào giống như đôi tình nhân trẻ vậy, có chuyện gì giấu ta phải không!”. Tiếp tục quăng ánh mắt “âm tàng bất lộ”.

“...”

Mạc Khiêm Vũ thấy da gà nổi lên khắp người. Anh yêu! Vậy mà cô ta cũng nói được!

Chiếc xe dừng lại trước một căn biệt thự nhỏ ở vùng ngoại ô đầy thanh tịnh đã thành công phá vỡ bầu không khí có vẻ ảm đạm trong xe lúc này. Cả ba người bước xuống xe quan sát trong bầu tâm trạng khác nhau.

Đã thật lâu rồi cô không về lại căn biệt thự này! Sau khi ra tù, Lee và Mục Huyền đã đưa cô tới căn biệt thự này để điều trị tâm lý, nơi đây quả thật đã cất giấu quá nhiều đau thương ám ảnh, nó cũng là nơi chứng kiến cô chịu đựng những cơn chấn động tâm lý kéo dài, những lúc cô tự hành hạ bản thân, những khi cô như lên cơn điên dại mà phá tan tất cả. Chính nơi đây đã chôn chặt hai năm đau khổ vật vờ cô vượt qua quá khứ của Mục Nguyệt.

Cánh cổng được bao bọc bởi dàn hoa hồng leo đỏ tươi, sắc đỏ thấm đượm hương sắc của đất trời. Lối vào cỏ mọc men theo những ô gạch lát màu trắng xám đã nhuộm màu thời gian, hai bên lối đi hàng trăm loài hoa đua nở khoe sắc, căn nhà thấp thoáng xa xa cũng được ôm ấp bởi dàn hoa. Ánh hồng màu phớt tươi tắn. Cả khuôn viên của căn biệt thự ngập tràn sắc hoa xinh đẹp. Có lẽ bởi khi xưa cô thực sự yêu thích các loài hoa, yêu cái cảm giác đắm mình trong hoa cỏ nên Mục Huyền đã mua căn biệt thự này làm nơi nghỉ dưỡng cho cô.

Người làm vườn vẫn thường tới dọn dẹp khu vườn đúng hên nên nơi đây không có cái vẻ hiu quạnh do nhiều năm không có người ở. Ba người họ bước tới bên thềm cửa, tiếng khen thưởng khe khẽ bỗng thốt lên từ bà cụ

“Đẹp quá Nguyệt nhi! Ta có cảm giác như mình lạc vào thế giới hoa vậy. Hèn chi cháu nói ta chắc chắn sẽ thích nơi này. ừ! Có lẽ ta thực sự thích nơi này rồi!”

Tiếng chìa khóa kêu leng keng tra vào ổ, cánh cửa chậm trễ theo lối kiến trúc Tây Âu cổ xưa từ từ mở ra, không khí ấm áp lùa vào căn phòng tối như xua đi cái tịch mịch của nơi đây. Hơi thở của sự sống bỗng tràn ngập khiến trái tim đang co thắt của Mục Nguyệt bỗng như được dần ra.

Phải rồi, đã đến lúc buông xuống quá khứ rồi!

Đặt bước chân vào căn biệt thự trang hoàng theo hơi thở cổ điển Phương tây này, lòng của Mạc Khiêm Vũ mang chút lạnh lẽo. Anh nhìn ra trong mắt của cô gái trước mặt có cả bầu trời đau thương khi bước vào trong phòng. Nỗi chua xót tràn ngập ấy dường như xuất phát từ đâu đó sâu thẳm trong nội tâm u uất của cô khiến trái tim anh thêm ảm đạm. Có lẽ nơi đây cất giữ một phần quá khứ của cô chăng?

Trên tường là bức ảnh cỡ lớn, lớp kính bên ngoài phủ một tầng bụi mỏng do để lâu ngày. Trong hình là một cô gái tuổi đời còn rất trẻ mặc bộ đồ đen đầy huyền bí, gương mặt tinh xảo gây guộc, làn da xanh xao nhợt nhạt, đôi mắt màu xám tro tàn buồn cái nhìn ra xa xăm không tiêu cự. Cả người thoát nhìn như một gậy tới mức tro xương, trên tay cô gái cầm ly rượu vang đỏ, dưới chân là ngọn ngang vò chai. Cô gái ngồi đó tựa người vào khung cửa bệ, ánh nắng ấm áp rơi xuống bên vai dường như cũng không xua hết nỗi đau chất chứa trong ánh mắt.

Bi thương và tuyệt vọng!

Cả bà cụ và Mạc Khiêm Vũ đều nhận ra người trong hình, nhưng họ ăn ý không cất tiếng hỏi. Họ chờ đợi cô mở lòng nói với họ về nỗi đau trong quá khứ của cô!

Người quét dọn được thuê tới, chỉ sau vài giờ căn biệt thự như được gột rửa sáng bóng. Ánh sáng của nắng nhảy nhót qua ô cửa sổ rọi vào lòng người từng hồi rung động. Sau nhiều năm rớt cuộc nơi đây cũng một lần nữa ngập tràn sinh khí!

Có lẽ cũng chính nơi đây sẽ là khởi đầu cho một cuộc tình đẹp cũng nên!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bước tiến triển đầu tiên

Tác giả: Mục Nguyệt

“Tình yêu luôn bắt nguồn từ những điều giản đơn nhất!”

Việc sống chung nhà với bà ngoại của Mạc Khiêm Vũ khá suôn sẻ, hai bà cháu có chung nhiều sở thích khiến bà cụ lúc nào cũng rạng rỡ vui tươi như chỉ hận không quen biết Mục Nguyệt sớm hơn vài năm

Mặt khác Mục Nguyệt cũng thành công trong việc lừa dối em gái về việc bản thân đến đây sống. Đương nhiên để thành công lừa một người tinh ý như Mục Huyền còn cần sự giúp sức của Mạc Khiêm Vũ, không biết anh ta dùng cách gì mà khiến cho Mục Huyền tin tưởng rằng cô đang nghỉ dưỡng để điều chỉnh tâm lý tại căn biệt thự này.

Sức khỏe của bà cụ khá lên rõ rệt, hai bà cháu sống với nhau rất ăn ý ngoại trừ tùy lúc bà cụ sẽ “nhẹ nhàng” mà hỏi Mục Nguyệt những điều hết sức “bí mật” về cháu trai bà khiến cô thực rồi rấm như: “Tiểu Vũ thích ăn gì nhất?”, “Tiểu Vũ thích màu gì nhất?” “Hai đứa đã hôn chưa?”, “Có biết Mạc Khiêm vũ có một vết bớt hình đồng xu ở mông không?”.

. Bà cụ nhìn cô với ánh mắt rất...xấu xa.

“Haiz, xem ra giới trẻ ngày nay suy nghĩ thoáng quá, ta sắp không theo kịp rồi. Chưa hôn môi, chưa nắm tay, chưa hiểu biết rõ về đối phương cho lắm mà đã nhảy cóc tới bước nhìn hết cơ thể của nhau rồi! Thật là...! Nhưng mà ta thích...”

“Được rồi, con bé này sao phải ngưng ngưng chứ, chúng ta là người nhà cả mà!”

Đang cố gắng biện giải về lý do khiến mình vô tình nhìn thấy mông của Mạc Khiêm Vũ thì chiếc xe Porsche phiên bản giới hạn của anh ta đã tiến vào sân vườn. Nhiều lúc Mục Nguyệt thực thắc mắc không biết người đàn ông này rốt cuộc có bao nhiêu chiếc xe thuộc dòng hiếm chứ, anh ta cứ vài ngày lại đổi xe một lần. Có lẽ số lượng xe anh ta đang sở hữu bằng số quần áo trong tủ của cô cũng nên.

Mạc Khiêm Vũ anh tuần phi phạm cất bước vào trong nhà. Anh thấy bà ngoại của mình đang ngồi cùng cô gái cầm đồ ngoài phòng khách, trong tay hai người còn đang cầm theo hai khung thêu đang dang dở, có lẽ họ vừa thưởng thức trà chiều vừa thêu thùa gì đó. Ánh nắng chiều nhảy nhót trên vai cô mang một tầng âm áp nhu hòa, ánh mắt cô rũ xuống thẹn thùng, chắc là do bà anh lại vừa trêu chọc cô về anh rồi.

Nhẹ bước tới gần và ôm người con gái ấy vào lòng, cái ôm này mang bảy phần giả dối ba phần thật lòng từ anh. Họ sẽ luôn phải sắm vai ân ái trước mặt bà cụ, đôi khi là ôm, đôi khi thơm nhẹ hay nắm tay, miễn là đó phải là tình cảm của đôi trai gái đang yêu mới khiến bà cụ bớt soi xét nghi ngờ.

Cô gái trong lòng hơi giật mình, chắc cô vẫn chưa quen với sự thân mật của anh hoặc do trong lòng cô hình tượng của anh vốn không mấy tốt đẹp gì, tuy vậy cô vẫn phối hợp hết sức ăn ý với anh.

Mục Nguyệt ngược mắt nhìn Mạc Khiêm Vũ, trông anh lúc này ôn nhu tới mức cô ảo tưởng rằng anh đang yêu mình và đang dành cho cô cái ôm đầy ấm áp yêu thương của hai người yêu nhau thực sự vậy. Trái tim cô không khỏi đập loạn nhịp, sùn mặt tuấn dật ấy nhẹ cạ vào má cô đầy sùng nịnh, nhiều lúc cô nghĩ nếu như hai người là người yêu thật thì chắc hẳn anh sẽ là một người bạn trai vô cùng yêu thương bạn gái của mình.

Nhưng khi nhìn sâu vào mắt anh cô lại thấy sự miễn cưỡng trong đó, phải rồi, thật khó cho ai đó để đóng giả làm người yêu của nhau trong khi họ còn chẳng hiểu biết gì về đối phương và thậm chí chỉ mới gần một tháng trước thôi họ còn đang ghét nhau cực điểm tới mức đưa nhau ra tòa!

“Sao hôm nay anh về sớm vậy? Em nghĩ anh về muộn nên chưa nấu cơm, anh ngồi nói chuyện với bà đi, em xuống bếp”

“Cô gái giúp việc đâu? Anh thuê cô ấy không phải tới đây ăn không ngồi rồi để em là chủ nhà cũng phải xuống bếp!”

“Là ta đuổi cô ta đi rồi đấy, cháu thuê giúp việc kiểu gì vậy, dọn dẹp thì chẳng ra sao lại còn lười biếng. Đồ ăn cô ta nấu cho quá nhiều gia vị thật khó nuốt, đã vậy cô ta còn mơ mộng một bước leo lên làm phượng hoàng mà đánh chủ ý lên cháu nữa. Hừ, người như vậy giữ lại cũng vô dụng!”

“Cháu xin lỗi, đó là người mà một người bạn của cháu tiến cử nên cháu không tiện từ chối. Được rồi vậy mai cháu sẽ thuê một người khác vậy. Nguyệt Nguyệt, bữa tối hôm nay đành phiền em rồi!”

Sao cô gái giúp việc đó không quyến rũ anh ta luôn đi cho rồi. Ăn mặc mát mẻ cỡ đó mà vẫn không thành công thì chắc cần một sự đột phá lớn hơn. Cô có cần sử dụng kế sách nào đó khiến anh ta bị quyến rũ rồi tha cho mình không nhỉ? Lẽ nào anh ta thích ngực bự? ừm, cô gái kia ngực cup A có hơi nhỏ thật.

Đang lúc suy nghĩ miên man thì một móng vuốt nào đó bỗng dưng nhẹ lên vai làm Mục Nguyệt giật thót mình.

Chương 8-2: Bước tiến triển đầu tiên(tiếp)

Quay phắt người lại tìm thù phạm thì giọng nói của Mạc Khiêm Vũ cất lên.

“Cô đang âm mưu gì vậy? Không phải định nhân lúc tôi không cảnh giác mà hạ độc vào thức ăn của tôi chứ?”

Anh có chết cũng không thừa nhận vừa rồi trong lúc cô đeo tạp dề nấu cơm anh thực xúc động muốn tới ôm cô từ phía sau. Một buổi chiều đẹp trời, một cô gái xinh đẹp nhu thuận đang vì bạn mà vào bếp, đó thật là điều có lực sát thương vô hạn.

“...” biến đi

“Sao không nói chuyện? Có phải bị tôi nói trúng tim đen rồi không?”

“...”. phải đó, nếu có thể tôi thực muốn độc chết anh đi cho rồi!

“Mục Nguyệt, cô đang “bơ” tôi phải không?”

“...” tôi đang bơ anh đấy, sao nào, anh có ý kiến?

“Cô...em yêu, sao lại giận dỗi rồi, nói chuyện với anh đi, anh thừa nhận mình không mua quà cho em nhân kỷ niệm ngày chúng mình quen nhau là anh không đúng nhưng em đừng có lo anh đi được không, nói chuyện với anh đi mà Nguyệt Nguyệt”. Hai móng vuốt nào đó còn cố ý vòng qua eo của Mục Nguyệt và kéo cô vào lòng.

Trái tim vừa mới bình ổn của Mục Nguyệt lúc trước lại được dịp nhảy bình bình, nếu anh cứ tùy tiện ôm cô thế này thì sẽ khiến cô thực sự rất khó xử. Nhưng nghĩ lại hôm nay quả thật là ngày đánh dấu một tháng bọn họ quen nhau thật.

“Phối hợp chút đi, bà cụ đang đứng ở cửa đấy”, Mạc Khiêm Vũ thì thầm bên tai. Hơi ấm từ anh lây sang cô khiến trái tim của Mục Nguyệt càng khó chịu, cô nghi ngờ mình đang mắc bệnh lí về tim mạch thật rồi!

“Từ lần sau anh không được phép quên đầu đấy, nếu anh dám quên em sẽ không để ý tới anh nữa!”

“Được, bảo bối anh sẽ không quên nữa đâu!”

Cả hai người đang ôm nhau bỗng run nhẹ, họ cùng buồn nôn trong lòng vì lời nói của đối phương nhưng lại không dám bộc lộ, còn gì đáng sợ hơn việc này nữa.

Khi tiếng cười của bà cụ xa dần, đôi trai gái vừa mới dính nhau như sam vội tách nhau ra trong chớp mắt, họ nhìn nhau đầy ghét bỏ

câu khẳng định chắc nịch của Mục Nguyệt cất lên

“Cô đang quấy rối tôi!”, Mạc Khiêm Vũ cũng gần như cất lời cùng một lúc với Mục Nguyệt

“Cô...Ai là xử nam, đừng có nói nhảm...”. mặt ai đó bỗng nhiên hơi hồng, húng hắng ho để che bớt lúng túng, Mạc Khiêm Vũ vội vã bỏ chạy khỏi phòng bếp

Mục Nguyệt không hề hay biết ánh mắt cô lúc này có bao dịu dàng khi nhìn về hình bóng đã khuất sau cánh cửa phòng bếp. Chỉ biết rằng trái tim khô cằn của cô sau bao năm mệt mỏi rã rời vì quá khứ đã có chút ánh sáng trở lại.

Có lẽ là vì ai đó, cũng có thể là không!

Chương 9: Ôn ào nhỏ

“Vô tình anh gặp em

Rồi vô tình thương nhớ

Đời vô tình nghiệt ngã

Rồi chúng mình yêu nhau”

- Puskin-

Từ sau lần trước khi Mục Nguyệt nói Mạc Khiêm Vũ anh vẫn còn là xử nam anh liền hết sức tránh mặt cô. Chính điều này lại càng thêm khẳng định điều cô nói là đúng.

Nhưng một chút rắc rối nhỏ lại bắt đầu diễn ra. Mục Nguyệt là chủ một tiệm hoa ở ngay trung tâm thành phố, việc buôn bán luôn rất đông khách vậy mà trong những ngày lễ hội tiệm hoa đông nhất cô lại thành thoi nghỉ dưỡng tại biệt thự ở ngoại ô mà bỏ mặc cửa hàng của mình cho nhân viên. Là chủ, cô cũng thấy hành động của mình thật không nghĩa khí chút nào, vì vậy Mục Nguyệt quyết định sẽ về thành phố quản lí tiệm hoa để san sẻ đỡ công việc cho các nhân viên đáng thương của mình.

Điều đáng nói ở đây là Mạc Khiêm Vũ, anh ta cứ khẳng khẳng không cho cô quay trở về thành phố, mặc cho cô có thuyết phục cỡ nào, mặc cho cả bà cụ cũng khuyên giải đủ điều mất sức chín trâu hai hổ cũng không thể lay chuyển quyết định của người đàn ông cứng đầu này.

“Không cho đi!”

“Cô đã nói sẽ ở đây chăm sóc cho bà tới khi bà khỏi bệnh, bây giờ là lúc bà cụ sắp tiến hành phẫu thuật, cô đi thì chẳng phải mọi thứ đều công cốc sao. Tôi nhất định không cho cô đi”

“Bao nhiêu?”

Giơ năm ngón tay ra hiệu, thực ra cũng không đến mức đó, cô chỉ muốn cho người đàn ông ngang bướng này biết sợ mà rút lui thôi nhưng ai dè anh ta có năng lực chiến đấu mạnh hơn cô tưởng nhiều.

“Tôi cho cô gấp mười lần số đó, yêu cầu của tôi là cô phải ở lại nơi này không được phép rời đây nửa bước!”

<Đi tiểu cũng không được sao?>

“...”. Mẹ nó việc đó cô tự quản đi, chẳng lẽ tôi phải “đi” hộ cô sao.

“Thế nào đồng ý không”

“Mười lần thì sao?”

Thuyết phục không thành công, người đàn ông nào đó đành phải đen mặt tránh sang một bên cho cô gái ra khỏi biệt thự. Đang trong đêm tối thế này anh không thể đánh thức bà mình dậy để hợp tác thuyết phục cô ở lại. Anh vẫn không quên cô là sinh vật hoạt động về đêm, trong đêm tối anh vô cùng mệt mỏi vì chuyện của công ty, năng lực chiến đấu gần về con số không, cô lựa chọn lúc này ra đi thì đúng là đã đánh trúng tử huyệt của anh, Mạc Khiêm Vũ chỉ còn biết nhìn theo bóng dáng ai đó đã đi xa mà trong lòng buồn bực muốn chết nhưng không có chỗ để mà phát tiết.

Đã ba ngày, cô ấy đã đi ba ngày!

Mạc Khiêm Vũ không ngừng đi lòng vòng quanh nhà, cái điệu bộ vừa đi vừa lụng bụng của anh khiến người bà kính yêu của mình cũng không thể nhịn nổi chóng mặt đỡ trán. Xem ra nếu bà không lên tiếng khuyên giải thì thằng cháu này nhất định không cho bà sống nữa.

“Cháu có thể đừng xoay qua xoay lại được không, ta nhìn mà chóng hết cả mặt. Nếu nhớ con bé thì lên thành phố thăm nó đi, nhìn cái điệu bộ như oán phụ khuê phòng đó còn ra thể thống gì nữa.”

“Ai nhớ cô ta chứ!... Mà sao cô ấy không gọi một cú điện thoại về nhà...”

Còn nói không nhớ, bà cụ lườm thẳng cháu to xác mà ngốc nghếch không hiểu lòng mình. Đừng tưởng bà già này đã kềm nhem mà không nhận ra hai đứa nhóc này hùa nhau lừa gạt bà, bà lại không nhìn ra chúng đang đóng kịch yêu đương sao? Nhưng khi sống chung với Mục Nguyệt không lâu bà đã nhận ra cô gái này từ trong xương tủy đã có tâm hồn rất thiện lương dịu dàng, hoàn toàn thích hợp với đứa cháu trai ngoài lạnh trong nóng của bà. Vì vậy bà cụ nhắm mắt mở một mắt cứ vậy mà cho qua, hơn nữa còn hết sức vun vén cho hạnh phúc của cháu trai, chỉ hy vọng đứa cháu ngu ngốc trong chuyện tình cảm của mình có thể phá vỡ nỗi đau to lớn trong quá khứ của cháu dâu để hai đứa có thể sống hạnh phúc bên nhau.

Mạc Khiêm Vũ cũng không chú ý tới bây giờ trông anh có bao nhiêu ủy khuất, gương mặt xụ xuống không vui, tâm tình u uất không có chỗ phát tiết. Đã ba ngày nay anh không sao ngủ được, cứ đặt lưng xuống giường là lại tức giận, tối hôm đó cô gái kia cứ nhất quyết đòi đi mặc anh can ngăn, bây giờ đi rồi cũng chẳng thêm ngó xem tâm trạng anh ra sao, khó chịu cỡ nào, thậm chí cũng không gọi điện hỏi thăm sức khỏe bà cụ có tốt không...

Thực chất Mạc Khiêm Vũ không hề hay biết rằng tối hôm trước vừa rời khỏi nhà thì ngay sáng hôm sau Mục Nguyệt đã lập tức gọi điện hỏi thăm bà cụ, suốt mấy ngày này công việc ở tiệm hoa bẽ bộn nhưng chỉ cần rảnh rỗi lúc nào cô lại gọi điện nói chuyện với bà cụ lúc đó. Chẳng qua cô gọi lúc anh không có nhà mà đang bận rộn ở công ty thôi, bà cụ cũng không thêm nói lại với anh. Bà đang muốn cho đứa cháu trai khờ của mình ghen uất tới mức phải trực tiếp vác xác tới gặp cháu dâu hạ mình mời cháu dâu về nhà.

Chờ đến ngày thứ năm rốt cuộc Mạc Khiêm Vũ cũng bùng nổ! Và sự bùng nổ ấy có hệ quả là lúc này đây anh đang ngồi trong xe hơi đỗ trước cửa tiệm hoa nơi cô đang làm việc và phóng tầm mắt quan sát mọi nhất cử nhất động của cô gái không tìm không phổi vứt bỏ anh những...năm ngày không hỏi han một lời.

Nhìn cái điệu bộ cô ta tươi cười với khách hàng nam tới mua hoa làm anh ghen tới chết. Cô ta cũng chưa từng dùng cái vẻ mặt nịnh hót đó nhìn anh, vậy mà trước mặt một tên khách hàng mặt rỗ xấu xí cô ta lại có thể cười tươi đến như vậy. Cô ta có biết hay không về ngoài cửa cô ta có bao nhiêu sức hút với đám đàn ông lang sói, chúng chỉ hận không một phút gần gũi cô đến xương cũng chẳng còn, cho dù không nói được nhưng chỉ dựa vào bộ mặt họa thủy đó cũng thu hút biết bao nhiêu con sói đói rồi. Tên khách trước mặt là một ví dụ điển hình!!!

(Vị khách hàng nào đó: Oan quá!!! Tôi chỉ đến mua hoa tặng bạn gái thôi mà, sao dám đùa giỡn “người” của ngài chứ)

Mục Nguyệt thờ một hơi thật dài, mấy ngày này khách hàng tới mua hoa tấp nập từ sáng tới tối. Dịp nghỉ lễ khiến lượng khách hàng đến đông tới mức cô chỉ hận mình không mọc thêm mấy cái tay trên người cho kịp tiền độ.

Thương hai nhân viên phải quanh năm thay cô lo liệu việc trong tiệm nên hai ngày trước cô quyết định cho họ nghỉ để có thời gian bên người yêu của họ, vì vậy mà lượng công việc ấy cô phải thay họ đảm đương, thật mệt tới mức thờ không ra hơi, đã vậy vài ngày này có một tên đàn ông xấu xa cá phất cá phơ luôn tới tiệm làm phiền, hần ta lải nhải theo cô không ngừng, có đuổi thế nào cũng không đi khiến tâm tình của Mục Nguyệt tồi tệ vô cùng. Cô thật hoài niệm mấy ngày thanh tịnh ở biệt thự ngoại ô với bà cụ và Mạc Khiêm Vũ.

Leng keng...

Tiếng chuông gió vang lên báo hiệu có khách tới, Mục Nguyệt nhớ rằng mình đã lật úp tấm biển báo hiệu đóng cửa rồi cơ mà.

Sao lại là anh! Nhìn thấy Mạc Khiêm Vũ lúc này tâm trạng vốn ủ ê của Mục Nguyệt tốt lên không ít!

“Đừng có hiểu nhầm, tôi chỉ tới mua hoa!” Giọng điệu của anh không khỏi mang theo chút giận dỗi, cô nhìn thấy anh sao không có phản ứng gì, ít nhất cũng phải chạy đến bên anh chứ!

Mạc Khiêm Vũ hoàn toàn không nhớ rõ mình và Mục Nguyệt vốn không phải người yêu thật, cũng không thân thiết tới mức đó, nhưng không hiểu vì sao anh cho rằng việc cô phải vui vẻ chạy tới nép vào mình là điều hiển nhiên!

Rõ ràng họ còn vô vàn những khúc mắc nhưng cả hai người đều cho rằng việc ở bên đối phương là điều rất tự nhiên. Có lẽ họ đều không hiểu rằng hành động thân mật mà họ diễn cho bà cụ xem đã vô hình chung khiến họ có thói quen ở bên nhau tự nhiên tới mức họ không cho đó là sự tiến triển trong tình cảm mà chỉ là việc họ nên làm.

Có những lúc tình yêu đến thật bất ngờ, chỉ sự ý lại hay lệ thuộc lẫn nhau giữa hai người cũng có thể khiến họ nảy sinh tình cảm mà đôi bên không hề hay biết. Biện pháp vờ tha mà bắt của bà cụ cuối cùng đã có hiệu quả không hề nhỏ, đúng là gừng càng già càng cay!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Buông xuôi

“Vô tình nói một câu

Thế là em hôn dỗi

Vô tình anh không nói

Nên đôi mình xa nhau"

-Puskin-

Mạc Khiêm Vũ không phải là người đàn ông thích hoa cỏ, mặc dù không chán ghét nhưng bắt anh yêu thích đám bông màu sắc sặc sỡ thì một người đàn ông lạnh nhạt như anh không thể thích nổi. Nhưng để viện cớ cho hành động đến đây lúc này anh không thể nghĩ ra cái kế hay hơn ngoài việc nói mình muốn mua hoa.

“Gi cũng được!”

Mục Nguyệt không phải không nhận ra Mạc Khiêm Vũ vốn không thích hoa nhưng anh vẫn đến đây mua hoa để tặng cho người khác thì chứng tỏ đó phải là người vô cùng quan trọng với anh nên cô mới muốn hỏi.

Bà ngoại? Không thể nào, trong biệt thự hoa lá ngập tràn, sẽ không có chuyện đi mua thêm hoa mang về trong nhà cho vương vãi.

Bạn gái? Điều này rõ ràng có khả năng hơn, nhưng cô nhớ Mục Huyền đã nói Mạc Khiêm Vũ chưa từng dính líu tới bất kì cô gái nào, anh có đời tư trong sạch tới mức không thể tin được. Mục Huyền đã từng khẳng định chắc nịch với cô Mạc Khiêm Vũ chắc chắn có nuôi tình nhân, nếu không một người đàn ông anh tuấn đẹp trai lại giàu có phú khả địch quốc như anh sao lại đến giờ cũng không có bạn gái chứ. Trừ phi các chức năng sinh lí của người đàn ông này gặp trục trặc! Mục Nguyệt nhớ hình như anh ta có một người bạn là bác sĩ khoa tiết niệu thì phải?

“Cô hỏi nhiều thế làm gì cứ bó đại một bó đi, cô ấy hoa gì cũng thích!”

<Ồ, vậy là bạn gái rồi. Tôi bó hoa hồng nhé, dịp lễ đẹp như thế này tặng bạn gái hoa hồng đỏ là tốt nhất>

“Đúng vậy đấy, bạn gái tôi! Cô còn đứng đó làm gì, mau bó hoa cho tôi, tôi còn đem nó tặng cho...bạn gái...hừm”

Anh có bạn gái thật sao? Xem ra cô không nên tin lời con bé Huyền Huyền, chính miệng anh ta vừa thừa nhận rồi còn gì. Nhưng sao thấy khó chịu quá, có phải thời tiết hơi oi bức không? Cô và Mạc Khiêm Vũ chỉ đóng giả yêu nhau, anh muốn có bạn gái sao cô quản được. Huống hồ anh ưu tú thế kia!

Mạc Khiêm Vũ tức muốn xì khói, rõ ràng anh đã nói muốn mua hoa, cô lại suy luận ra việc tặng bạn gái làm quái gì chứ. Từ trước tới nay anh chỉ có duy nhất một người bạn gái là Mục Nguyệt cô, cho dù chỉ là giả nhưng anh thực sự chưa từng có kinh nghiệm yêu đương thì móc đầu ra bạn gái thật! Cô cũng đâu phải không biết điều này?(Biết mới lạ đấy)

“Sao lại xấu vậy, bó cũng không đẹp. Cô cố tình chọn hoa xấu cho tôi mất mặt trước...bạn gái hả?”

<Để tôi đổi cho anh bó khác>

“Xấu...màu gì thấy gớm...hồng chẳng ra hồng trắng chẳng ra trắng...Mục Nguyệt, cô rõ ràng là đang trả thù tôi! Bó lại!!”

<...>. Đây là hoa hồng phấn được không, đừng có dùng từ linh tinh.

“Sao cái giấy gói lại có màu xanh lá, cô không biết tôi ghét nhất màu xanh lá sao? Gói lại đi!!!”

“Chỉ cần tôi không thích thì cô ấy cũng không thích, cô nhiều chuyện làm gì, mau đổi”

Đu đọc tài! Đu bá đạo! Coi như anh thắng!

“Khi không cô quần ruy băng vào tay cầm làm gì, tôi ghét ruy băng, ẻo là muốn chết. Cô bắt tôi đường đường là chủ một tập đoàn lớn lại mang trên tay bó hoa cuốn cái nơ đỏ chói này ra đường sao? Vứt cái ruy băng đó đi ngay!!!!”

<...>

“Có chuyện gì?”

Vào...

Cô ta, cô ta ném hoa vào mặt mình!!!

Uất ức cộng thêm vài ngày không ngủ khiến nước mắt Mạc Nguyệt rơi như mưa. Anh ta đang khi dễ cô, đừng tưởng cô yếu ớt thì có thể bắt nạt, cô mới không sợ đâu!

“Khóc...khóc cái gì...tôi...tôi chỉ muốn”

“Cô ngốc, tôi đâu biết bó hoa”

“đừng khóc, ngoan!”

Ôm cô gái nhỏ vào lòng, Mạc Khiêm Vũ nhận ra mình thật ngỡ ngàng. Tặng hoa gì chứ, anh vốn đâu có ý định mua hoa, chỉ muốn làm khó cô đôi chút cho bớt giận vì cô không chú ý tới mình mấy hôm nay thôi.

Mạc Nguyệt thấy thật khó chịu, rõ ràng anh ta có bạn gái sao không tìm cô ấy đến gặp bà anh chứ, tìm cô làm gì, vừa để lộ lại có thể khiến cho bạn gái anh hiểu nhầm. Vậy mà cô còn ở đây lo lắng không biết mấy ngày này anh ăn uống có tốt không, đã tìm được người giúp việc mới chưa. Người bạn bác sĩ của anh từng nói với cô anh có chứng đau dạ dày khá nặng nếu ăn uống không cẩn thận rất dễ gây loét dạ dày. Nhưng giờ có vẻ cô lo lắng thừa rồi, anh đã có người lo cho mình, cô còn ở đây lo cho anh làm chi cho thừa.

Dùng dằng đẩy người đang ôm mình ra nhưng hai tay anh như hai gọng kìm cứ ôm chặt không buông làm cô không sao thoát được. Cái ôm của anh mang theo chút bá đạo lạnh lùng nhưng Mạc Nguyệt lại cảm thấy thật ấm áp. Đã bao lâu rồi chưa có ai ôm cô như thế này? Hình như là từ ngày Lee mất!

“Nháo cái gì chứ... tôi chỉ nói có vài câu em đã khóc thành như vậy, nếu gặp khách hàng khó tính hơn một chút thì em chắc sẽ chạy vào phòng nghỉ khóc cả ngày luôn phải không?”

“Bà cụ nhớ em rồi, em còn không mau về gặp bà!”

<Được...>

“Chị. Em không làm phiền chứ?”

Tiếng nói của Mạc Huyền phá vỡ cục diện lúng túng lúc này giữa hai người. Mạc Nguyệt mượn cơ hội này đẩy Mạc Khiêm Vũ ra rồi khỏi vòng tay anh. Hai tay Mạc Khiêm Vũ vẫn đang dơ lên không trung phác họa cảm giác vừa rồi ôm cô gái nhỏ trong lòng. Thoát cái khi cô muốn rời bỏ vòng tay mình anh thật muốn cứ thế níu cô lại, cái cảm xúc tuyệt vời khi ôm người con gái này khiến tim của anh không khỏi đập mạnh. Đặt tay nơi trái tim mình, Mạc Khiêm Vũ khờ dại rút cuộc cũng nhận ra, tìm anh có chút hạnh phúc nho nhỏ. Tuy bây giờ không quá mãnh liệt nhưng chút ít cảm xúc mới lạ đó cũng đủ cho thấy anh đã bắt đầu có cảm giác với phụ nữ rồi!

“Em vừa tan làm tiện ghé qua chút xem có phụ được chị gì không, mấy ngày nay chị bận tới mức không có thời gian ăn cơm mà”

Ánh mắt của Mạc Huyền mang theo ý soi xét khi nhìn khiến cho Mạc Nguyệt hơi áy náy. Cô thừa biết Huyền Huyền có bao nhiêu yêu thích với Mạc Khiêm Vũ, thậm chí cái tình cảm đó còn cao quý hơn tình yêu, đó là sự sùng bái và tuân phục. Mạc Huyền cao ngạo kiêu kỳ nhưng lại chịu cúi đầu trước người đàn ông khác, đây cũng là lần đầu tiên. Trước kia bất kì đối tượng nào được con bé chú ý, nó chỉ mất không quá một tháng để biến người đó thành bạn trai mình nhưng bây giờ Mạc Nguyệt có thể nhận thấy con bé là thật lòng, nó thật lòng yêu Mạc Khiêm Vũ. Vậy mà người chị như cô lại đối xử đóng giả làm bạn gái anh ta thậm chí vừa rồi cô vừa ôm anh! Nếu là cô khi thấy người mình yêu đang ôm chị gái mình cô cũng sẽ không chịu được huống chi người cao ngạo như Huyền Huyền.

“Chị, em không nhỏ nhen như vậy. Chị ủy khuất vì mấy ngày nay em bận quá không tới thăm chị phải không. Em xin lỗi, công ty dạo này nhiều việc, em là trợ lý tổng giám đốc đương nhiên công việc ngập đầu. Nếu chị muốn em có thời gian rảnh bồi chị đi dạo thì phải dựa vào quyết định của Mạc tổng đây rồi, phải không Mạc tổng?”

Mạc Khiêm Vũ nhìn Mạc Huyền, cái nhìn của anh mang theo chút đánh giá. Từ khi cô được chuyển tới làm trợ lý cho mình anh vốn theo thói quen đem lượng công việc lớn giao cho cô như đối với trợ lý cũ, đến lúc anh nhận ra việc này thì cũng là lúc cô gái trước mặt đã bắt đầu thích ứng và theo kịp tiến độ của mình.

Nói thực Mạc Khiêm Vũ cũng thấy Mạc Huyền là một cô gái tài giỏi xinh đẹp, cô rất hiểu chuyện chứ không có mơ tưởng không thực tế như mấy cô thư ký quần là áo lượt trước, ở cô toát lên hơi thở của một mỹ nữ công sở hiện đại năng động và thông minh. Nhưng điều đó cũng chỉ làm anh thêm xem trọng cô hơn trong công việc chứ hoàn toàn không làm anh mấy mảy có cảm xúc trong tình cảm. Hơn nữa anh cũng không hề biết cô thích mình nên luôn đối xử với cô như với cấp dưới. Có lẽ cũng chính điều này đã kích thích Mạc Huyền, nếu đối tượng mà cô yêu thích coi trọng cô quá dễ dàng thì chuyện này sẽ trở nên thật nhàm chán.

“Mục tiêu thư, cô tới đúng lúc lắm. Mấy ngày này bà ngoại tôi đang trong bệnh viện cần người chăm sóc. Ở thành phố này bà chỉ biết Mục Nguyệt, nên mấy ngày tới hy vọng cô có thể để chị mình tới bệnh viện chăm sóc bà tôi trước khi bà cụ làm phẫu thuật. Tôi sẽ trả cho cô ấy tiền phí điều dưỡng...”

“Ồ, Bà của Mạc tổng sao lại biết chị tôi, xem ra có nhiều việc tôi còn không rõ lắm thì phải, chị! Chị nói xem”

“Chuyện đó nói sau, Mục Nguyệt cô đi theo tôi! Bà cụ nhớ cô rồi!”

“Cô có ý gì? Cô đã hứa với bà cụ sẽ ở bên bà trong suốt kỳ điều trị sức khỏe bây giờ cô lại nháo lên nói bận, Mục Nguyệt cô đừng có quá đáng!”

“Được...uổng công bà tôi lo cho cô, cô lại vô ơn như vậy...”

Con giận của Mạc Khiêm Vũ không hề nhẹ, anh bước nhanh ra khỏi tiệm hoa sau tiếng két vang lên rất lớn của cánh cửa tiệm. Anh không ngờ cô gái đó lại vô lý tới như vậy, cô không nhớ lời hứa với anh đã dành nhưng với bà cụ, bà anh thương cô nhiều như vậy nhưng đổi lại cô lại xem bà thật phiền phức, cô ta không còn muốn chăm sóc bà nữa...

Nhìn bóng dáng của Mạc Khiêm Vũ khuất dần sau cánh cửa tâm trạng của Mục Nguyệt càng trầm xuống, cô biết có lẽ lần này là lúc tốt nhất để kết thúc chuỗi lừa gạt này. Trước khi trái tim cô đi quá xa, trước khi cô bắt đầu thích anh mà làm ra chuyện có lỗi với Mạc Huyền. Nếu là trước kia cô sẽ không từ bỏ, dù có Mạc Huyền cô cũng sẽ cùng con bé cạnh tranh công bằng vì cô không phải con rùa rụt cổ trong tình yêu nhưng giờ đây cô lấy đầu ra dừng khi để bắt đầu thích một người hoàn mỹ như anh. Cô là người con gái đã từng phải ngồi tù, mặc dù bị oan nhưng những năm tháng tù tội cũng đã khiến cô không còn ngao khí như trước nữa, đau khổ khi mất tất cả đã bào mòn tự tin nơi cô thậm chí nó khiến cô mất luôn tiếng nói của mình, vậy thì sao cô dám có dừng khi thích một ai đó nữa đây. Người luôn mang trên mình vết thương quá khứ và khao khát trả thù như cô sẽ không thể mang đến cho ai đó hạnh phúc, yêu một người sẽ chỉ làm họ như sống trong địa ngục cùng với mình thôi.

“Chị, em thực thích Mạc Khiêm Vũ. Em nói thật đấy, đây là lần đầu tiên!”

Chị! Em sẽ không vì chị mà bỏ cuộc, em yêu Mạc Khiêm Vũ như trước đây em đã từng yêu Lee vậy, nếu trước đây em chỉ biết tuyệt vọng khi nhìn Lee đau khổ vì không thể cứu chị khỏi bóng ma quá khứ thì bây giờ em hoàn toàn có thể vượt qua chị để sánh đôi với Mạc Khiêm Vũ. Có lẽ chị nói đúng, chị bây giờ không xứng đáng được yêu ai đó vì chị đã giết chết Lee, dù chị không cố ý thì sự lạnh nhạt của chị cũng đã giết anh ấy, em sẽ không quên! Và chị cũng sẽ không bao giờ được phép quên người đàn ông đó!

Mạc Huyền nhìn theo bóng dáng xiêu vẹo của Mục Nguyệt đang đổ trên vách tường trong tiệm hoa, trái tim cô băng giá, cho dù người trước mặt là chị mình cô cũng thấy chị ấy thật không xứng, không xứng có một tình yêu hoàn chỉnh. Người như chị ấy có lẽ phải vào địa ngục, chỉ có nơi đó mới chứa chấp nỗi tội lỗi mà chị ấy đã gây ra!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Chàng trai của quá khứ

Ngồi một mình trong căn phòng tối, Mục Nguyệt chợt nhớ đến hình ảnh người đàn ông cao lớn đó đã bước vào trong đêm tối mịt mùng với bóng lưng kiên định nhưng cũng ngập tràn đau đớn vì bị mình phản bội.

Cô không biết vì sao bản thân lại luôn vương vấn mãi bóng lưng ấy lại càng không biết vì sao bản thân lại trở nên uỷ mị như thế này. Từ bao giờ cô đã bắt đầu quen với ánh sáng mặt trời? Từ bao giờ cô đã bắt đầu quen với ánh mắt lạnh nhạt pha chút ưu tư của người đàn ông ấy. Trước đây cô đã từng

vật vã trong bóng tối thăm thẳm nhưng sao giờ đây cô lại khao khát được sống lại một lần nữa, được tắm mình trong ánh nắng ban mai, được hạnh phúc bên một người yêu mình thật lòng?

Có phải là bắt đầu từ giây phút nhìn thấy anh nhẹ nhàng đạp qua mưa gió mà ung dung bước vào trong tiệm hoa của cô?

Thích một người thực ra rất dễ, đó là khi người đó cứ nhẹ nhàng mà tháo gỡ ưu tư của bạn và cho bạn sống trong vui vẻ. Yêu một người có lẽ còn dễ dàng hơn, đó chỉ đơn giản là nhẹ bước vào tìm một người, cam đảm buông xuôi quá khứ, cùng người mình thương đồng quy vô tận.

Nhưng liệu cô có xứng được yêu? Liệu cô có dám can đảm nhìn em gái một lần nữa vì sự ích kỷ của mình mà chịu lùi bước trong đau khổ?

Mục Nguyệt chợt nhớ đến Lee, người đàn ông âm áp như ánh mặt trời đã dùng cả sinh mệnh để bảo hộ cho cô trước ánh mắt xia xói của người đời khi cô mang trên mình tội danh giết cha mẹ.

Anh là một chàng trai đầy nhiệt huyết tuổi trẻ, ở bên anh cô luôn thấy cuộc sống của mình ngập tràn ý nghĩa. Ngày cô vào đại học anh đã bày tỏ tình cảm của anh với cô. Khi đó cô đã rất sửng sốt, cô luôn coi anh là một người rất quan trọng với mình nhưng đó chỉ là tình cảm giữa anh em chiến hữu, cô chưa bao giờ từng nghĩ mình và Lee sẽ kết giao.

Nhưng anh lại cố chấp nói rằng anh sẽ chờ, chờ cho tới khi cô sống trọn vẹn nhiệt huyết tuổi trẻ và quay đầu lại nhìn anh. Anh sẽ vẫn luôn đứng sau theo sát mỗi bước đi của cô, chỉ cần cô ngoảnh mặt nhìn lại anh vẫn sẽ dang tay đón chờ.

Cho tới khi cô bị cảnh sát bắt đi anh là người duy nhất tin cô vô tội, anh chạy đi khắp nơi để tìm chứng cứ chứng minh cô là người bị hại. Một mặt anh lại phải vất vả lo cho Mục Huyền khi con bé phải chịu thâm canh mất đi người thân.

Những năm tháng ấy Mục Nguyệt biết anh có bao nhiêu vất vả, nhưng anh chưa từng than trách hay buông bỏ. Dẫu cho mọi chứng cứ đều chống lại cô thì anh vẫn miệt mài tìm kiếm.

Mục Nguyệt biết Mục Huyền yêu Lee, từ khi con bé còn nhỏ đã từng khẳng định lớn lên sẽ làm vợ anh. Càng lớn tình cảm ấy càng mãnh liệt. Con bé bỏ qua tất cả những lời to tiếng của những chàng trai khác chỉ một mực yêu Lee. Đó cũng chính là lý do Mục Nguyệt từ chối tình cảm của Lee. Không phải vì cô cao thượng mà vì từ nhỏ cô đã nhận định rằng Lee sẽ trở thành chồng của em gái mình, do đó cô không bao giờ có ý nghĩ vượt quá giới hạn với anh.

Mục Huyền cũng nhận ra Lee thích chị gái mình nhưng cô không tin rằng nếu cô nỗ lực Lee lại không nhìn tới cô!

Sự thật chứng minh mọi nỗ lực của Mục Huyền đều thất bại, Lee sẽ không bao giờ nhìn lại phía sau để biết cô vẫn luôn lặng lẽ theo sát anh. Anh chỉ luôn dõi theo chị gái kể cả khi chị ấy phải vào tù!

Anh chạy đi khắp nơi không quản tốn nghiêm mà cúi mình cầu xin người khác giúp đỡ chứng minh chị vô tội.

Khi chị ra tù, anh lại vì chị mà cầu tình bạn bè giúp chị tìm bác sĩ tâm lý giỏi nhất để chữa trị.

Anh khuyên cô cùng anh mang chị về nước để điều trị. Chính lúc này cô mới nhận ra anh yêu chị gái mình tới nhường nào. Giữa hai người bọn họ dường như không có chỗ cho người khác chen vào. Cô chấp nhận buông tay vì hạnh phúc của chị - người chị gái đáng thương mang trong mình trái tim rướm máu vì quá khứ của mình.

Nhưng Mục Nguyệt gần như phát điên, chị ấy không ngừng đập phá mọi thứ. Thậm chí chị ấy bắt đầu tự hành hạ chính mình. Nhiều lần Lee bắt gặp chị ấy vô thức tự rạch tay bản thân anh chỉ biết lao đến ôm chặt lấy chị mà khóc.

Trong một đêm chị gái chạy ra khỏi nhà và gặp tai nạn Lee đã lao mình ra che chắn cho chị. Khi ngã xuống đường anh vẫn ôm chặt lấy chị như thể chỉ cần anh buông tay chị sẽ ra đi mãi mãi. Máu anh nhuộm đỏ quần áo Mục Nguyệt, trước khi ra đi anh chỉ kịp nói một câu duy nhất: "Nguyệt nhi, anh chưa từng hối hận vì đã yêu em"

Từ ngày Lee mất, Mục Huyền bắt đầu hận chị gái mình tới tận xương tủy. Cô bỏ chị ở lại một mình trong căn biệt thự ở ngoại ô rồi trở về Canada.

Suốt quãng thời gian sau đó cô không hề liên lạc với chị. Khi ngoảnh mặt nhìn lại mới thấy bản thân đã bỏ rơi người chị đáng thương của mình hai năm tại nơi vắng người mặc cho chị tự sinh tự diệt.

Gác lại nỗi hận thù, Mục Huyền về nước, lúc này chị cô đã bớt đau thương nhưng chị lại trở nên e sợ ánh sáng vô cùng.

Chị ấy sống cô đơn một mình trong căn hộ chung cư cao cấp tại thành phố X, cả ngày thơ thẩn trong phòng tối không một tia sáng lọt qua. Mục Huyền bắt đầu tìm bác sĩ cho Mục Nguyệt, nhờ phối hợp đúng cách mà bệnh tình của Mục Nguyệt cũng dần tốt lên.

Mục Nguyệt luôn thích hoa, chị mở một cửa tiệm bán hoa tại trung tâm thành phố. Việc buôn bán khá thuận lợi, chị chỉ đến tiệm vào buổi tối và mở cửa hàng suốt cả ngày. Nhiều khi Mục Huyền cảm thấy có lẽ chị ấy đã quên đi quá khứ, quên mất Lee đã chết để bảo vệ chị. Nhưng chỉ khi cô thấy chị ấy ôm ảnh của anh cả ngày bất động thì cô mới biết có lẽ mình đã lầm. Có lẽ trong tim của Mục Nguyệt Lee không chỉ đơn thuần là một người rất quan tâm đến chị mà còn là một thứ gì đó quan trọng hơn thế.

"Huyền, chị chưa từng yêu Lee! Đến bây giờ vẫn vậy, nhưng chị thương anh ấy, tình cảm đó còn hơn tình yêu!"

-Hết-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Ca phẫu thuật thất bại

«Nếu trên đời này có định mệnh thì định mệnh của anh chính là em»

Mạc Khiêm Vũ nhẹ bước từng bước dài trên hành lang bệnh viện, không khí huyền ảo giữa sự sống và cái chết ở nơi đây đối lập hoàn toàn với tâm trạng của anh hiện tại. Bao nhiêu năm chinh chiến nơi thương trường lửa lọc đã khiến anh tôi luyện được bản lĩnh bình tĩnh đối mặt với mọi rắc rối nhưng khi nghe bác sĩ kết luận nếu kiên trì phẫu thuật thì có lẽ tỉ lệ thành công không quá 20% thì anh lại bật khóc.

Đã bao lâu chưa rơi nước mắt?

Người bà đáng kính của anh, người đã dành cả cuộc đời lo cho đứa cháu ngoại thơ dại do đứa con gái cầm trong một lần trót dại sinh ra. Những ngày tháng gian khổ com không đủ ăn lại phải nghe thiên hạ đàm tiếu về đứa con gái bị đàn ông lừa mà đẻ ra một đứa con hoang bà cụ đã nắm tay anh vượt qua hết thảy.

Những lúc cháu khát sữa mà khóc tới khản tiếng, bà lại mưa lợi gió ôm chặt đứa cháu trong lòng chạy khắp thôn cùng ngõ hẻm xin người ta cho cháu bú nhờ. Láng giềng hắt hủi xua đuổi, bà cụ vẫn cắn răng chịu đựng cho tới khi cháu được ăn no. Nhìn con gái ngày một héo mòn chờ đợi người đàn ông không hề hay biết từ phương xa, bà chỉ biết ôm cháu vào lòng mà an ủi vỗ về.

Nhớ lại những ngày tháng gian khổ ấy, Mạc Khiêm Vũ tự nhủ bản thân phải phấn đấu hết sức mình cho bà và mẹ có cuộc sống hạnh phúc sau này nhưng giờ đây nguyện vọng của anh có lẽ sẽ không thực hiện được. Sức khỏe của bà rất kém không thể tiến hành một ca phẫu thuật đầy tính mạo hiểm như vậy.

«Khiêm Vũ, hãy thử một lần xem! Ký vào bản cam kết đó đi»

«Đoàn Lỗi, nếu thất bại...»

«sẽ không có chuyện đó đâu, cậu đã mời tất cả các chuyên gia tìm mạch hàng đầu thế giới tới đây sao có chuyện thất bại được. Nếu như cậu không tin tưởng vào bản thân mình thì cũng hãy thử tin vào bà ngoại. Bà còn phải sống cho tới khi nhìn thấy cậu kết hôn và có con nữa. Chính bà đã hứa với tôi như vậy mà!»

«Sẽ thành công phải không?...»

«Sẽ...Hãy tin tưởng vào bà...»

«Được, vậy phẫu thuật đi!»

«Tốt lắm, tôi sẽ sắp xếp giúp cậu. Còn nữa, Khiêm Vũ, hãy đi nghỉ chút đi, cậu đã thức trắng đêm nhiều ngày rồi, việc còn lại cứ để tôi lo»

«ukm...»

Ca phẫu thuật được xếp vào sáng thứ hai, từ giờ tới lúc đó còn hai ngày nữa. Thời gian này lúc nào Mạc Khiêm Vũ cũng túc trực bên bà cụ không rời, chuyện công ty gác lại, anh chỉ sợ những lúc bà cụ cần gì anh lại không có mặt. Mạc Khiêm Vũ cũng gọi điện thoại cho đi Vương từ thành phố H lên với bà. Anh biết đi Vương sống với bà lâu năm nên việc chăm sóc cho bà cũng dễ dàng hơn nhiều.

Bà cụ: «Khiêm Vũ, có phải cháu cãi nhau với Mục Nguyệt không? Sao lâu rồi không thấy con bé tới thăm bà? Cháu là đàn ông phải biết nhường nhịn phụ nữ. Nếu cãi nhau với con bé cháu phải xuống nước trước, sao có thể đợi con gái người ta xin lỗi trước đây?»

«Bà ngoại, cháu và cô ấy thực ra...»

«Mau đi xin lỗi con bé và gọi nó đến đây chơi với bà»

Nhìn bà cụ, tiếng giải thích của Mạc Khiêm Vũ như mắc nghẹn trong cổ họng. Anh biết bà thương Mục Nguyệt rất nhiều. Thời gian bà ở bên cô là quãng thời gian bà cười nhiều nhất. Nhưng làm sao anh mới có thể mở lời nhờ Mục Nguyệt đến đây chơi với bà đây?

Lần trước khi tới tiệm hoa của Mộc Nguyệt, anh đã tức giận mà nói rằng cả đời này cũng không muốn nhìn thấy cô nữa. Mặt khác, Mạc Khiêm Vũ cũng không muốn ở gần cô quá lâu. Anh sợ bản thân mình không tự chủ được mà yêu cô. Quá khứ của cô có quá nhiều điều anh không biết, hơn nữa cô chưa bao giờ từng mở rộng lòng mình với anh. Dẫu biết vậy nhưng Mạc Khiêm Vũ vẫn không sao ngăn được ánh mắt của mình luôn hướng về cô. Biết rằng sẽ vạ kiếp bất phúc nhưng ta vẫn cứ không sợ hãi mà lao vào.

Mạc Khiêm Vũ nghĩ việc anh gặp gỡ và quen biết cô là một định mệnh ngăn ngại trong cuộc đời bình lặng của anh. Anh muốn định mệnh này tiếp diễn nhưng lại lo sợ cô chùn bước. Con đường tiến vào trái tim cô đầy gian nan thử thách, quá khứ của cô không hề có một chút bóng dáng của anh. Vậy thử hỏi làm sao anh có thể bước tiếp đây?.

Chỉ cần cô ngoảnh mặt nhìn lại phía sau, anh chấp nhận cùng cô chia sẻ quá khứ, nhưng cô lại rụt rè e sợ không dám tiến lên. Anh biết đau thương mà cô phải trải qua khiến cô tự phong bế cảm xúc của mình nhưng quá khứ đau khổ kia không hề biến cô thành một con người ích kỷ, xấu xa, ngược lại cô có một trái tim đầy ắp tươi vui.

Nhìn cách cô chăm sóc cho bà cụ những ngày tháng sống trong biệt thự ở ngoại ô cũng đủ cho thấy cô thực lòng coi anh cùng bà ngoại là người một nhà. Vậy thì điều gì khiến cô chùn bước? Sao muốn tiến vào trái tim cô lại khó tới vậy?

Chưa đợi Mạc Khiêm Vũ tìm cơ hội đến thì sáng ngày hôm sau Mạc Khiêm Vũ đã thấy Mộc Nguyệt đang ngồi trong phòng bệnh của bà.

(Khiêm Vũ, sao anh không nói cho em biết bà đang ở trong bệnh viện?)

Mạc Khiêm Vũ nhìn chăm chăm vào cô gái trước mặt, anh không ngờ cô sẽ tới đây với bà.

«Nguyệt nhi, cháu đừng trách tiểu Vũ, chắc hẳn là nó không muốn nhìn thấy cháu phải vất vả chạy đi chạy lại giữa bệnh viện và tiệm hoa nên mới không nói cho cháu biết bà đang ở đây đó, phải không Khiêm Vũ?»

«...»

(Bà, cháu xin lỗi, cháu không đến thăm bà sớm hơn!)

«Được rồi ngoan nào nguyệt nhi, không phải bây giờ cháu tới rồi sao? Đến đây bà xem, sao chỉ có vài ngày không gặp cháu đầu của bà lại gầy đi nhiều như vậy! Phải bảo

thằng nhóc Tiểu Vũ vỗ béo cho cháu mới được»

(Bà, cháu đâu có gầy! Cháu đang giảm cân mà)

«Giảm cân tới khi một ngọn gió cũng đủ thổi bay em thì mới hài lòng phải không?»(Đây là lời của gã đàn ông này giờ im lặng không nói tiếng nào)

«Anh chỉ thích phụ nữ đầy đặn, đặc biệt là hông nên có nhiều mỡ một chút, khi tâm trạng anh không tốt nhéo mới sướng tay»

Mộc Nguyệt(...). Đây là lời một người yêu nên nói sao?

«cái thằng nhóc này nói năng chẳng biết giữ ý gì hết... nhưng mà đúng ý bà đấy!»

(...) Họ quả nhiên là bà cháu của nhau.

«Được rồi Khiêm Vũ, cháu ra ngoài đi. Bà có chuyện muốn nói riêng với Nguyệt nhi!»

«Có chuyện gì cháu không nên biết sao?»

«cái thằng nhóc này, chuyện đàn bà con gái cháu chen vào làm gì, còn không mau ra ngoài»

«vâng, chút nữa bà phải làm kiểm tra nữa đó!»

«biết rồi, cảm ơn như phụ nữ vậy!»

Ngày phẫu thuật cuối cùng cũng diễn ra, đứng bên ngoài cửa phòng giải phẫu trái tim của Mộc Nguyệt như co thắt lại trong lo lắng. Nếu phẫu thuật thất bại, cô sẽ không còn được thấy người bà đáng yêu sáng sủa bắt cô tập bài dưỡng sinh quái gở, cũng sẽ không có vòng ôm ấm áp tựa như của mẹ nữa. Cô đã nghe bác sĩ Đoàn nói rằng tỉ lệ thành công của ca phẫu thuật không quá 20%, có nghĩa là rất có thể bà cụ sẽ ra đi trên bàn phẫu thuật, nhưng cô tin rằng những chuyên gia hàng đầu sẽ không để bà ra đi dễ dàng như vậy.

Mặc dù sức khỏe của bà cụ đã rất kém trước khi gặp Mộc Nguyệt nhưng kinh nghiệm trong quá khứ không cho phép Mộc Nguyệt buông xuôi suy nghĩ rằng bất kỳ ai thương yêu mình thật lòng cũng sẽ gặp bất trắc. Đầu tiên là cha mẹ sau đó là Lee, họ đều ra đi chỉ vì thương yêu cô, vậy bà ngoại thì

sao?

Nhìn bóng lưng nghiêm trang của Mạc Khiêm Vũ, Mệ Nguyệt cảm thấy có chút bình tĩnh lại. Nhưng bàn tay đang nắm chặt hằn sâu các khớp xương đã cho thấy Mạc Khiêm Vũ không bình tĩnh như vẻ bề ngoài. Mệ Nguyệt chợt nhớ đến những lời nói của bà cụ khi ở một mình với cô.

«Nguyệt nhi, cháu biết không. Thực ra Khiêm Vũ không mạnh mẽ như vẻ ngoài của nó đâu. Quá khứ mà nó phải trải qua cũng rất đau khổ. Ai cũng tưởng nó sinh ra trong giàu sang phú quý nhưng không ai biết để có được hôm nay nó phải đánh đổi bằng cả tuổi thơ của mình.

Ngày mẹ nó qua đời nó cũng không khóc một tiếng. Bà già rồi nên không thể cho nó một cuộc sống đầy đủ, được đến trường thôi cũng đã là may mắn lắm rồi. Nhưng Khiêm Vũ rất ngoan, học cũng thật giỏi chưa bao giờ từng khiến bà phải lo lắng.

Một ngày nọ, người đàn ông tự xưng là cha của Khiêm Vũ tới. Cậu ta giàu có, đi xe hơi sang trọng từ trên xuống dưới một thân hàng hiệu-thứ chưa từng xuất hiện nơi phố huyện nghèo khó của bà. Cậu ta muốn đưa Khiêm Vũ đi. Sao bà có thể dễ dàng để cậu ta mang đi cháu trai yêu quý của mình đi chứ!

Nhưng! Khi bà thấy cháu mình mặt mũi bầm dập áo quần rách toạt từ trường về nhà thì bà mới nhận ra rằng sức của mình không đủ để có thể cho nó một cuộc sống sung sướng, ở với bà có lẽ nó sẽ không được thể hiện hết khả năng của mình. Chỉ vì mang danh con hoang mồ côi cha mẹ mà không ai chịu làm bạn với nó. Bọn chúng hùa nhau bắt nạt một đứa trẻ còi cọc, yếu ớt.

Ngày bố nó đưa thằng bé đi, nó cứ níu tay bà. Lần đầu tiên bà thấy nó khóc. Rất thương tâm, nó thét lên thê lương mà tuyệt vọng

«Bà, đừng vứt bỏ cháu. Cháu sẽ ngoan ngoãn nghe lời, sẽ không đánh nhau với bạn bè nữa. Bà đừng đem cháu cho người khác...hức...»

«Đi đi Khiêm Vũ! Tôi nơi vốn thuộc về cháu. Người đó là cha của cháu, ông ấy sẽ lo cho cháu sau này...»

Bố của Khiêm Vũ có một đứa con gái với người vợ cả nhưng sau đó không thể có con được nữa. Vì vậy cậu ta mới tìm đến đứa con rơi trong một lần đi công tác của mình. Mẹ con người vợ cả đó rất hận Khiêm Vũ, họ cho rằng sự tồn tại của nó sẽ đe dọa đến số tài sản thừa kế của mình nên chúng luôn hành hạ Khiêm Vũ.

Một lần thằng bé về thăm nhà, bà đã thấy khắp người nó toàn vết roi quất. Vì không muốn bà lo mà nó mặc áo kín mít trong những ngày hè nóng nực, mồ hôi thấm vào vết thương đau tới tái mặt nhưng nó không kêu lấy một lời.

Nhìn cháu bà thương phát khóc mà không dám khóc, chỉ sợ nó nhìn thấy rồi chẳng dám về quê. Bà gọi điện năn nỉ bố nó một trận nhưng cậu ta chỉ ậm ừ cho qua. Nhưng lần tiếp sau đó thằng bé về bà không còn thấy vết thương nữa, bà vui biết bao. Sự vui sướng của bà không kéo dài lâu, bà chợt nhận ra cháu bà không cười nữa, nó lạnh lùng lãnh đạm với mọi người.

Lúc này bà mới thực sự hối hận, nếu bà không để nó đi ít nhất bà có thể thấy một Mạc Khiêm Vũ biết nói cười, biết pha trò chứ không phải là lạnh lùng như cô máy. Bà khuyên thằng bé ở lại nhưng nó không nghe, nó bảo:

«Cháu sẽ làm chủ Mạc thị, cháu sẽ khiến những kẻ coi thường bà cháu mình phải quỳ xuống cầu xin cháu tha thứ, cháu hứa với bà như vậy»

Rồi thằng bé đi du học, đằng đẵng suốt 5 năm. Khi trở về nó bắt đầu vào Mạc thị. Bao năm nhẫn nhục để có được thành công như ngày hôm nay, kẻ coi thường nó đã chịu đủ khổ cực nhưng cháu trai đáng yêu của bà cũng không còn.

Nó dần thôn tóm quyền lực của Mạc thị trong tay, so với bố nó chỉ hơn chứ không hề kém. Chẳng ai biết thành công của nó phải trả giá bằng cả máu và nước mắt. Họ chỉ nhìn vào thành quả mà bỏ qua quá trình, tiểu Vũ đáng thương của bà.

Bà nói với cháu điều này chỉ hy vọng cháu sẽ cứu mạng cháu của bà. Nguyệt nhi, bà biết cháu và Khiêm Vũ không phải người yêu thực sự của nhau. Nhưng bà biết nó rất thích cháu, vì thế bà thỉnh cầu cháu một việc duy nhất và cũng là cuối cùng

- Xin cháu hãy cứu rồi Khiêm Vũ của bà, đừng để nó mãi mãi cô độc trong thế giới của mình. Hãy cho nó tình yêu chân thành của cháu, xin cháu...khụ...»

(Bà đừng nói nữa, cháu gọi bác sĩ cho bà)

«Nguyệt nhi,...bà biết cháu cũng có quá khứ đau thương...nhưng hãy để Khiêm Vũ được che chở cho cháu...»

(Bà!...)

«Hứa với bà, Nguyệt nhi!»

(Cháu hứa với bà! Cháu hứa...)

«Tốt lắm, vậy bà có chết cũng có thể nhắm mắt rồi»

Tĩnh...

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, các bác sĩ mang bộ đáng mặt môi ủ rũ bước tới. Nhìn họ, trái tim Mục Nguyệt rướm máu tươi. Bà cụ đã...

«Chúng tôi rất tiếc, Mạc tiên sinh!...»

Mạc Khiêm Vũ cảm thấy mọi thứ như mờ nhạt hẳn đi, xung quanh như chỉ còn âm thanh lao xạo của vòng quay bánh xe chở xác bà cụ. Anh quỳ sụp xuống trong tuyệt vọng. Ánh sáng duy nhất của cuộc đời anh, động lực duy nhất để anh sống và phấn đấu, giờ đã không còn. Mỗi vòng quay của chiếc xe lăn bánh lại như cán vào chính trái tim của Mạc Khiêm Vũ. Đau tới không thở nổi!

«Khiêm Vũ, Mạc Khiêm Vũ...phấn chấn lên!».Đoàn Lỗi gắng sức lay đôi vai gầy đang run rẩy của Mạc Khiêm Vũ. Nhưng ánh mắt anh tối thẫm lại, hơi thở của sự sống đang dần cạn kiệt trong mắt của anh. Đoàn Lỗi không dám tưởng tượng, người đàn ông cao cao tại thượng như Mạc Khiêm Vũ lại có lúc chật vật tới vậy. Nhìn sang cô gái mặt đang giàn dụa nước mắt đứng bên cạnh, cô gái ấy không thể cất tiếng nói nhưng ai cũng nhận ra khi xe đẩy bà cụ đi xa đường như đã mang theo cả linh hồn cô mất rồi.

(Khiêm Vũ!)

«Nguyệt, chỗ này của tôi đau quá!»

Tay Mục Nguyệt đặt lên vị trí trái tim của Mạc Khiêm Vũ. Cô nức nghẹn, cô biết anh đau lắm, mất anh tối quá! Cô không biết mình sẽ bên cạnh anh bao lâu, cũng không biết làm sao mới khiến anh vượt qua hết thảy những đau đớn này. Cô chỉ biết lúc này anh cần cô, ít nhất cô sẽ cho anh một bờ vai để anh tựa vào. Mục Nguyệt không tin vào định mệnh, nhưng cô biết sự hiện diện của anh bên đời đã là định mệnh mà tạo hóa ban tặng cho mình. Cô choàng tay ôm chặt lấy anh vào lòng và cất tiếng nói:

«Khiêm Vũ, anh biết không, trái tim anh, nó đang thay anh khóc đấy!»

-Hết-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tang lễ

Tác giả: Mục Nguyệt

“ Khi một người rời ta mà đi, hãy cứ để họ ra đi trong thanh thản...”

Bởi lẽ điều đó có nghĩa là họ đã diễn xong phần đời của mình trong câu chuyện cuộc đời của ta “

Ngày diễn ra lễ tang của bà ngoại Mạc Khiêm vũ được định vào một buổi sáng thứ năm sau khi bà cụ mất hai ngày.

Mạc Khiêm Vũ vì quá đau buồn nên nhiều ngày liền nhốt mình trong phòng không gặp bất kỳ ai. Vì vậy mọi việc chuẩn bị cho tang lễ đều do Mục Nguyệt và Đoàn Lỗi cùng người anh nuôi Mạc Thần của Mạc Khiêm Vũ lo liệu.

Mấy ngày này, Mục Nguyệt cũng tạm không liên lạc với Mục Huyền, cô luôn e ngại việc em gái sẽ hiểu nhầm về mối quan hệ của mình và Mạc Khiêm Vũ. Dẫu rằng có thể bản thân cô thực sự có tình cảm với anh, nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ cùng em gái tránh đoạt tình cảm trong lúc này. Cô còn có mối thù mà vai, còn gánh trên mình ô đánh cả đời không thể xóa mờ- kẻ giết người!

Quan trọng hơn là gia đình của Mạc Khiêm Vũ, vị cố chủ tịch tập đoàn Mạc thị- người đàn ông chưa từng xuất hiện ở bệnh viện một lần trước khi bà quá đời!

Mạc Từ Long là cha của Mạc Khiêm Vũ, là người đã từng hộ phòng hoán vũ trên thương trường một thời. Trong mắt ông ta không hề có tình thân hay máu mủ mà chỉ có một thứ tồn tại duy nhất đó là tiền tài và địa vị. Nếu không vì không thể có con, ông ta cũng sẽ không đi tìm Mạc Khiêm Vũ về thừa kế gia sản của mình. Điều này đủ thấy quá khứ của Mạc Khiêm Vũ có bao nhiêu cay đắng nỗ lực để đáp ứng những yêu cầu khắt khe về người thừa kế của ông ta.

Khi đối diện với người đàn ông độ tuổi ngũ tuần này, lần đầu tiên Mục Nguyệt có cảm giác lạnh thấu từ trong cốt tủy tràn ra bên ngoài. Ông ta có gương mặt khá giống Mạc Khiêm Vũ nhưng mang nét tàn nhẫn khắc nghiệt chứ không hề lạnh nhạt, hờ hững như của anh. Tuy nhiên nhìn vẻ bề ngoài có thể khẳng định thời trẻ Mạc Từ Long hẳn cũng là một nữ nam thu hút. Nhưng có lẽ hầu hết nét đẹp của Mạc Khiêm Vũ đều nhận từ người mẹ đã quá cố của mình. Đang miên man suy nghĩ, Mục Nguyệt trực tiếp bỏ qua cái nhìn sắc lạnh chứa đầy tính suy xét của Mạc Từ Long.

“Cô Mục, cô biết vì sao tôi lại muốn gặp riêng cô không?”

(Mạc lão tiên sinh, tôi không rõ, xin ngài chỉ bảo!)

“Tôi sẽ không nói nhiều lời vô nghĩa, chắc rằng bà của Khiêm Vũ cũng đã nói với cô về thân thế của nó rồi, việc này tôi sẽ không giấu nữa. Đúng vậy, vì không thể có con được nữa nên tôi mới tìm Khiêm Vũ về để nó thừa kế Mạc thị. Vì vậy tôi sẽ không cho phép ai cản bước tiến của nó, lại càng không cho phép người từng lĩnh án tù như cô tiến vào Mạc gia. Hãy nói điều kiện của cô, tôi sẽ đáp ứng tất cả, chỉ cần cô tránh xa con trai tôi ra.”

Mục Nguyệt muốn cười thật to, cuối cùng thì tình huống cầu huyết chỉ xảy ra trong TV này cũng thực sự tìm đến cô. Có ai có thể nói cho cô biết rằng vì sao người luôn đặt lợi ích của bản thân lên hàng đầu như người đàn ông này lại nói rằng vì muốn tốt cho con trai nên hy vọng cô rời xa anh ta không? Người như ông ta mà cũng dám nói ra những lời như vậy? Xem ra từ khi rút về hậu phương ông ta đã xem quá nhiều phim truyền hình dài tập và bị mấy tình huống éo le trong đó tẩy não rồi cũng nên!

Một người vốn hiền lành, lễ phép như Mục Nguyệt cũng không thể nhịn được nữa, cô phải sửa lại thể giới quan cũng như cứu rỗi nhân sinh quan của ông ta mới được!

(Mạc lão tiên sinh, ngài luôn miệng nói không cho phép ai cản bước tiến của con trai mình nhưng xin cho cháu hỏi ngài đã từng coi Mạc Khiêm Vũ là con trai ngài sao? Hay là trong mắt ngài còn trai mà nói chỉ là thứ công cụ thỏa mãn dục vọng tiền tài của riêng ngài thôi? Xin hãy học hỏi những người cha khác ngoài kia để biết làm một người cha thực sự là như thế nào rồi ngài hãy tới yêu cầu cháu rời xa con trai ngài. Mặt khác, nếu như ngài thực sự cho rằng bản thân là người cha quan tâm tới con mình thì khi anh ấy cần một bờ vai của người thân để dựa vào lúc khó khăn nhất thì ngài đang ở đâu? Đang tất bật với dự án mở rộng công ty? Hay đang mải mê với cuộc họp đại hội cổ đông bầu lại chủ tịch cho nhiệm kỳ mới của Mạc thị?)

“Cò! Đúng là không có giáo dưỡng. Đứa con dám giết cả cha mẹ mình để chiếm đoạt tài sản quả nhiên là không vừa!...Hừ!Cô cho rằng chỉ bằng tình cảm của Khiêm Vũ với mình là có thể tự đắc sao? Nếu vậy là cô đã đánh giá sai về con người của nó rồi. Nó là con trai ta, nó cũng giống ta, là người có thể không màng tới tình thân để leo lên, thứ được gọi là tình yêu đối với đàn ông Mạc gia mà nói không hề đáng một xu!”

Thật lạ, trái tim không hề đau đớn như trong tưởng tượng. Mục Nguyệt đã từng nghĩ rằng nếu có ai đó vô tình hay cố ý gọi lại những đau thương trong quá khứ sẽ có thể khiến cô không thở nổi. Nhưng giờ đây khi nghe chính miệng người đàn ông đầy tham vọng này nói ra, trái tim cô không buốt lên từng hồi như trước?

Bởi vì bản thân đang cảm phần thay cho anh sao? Hay bởi vì nghe người khác muốn lợi dụng anh thì trái tim đã bắt đầu dao động rồi?

(Cháu biết, đàn ông Mạc gia vốn không màng tình thân máu mủ, nhưng cháu càng hiểu con người Mạc Khiêm Vũ hơn, anh ấy là một ngoại lệ của gia tộc các người, vì anh ấy mang trong mình nửa dòng máu của người bà đã qua đời của mình. Bà ngoại không hề dạy anh ấy phải bất chấp tất cả để đạt được mục đích, bà chỉ dạy anh ấy sống phải có mục tiêu hoài bão, phải có tình người, phải chân thành kiên định và đặc biệt là không được phép buông bỏ tình thân ngay kể cả khi sống trong giàu sang phú quý... Thưa Mạc lão tiên sinh, cháu có thể không phải là người anh ấy bất chấp tất cả để yêu nhưng cháu sẽ là người cho anh ấy dũng cảm để nhận ra phú quý của Mạc thị chỉ là những con số lạnh lẽo...nó không thể sinh ra thứ hạnh phúc mà anh ấy cần!)

(Cháu xin phép đi trước! Hy vọng ngài sẽ suy nghĩ về những gì cháu nói)

“Cảm ơn các vị đã tới dự tặng lễ của bà, xin hãy ra bàn dành cho khách để dùng trà! Tang giá bối rồi, nếu có gì không thỏa đáng xin các vị hãy lượng thứ“. Tiếng nói của Đoàn Lỗi và Mạc Thần máy móc vang lên trong phòng đặt linh cữu của bà cụ. Khách khứa tới dự lễ tang bắt đầu đông dần, ai cũng “tha thiết” chia buồn cho sự ra đi đầy bất ngờ của bà cụ.

Tiếng xì xào bàn luận về thân thế của Mạc Khiêm Vũ cũng bắt đầu vang lên. Lòng người như mò kim đáy bể, miệng lưỡi thế gian ai cần nói? Họ bắt nghị luận rằng Mạc Khiêm Vũ thực chất chỉ là con ngoài giá thú của Mạc Từ Long, người mà anh vốn gọi là mẹ kia thực chất không phải mẹ ruột.

Trên thương trường không có tình hữu nghị thực sự mà chỉ toàn giả dối, có bao người trong đám khách khứa kia đã từng có quan hệ hợp tác với Mạc thị? Vậy mà chỉ cần một cú kích phát tình hữu nghị ấy tan nát như bọt biển!

Mạc Khiêm Vũ vẫn ngồi thần thờ bên linh cữu bà ngoại, mắt anh vô thần nhìn về khoảng không phía trước. Anh không khóc, cũng không tỏ ra đau thương, trong mắt anh lúc này chỉ còn là những mảng trắng xóa. Bà ra đi là việc anh đã tiên liệu được từ trước, nhưng khi đối mặt anh lại bắt đầu sợ hãi, anh không thể chấp nhận nỗi sự thật này.

Vì sao? Rõ ràng khi bà ra đi, ông ta(Mạc từ Long) sẽ không còn lấy ai ra để ép buộc anh phải làm theo ý ông ta. Nhưng! Nếu không còn bà, anh lấy đâu ra động lực để chống lại kẻ mà anh luôn miệng gọi là cha kia chứ?

Bà! Bà thử nói xem tại sao một người như cháu lại chột vật trước sự ra đi của bà tới vậy?

(Vì anh không giống cha anh, anh có tình yêu và lòng tin. Đừng có suy xét vì sao anh luôn lạnh lẽo nhưng khi đối mặt với việc mất đi người thân anh lại trở nên yếu đuối. Mạc Khiêm Vũ! Anh là con người, anh có quyền được đau!)

“Mục Nguyệt! Vậy em nói cho tôi biết đi, làm sao trái tim tôi mới hết đau đây? Hãy dạy tôi cách mạnh mẽ giống em! Xin em!”

(Không ai có cách làm cho anh trở nên mạnh mẽ! Bởi lẽ mạnh mẽ chỉ được tôi luyện lên từ vấp ngã và đau thương!)

Ngày cả thế giới này phản bội tôi, tôi quyết định buông xuôi, nhưng khi còn ai đó quan tâm tôi, tôi còn cơ hội sống sót, vì tôi có niềm tin vào bản thân

mình. Anh cũng như tôi, anh bị thể giới này quay lưng, người thân duy nhất mà anh có cũng không còn nhưng hãy để tôi được phép là người cho anh cơ hội, Mạc Khiêm Vũ, anh có cơ hội, anh không phải hoàn toàn mất tất cả! Hãy tin rằng anh có đủ mạnh mẽ để vượt qua!)

“Tôi sẽ làm được phải không? Mạc Nguyệt, em sẽ mãi bên tôi chứ?”

(Tôi sẽ mãi bên anh...với tư cách một người bạn!)

“Bạn...vì sao...em không thể thử yêu tôi sao?”

(Không thể...Mạc Khiêm Vũ...vì tôi có giới hạn của mình. Tôi không cho rằng khi anh và tôi bên nhau, chúng ta sẽ hạnh phúc. Thay vì việc đó, hãy là những người bạn tâm giao. Hãy sẵn sàng chia sẻ. Chỉ vậy thôi)

“Vi người đàn ông tên Lee sao?”

(Vi tôi còn sự mạng của mình. Tôi còn mối thù giết cha mẹ trên vai, cho tới khi kẻ giết cha mẹ bị tống vào tù, tôi không đảm bảo sẽ mang đến hạnh phúc cho ai!)

“Tôi có quyền đợi không?”

(Không có. Anh hãy tìm hạnh phúc cho riêng anh!)

Bởi vì khi anh đi một rồi ngoảnh mặt nhìn lại em.. vẫn sẽ ở đây. Em đã từng nghe ai đó nói rằng kết hôn hay sống cạnh bên nhau chưa chắc đã là hạnh phúc. Hạnh phúc là...khi anh và em yêu nhau và cùng nhìn thấy nhau chọn được con đường vẹn toàn nhất cho cuộc sống của mình. Rồi anh cũng sẽ phải kết hôn, với cô gái khác, cô gái ấy cũng có thể là em gái em, nhưng điều đó không quan trọng khi em...yêu anh.

“Mạc Nguyệt...em nói xem, vì sao thứ 3 lại luôn luôn mưa?”

(Vì thứ 3 là một ngày rất đặc biệt!)

“Đặc biệt ra sao? Vì bà mất vào thứ ba? Hãy vì... tôi gặp em lần đầu tiên vào thứ ba...”

Vì thứ 3 là khi duyên ta bắt đầu...ràng buộc...dây dưa...đau khổ... nhưng cũng sẽ có hạnh phúc! Bởi anh chính là hạnh phúc!!!

-Hết-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Em gái

Tác giả: Mạc Nguyệt

"Có những lúc chúng ta tha thứ cho một người không phải vì ta thật lòng muốn tha thứ mà chỉ đơn giản vì chúng ta không muốn mất đi họ. Không muốn mất đi thì chỉ còn cách giả vờ tha thứ mà thôi!"

Thứ ba là khi duyên ta bắt đầu...có oán hận...có đau thương...nhưng cũng có yêu thương tới tận cùng...

Đúng vậy, tôi sẽ không phủ nhận tình yêu của mình với anh. Tôi cũng luôn tự hỏi sao tôi lại phải phủ nhận? Là vì tôi không thể nói được? Hay vì quá khứ của tôi có quá nhiều thương đau?

Nhưng có lẽ không phải như vậy, mà bởi vì quá đỗi ý, cho nên mới lo sợ khi mất đi, sợ khi giao phó chân tình sẽ phải nhận lấy sự phản bội và chia ly! Nên đành đành lòng xuống chứ cũng quyết không để bản thân phải hối hận! Hối hận vì sai lầm nhất thời mà khiến đời bên sông trong đau khổ tuyệt vọng!

"Chị! Chị có dự định gì chưa?". Mạc Huyền nhìn chị gái gương mặt vẫn ngập tràn đau đớn sau cái chết của bà ngoại Mạc Khiêm Vũ, trông chị lúc này hoàn toàn không còn nét vui tươi như mấy tháng trước.

Cô không biết chị đã nói gì với Mạc Khiêm Vũ, nhưng cô biết giữa hai người bọn họ có tình cảm với nhau nhiều hơn mối quan hệ thông thường.

Mạc Huyền đã từng nói, "khi yêu ai đó, cô sẽ không màng tới tình thân, cô sẵn sàng yêu thật nhiều chỉ để bản thân không phải hối hận vì yêu không sâu

mà tình đi mất"

Ngày trước Mạc Huyền chấp nhận tha thứ cho chị gái mình chỉ vì cô không muốn mất đi tình thân, nhưng còn hiện tại cô vì sao phải tha thứ hay tình nguyện buông bỏ đây?

Nếu ai đó trách móc cách cô sống quá thực dụng, quá khô khan, vậy sao họ không tự trách họ trước đã? Vì họ quá hèn yếu nên mới chấp nhận buông xuôi, vì quá kém cỏi nên mới mơ hồ thiếu tự tin.

Mạc Khiêm Vũ là người cô yêu, vì sao cô phải lùi bước để chị mình chiếm lấy? Không! Cô sẽ không để chuyện đó xảy ra!

(Huyền! Mọi thứ vẫn như lúc ban đầu, chị vẫn là chị...của quá khứ!)

"Còn Mạc tổng?"

(Mạc tổng? Vẫn sẽ là một người cầu lạ với chị...chỉ có vậy!)

"Chị! Chị và Mạc Khiêm Vũ thực tế có cố gắng cũng không có kết quả tốt! Thay vì vậy sao chị không thử yêu thương một ai khác bình thường hơn?"

(Huyền! Chọn đối tượng không phải trò chơi tình ái. Không có tốt hay tốt hơn! Đừng đem tình cảm của bản thân làm phép toán để đo lường đánh giá cá nhân, vì tình yêu không có phạm tục như vậy!)

"Được rồi chị gái yêu quý của em! Em đùa chút thôi mà. Di Susan nấu bữa sáng rồi chị xuống nhà ăn đi. À! Em nghe bác sĩ tâm lý của chị nói rằng chị đang điều trị thôi miên nên không thể giữ lối sống về đêm như trước nữa. Từ giờ em sẽ giám sát cuộc sống sinh hoạt của chị mỗi ngày."

Mạc Nguyệt nhìn em gái, người cô luôn rất tự hào. Em gái của cô là một cô gái đầy tự tin kiêu ngạo. Nếu như trong trái tim nó không có yêu thương thật lòng mà chỉ là sự cợt đùa hay đơn thuần là trả thù cô thì Mạc Nguyệt chắc chắn sẽ vô cùng hối hận về quyết định của mình.

(Huyền? Em...yêu Mạc Khiêm Vũ thật chứ?)

"Chị! Em sẽ không thừa nhận yêu ai nếu em không nắm chắc!"

(Em có thể hứa với chị một chuyện không? Hãy yêu anh ấy thật lòng, đừng để Mạc Khiêm Vũ phải đau khổ. Đó là lời cầu khẩn của chị và cũng là lời nhờ vả của bà anh ấy trước khi bà cụ qua đời. Nếu đã yêu, xin em hãy chân thành...còn chị, chị sẽ chúc phúc cho em và anh ấy thật nhiều!)

Tạm biệt Mạc Khiêm Vũ! Tạm biệt những xúc cảm yêu thương đầu đời! Từ bây giờ em vẫn sẽ là Mạc Nguyệt tươi vui, vì anh...không phải là người có thể cùng em tới cuối con đường này. Dẫu rằng tim em đau lắm, dẫu biết anh cũng đau không kém em nhưng tình yêu đầu phải đau mới nhớ, phải sâu mới khó phai.

Em yêu anh...nhưng em lại càng muốn anh hạnh phúc! Ước muốn ấy cao cả hơn nhiều, vì em chưa từng yêu ai nên em không biết phải làm như thế nào nhưng em chỉ biết rằng nếu cố gắng kéo dài hơi tàn của một tình yêu kém bền vững thì thả buông xuôi để nó trôi đi theo thời gian...để thời gian là liều thuốc tốt nhất chữa lành mọi vết thương, để từng phút giây mình sống mà không hối tiếc vì mình đã cố yêu trong vô vọng cuồng cầu!

Tập đoàn Mạc thị

Bộp!!!

"Mạc Khiêm Vũ, mày mọc đủ lông đủ cánh rồi phải không? Đây là cái gì? Mày dám tự ý điều động tài sản cá nhân của tao từ ngân hàng Thụy Sĩ để đầu tư vào dự án mới của Mạc thị sao?"

"Ba! Người không phải đang muốn về lại ghế chủ tịch sao? Con đây là đang giúp người có thêm sự tin nhiệm của các cổ đông thôi. Hơn nữa tài sản cá nhân của ngài đã được chuyên gia giám định rồi! Là tài sản của Mạc thị thì nên trở về Mạc thị không phải sao?"

"Mày...!"

"Nếu ông vẫn muốn đánh tôi thì tôi cho là ông nên nghỉ lại đi. Chỉ cần một ngày Mạc Khiêm Vũ tôi còn là Tổng giám đốc của Mạc thị thì ngày đó ông đừng mơ lấy được của Mạc thị một xu. Nếu không tôi không dám chắc mình có vô tình lỡ miệng nói với phía cảnh sát kinh tế việc ông biến thủ công quỹ của công ty đâu! An phận cho tôi, bằng không đừng trách tôi không nể mặt cha con!"

"Mày! Mạc thị đó một tay tạo gậy dựng lên. Mày cho rằng chỉ dựa vào mày mà muốn xoay chuyển toàn bộ cổ đông sao?"

"Nếu không ông có thể thử xem! Tôi cũng muốn xem nếu tôi rời Mạc thị thì ông sẽ điều hành công ty như thế nào! Năm năm trước khi tôi tiếp quản Mạc thị nó đã là một cái vỏ rỗng rồi, bây giờ ông nghĩ muốn lấy lại nó sao? Được thôi! Chờ tới ngày họp cổ đông sắp tới tôi sẽ thoả mãn nguyện vọng của ông!"

"Tổng giám đốc, cuộc họp cổ đông sắp tới rồi, tài liệu ngài yêu cầu tôi đã chuẩn bị xong. Ngài có muốn tiến vào phòng họp ngay bây giờ không?"

"Chút nữa...Mục Huyền, cô chuẩn bị hành lý đi. Tôi muốn đi công tác tại Pháp một tuần. Cô đi cùng tôi!"

"Tổng giám đốc...còn buổi họp cổ đông?..."

"Cứ để cho họ chờ đi! Đám nguyên lão ấy chưa nhìn thấy quan tài chưa đồ lệ. Tôi muốn cho họ chết chìm thì phải dùng biện pháp nào? Cô thử nghĩ xem?...phải chờ họ chết bởi chính tiền của mình, đòn đau mới nhớ kỹ được, không phải sao? Hừ!"

Tiệm hoa

Bản nhạc The Promise của Secret Garden vang lên trong tiệm. Ngoài trời mưa rơi rả rích. Thời tiết tháng mười của thành phố X vẫn mang hơi nóng bỏng rát của những ngày cuối hè oi ả. Mưa làm cho không khí dịu trở lại nhưng sự bức bách vẫn không vì thế mà giảm nhẹ.

Tiệm hoa vắng lặng không một bóng người ngoài dáng vẻ mệt mỏi của chủ tiệm trên chiếc ghế salon phủ bông mềm mại trong góc phòng. Cô gái nhắm nghiền hai mắt, gương mặt chìm sâu vào ánh đèn vàng ấm áp. Làn da tái nhợt mỏng tới mức nhìn rõ những mạch máu dưới da.

Tiếng chuông gió bất chợt vang lên, một người đàn ông vội vã bước vào mang theo nước mưa ướt sũng. Giọng nói gấp rút đầy bất lực của người đàn ông vang lên khiến sự im lặng của tiệm hoa cũng như lòng cô gái chao đảo!

"Cô chủ nhỏ Mục! Tổng giám đốc...tổng giám đốc...ngài ấy bị tai nạn giao thông rồi!!!"

-Hết-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tai nạn xe cộ

Tác giả: Mục Nguyệt

"Cứ một ngày trôi qua đi tôi lại càng tin rằng số dĩ chúng ta đã lãng phí cả cuộc đời là vì những tình cảm sâu đậm mà ta thận trọng tới mức không dám trao đi, lời yêu thương cứ chôn chặt vì những ràng buộc tai ác của quá khứ. Sự ích kỷ không dám mạo hiểm và lẩn tránh mọi nỗi đau cũng đồng thời khiến ta lạc mất nhau"

-Mạc Khiêm Vũ-

Tiếng của tài xế Lâm một lần nữa lặp lại bên tai của Mục Nguyệt. Cô thấy tai mình như ù cả đi, cho dù thực sự không muốn tiếp tục quan tâm tới anh nhưng cô lại không thể tự lừa dối lòng mình rằng bản thân sẽ mặc kệ khi nghe tin anh xảy ra chuyện.

"Cô chủ nhỏ Mục, xin cô hãy tới bệnh viện cùng tôi, tổng giám đốc vừa xảy ra tai nạn liên hoàn trên đường cao tốc, bây giờ ngài ấy đang được đưa tới bệnh viện trong tình trạng nguy kịch. Cô mau tới đi! Tổng giám đốc ngài ấy nói rằng còn có lời cuối cùng chưa kịp nói với cô!..."

Tổng giám đốc, xin ngài hãy tha thứ cái mồm quạ của tôi, chỉ tại tôi sợ cô Mục sẽ không đến nên mới dùng tới hạ sách là lời tính mạng của ngài ra cá cược!

(Anh...anh ấy đang ở bệnh viện nào?)

"Bệnh viện trung ương!"

"Cô chủ nhỏ Mục, cô hãy bình tĩnh đã...tôi lái xe đưa cô tới đó!"

...

Trên xe

"Cô Mục! Thực ra tôi có chuyện này vẫn luôn muốn hỏi cô nhưng chưa có dịp, bây giờ cô có thể trả lời tôi được chứ?"

(...Được, anh nói đi)

“Cô...cô có từng yêu tổng giám đốc chưa? Ngài ấy là một người lạnh lùng chưa từng yêu ai, vậy nên có thể ngài ấy sẽ không nói cho cô biết ngài ấy yêu cô, nhưng thực ra trong trái tim ngài ấy cô luôn chiếm một vị trí rất quan trọng!”

(Tài xế Lâm! Tôi muốn hỏi anh một câu...!)

Sao lại thành cô hỏi tôi rồi? Rõ ràng tôi là người đưa ra câu hỏi trước, cô còn chưa trả lời câu hỏi của tôi đâu đấy nhé! Khoan đã, sao càng ngày cái cách cư xử này càng giống một người...ai nhỉ...chết tiệt cái đầu ngu ngốc này...a...đúng rồi...tổng giám đốc. Cô chủ nhỏ Mục càng lúc càng giống tổng giám đốc rồi!

“Cô...hỏi đi!”

(Nếu như có một ngày em trai của anh nói với anh rằng nó muốn chính thức hẹn hò với vợ của anh thì anh sẽ cư xử như thế nào?)

"..." “Sặc...khụ khụ! Cô chủ nhỏ Mục! Sao cô lại có thể nghĩ ra cái câu hỏi hóc búa như vậy chứ! Thằng em của tôi năm nay mới có bảy tuổi mà!”

Vị tài xế tuổi gần 35 cảm thấy thật đau lòng và oan ức. Ba mẹ anh đều 18 tuổi đã kết hôn, năm nay cũng trạc 60, hơn 20 tuổi thì sinh con trai đầu lòng là anh, nhưng khi sinh xong họ đều không muốn dừng lại ở đó mà lại muốn có thêm một đứa con nữa cho "có nếp có tẻ" nên mới "đẻ cố", ai ngờ mãi tới ngoài 50 mới sinh thêm được một cu cậu nữa chứ!

(Anh chưa trả lời tôi!)

Xin cô đẩy cô chủ Mục, cô không thể lấy cái ví dụ khả thi hơn chút được sao?

“Nếu giả dụ như vậy thì tôi sẽ đánh cho nó bể giò, sau đó tìm cho nó một con nhóc trạc tuổi cũng bị què như nó để chúng thành một cặp đôi tàn tật! Haha...nó dám tòm tem tới vợ của anh mình thì phải lường trước hậu quả!”

(Anh sẽ làm như vậy thật sao...?)

“Thực ra thì... nếu gặp tình huống đó tôi cũng rất khó xử... em trai là người thân, vợ là cả đời. Sao có thể chọn một trong hai được chứ...nhưng cô chủ nhỏ Mục! Không thể vì thế mà cô từ bỏ ai trong cả hai được. Cô chưa từng thử sao biết được rằng khi yêu sẽ gây tổn thương tới người khác? Vậy còn chính bản thân mình thì sao? Nếu bản thân mình đau khổ thì ai chịu cùng mình? Chẳng lẽ cứ vì đó là người thân mà ta tự động rút lui? Chẳng lẽ vì quá khứ đáng buồn mà không dám bước tiếp?

Như tôi đây, quá khứ là thằng xã hội đen vào tù ra tội chẳng ra gì nhưng khi tôi gặp vợ của mình tôi đã tự nhủ rằng có lẽ tôi không thể cho cô ấy một cuộc sống đủ đầy về vật chất nhưng tôi có thể cho cô ấy vẹn tròn tình yêu của tôi. Nếu tôi vì ích kỷ mà tự động rút lui để em trai mình cướp đi người vợ mà mình yêu thương nhất thì tôi sẽ hối hận cả đời, hối hận vì bản thân chưa từng thử cố gắng giữ lấy...và vì tôi đã không nghĩ tới cảm nhận của cô ấy, chưa từng hỏi xem cô ấy có thực sự hạnh phúc nếu tôi rút lui không. Đó mới chính là điều quan trọng nhất!!!”

(...)

"Sao hôm nay mình lại ăn nói trôi chảy như vậy chứ? Về phải cảm ơn vợ yêu rồi, nếu không nhờ có cô ấy sao mình có thể dùng những từ đầy tính triết lý như vậy chứ!"

(Đúng vậy, nếu tôi thử một lần, nếu tôi bạo dạn một lần, nếu tôi bỏ qua quá khứ đau thương ấy một lần thì liệu tôi có thể yêu anh không? Cùng anh...tôi chưa từng thử nghĩ tới, nhưng nếu bắt tôi phải chúc phúc cho anh và em gái thì tôi không thể làm được! Vì có lẽ anh cũng không hề muốn như vậy, anh có chính kiến của anh, anh không phải món hàng để trao đổi, tôi không thể cứ vậy ích kỷ đẩy anh ra xa vì cho rằng tôi không xứng với anh. Trong tình yêu liệu có tồn tại xứng hay không xứng? Có lẽ tình yêu chỉ tồn tại yêu và dám yêu hay không thôi!)

Chị xin lỗi...Mục Huyền, chị đã sai khi khiến Lee vì chị mà chết, cái chết của anh ấy sẽ là nỗi thống khổ cả đời này của chị nhưng chị lại càng không thể vì vậy mà từ bỏ Mạc Khiêm Vũ. Lee sẽ sống mãi như một vị chúa cứu thế đã cứu rỗi linh hồn cô quạnh của chị nhưng Mạc Khiêm Vũ lại là người cho chị ấm áp chân thành sau bao năm gồng gượng sống trong môi mồn vô vọng!

Bệnh viện trung ương

Tài xế Lâm và Mục Nguyệt chạy vội vàng vào trong khu cấp cứu. Không biết đây là lần thứ bao nhiêu Mục Nguyệt vào bệnh viện này. Cô đã từng ở đây trải qua những năm tháng điều trị tâm lý khó khăn nhất trong cuộc đời, cũng nơi đây cô đưa tiền bà của Mạc Khiêm Vũ lên đường sang thế giới bên kia. Người ta vẫn thường nói rằng bệnh viện là nơi lạnh lẽo nhất, tang thương nhất, ngay bây giờ rốt cuộc cô cũng đã thấu hiểu cái thế lương nơi sắc mùi thuốc khử trùng này.

Lần đầu tiên sau bao nhiêu năm cha mẹ mất đi cô mới tìm lại cảm giác đó. Đó là cảm xúc kinh hãi đến tột độ khi nghe tin người mình thương yêu gặp nạn, cảm xúc ấy lúc đầu vô hình nhưng càng về sau nó lại càng lan tràn như thể bóp nghẹt trái tim con người thành từng mảnh nhỏ, như một ngọn lửa đỏ rực âm ỉ cháy mãi, rõ ràng không đau đớn tới mức chết đi sống lại nhưng lại cứ nhói khổ nên từng cơn quặn thắt. Nếu như Mạc Khiêm Vũ xảy ra vấn đề gì, cô nghĩ có lẽ trái tim cô sẽ chết mất! Anh đã từ từ mà nhẹ bước vào trái tim cô lúc nào không hay, không quá ồn ào náo nhiệt nhưng lại ghim sâu tới mức không thể nhổ ra được.

Mạc Khiêm Vũ, xin anh! Đừng bỏ em mà đi, nếu anh đi, em nghĩ mình cũng sẽ đi cùng anh. Cùng bước tiếp với anh ở một thế giới khác, có thể sẽ đỡ đau lắm nhưng thà vậy còn hơn để anh cô đơn một mình.

Vì thế nên anh hãy hứa với em, đừng buông xuôi! Khi bà ngoại anh ra đi em đã cảm thấy thật thống khổ, vậy mà anh còn đi nữa thì em phải làm sao!

“Cô chủ nhỏ Mực, xin cô bớt đau buồn, tổng giám đốc phúc lớn mạng lớn sẽ không có việc gì đâu! Cô đừng khóc nữa!”

(Tôi biết...)

“Chị! Sao chị lại ở đây?”. Mực Huyền tiến đến bên cạnh chị gái mình. Cô cũng ngồi trên chuyến xe cùng với Mạc Khiêm Vũ nhưng trong lúc gặp nguy hiểm, anh đã mở túi khí trên xe và che chắn trước mặt cô, vậy nên cô chỉ bị xây xát nhẹ còn Mạc Khiêm Vũ thì bị thương nặng hơn. Khắp người anh đầy máu, mặt mũi trắng bệch. Lúc đó Mực Huyền đã rất sợ hãi, hình ảnh của anh trùng khớp với người đàn ông mà cô đã từng yêu trong quá khứ, nhưng hình như cũng giống như Lee, trong giây phút sinh mệnh sắp rời khỏi thân thể ấy ánh mắt anh chưa từng chứa đựng hình ảnh của cô trong đó. Dù cô đã từng rất cố gắng, dù cô đã từng tỏ tình với anh khi hai người công tác tại Pari, nhưng bao nhiêu đó không đủ khiến anh để mắt tới cô. Rốt cuộc cô phải làm gì mới khiến anh yêu cô đây? Mạc Khiêm Vũ, anh thử nói xem rốt cuộc em phải làm gì đây, anh có thể hay không đừng bắt em phải làm hại chị ấy, đừng dòn em vào chân tường, đừng khiến em có cơ để khiến chị ấy thống khổ. Vì em không muốn như vậy đâu!

“Thư ký Mực sao cô cũng ở đây? Chẳng lẽ cô cũng đi trên cùng chuyến xe với Mạc tổng sao?”

“Đúng vậy, là nhờ Mạc tổng đã hy sinh thân mình che chở cho tôi nên tôi chỉ bị thương nhẹ thôi!”

“...” Tổng giám đốc, từ bao giờ anh lại nhân từ tới mức không tiếc thân mình che chắn cho người con gái khác thế. Trước đây chỉ cần sinh vật giống cái nào mượn cớ ngã vào người anh để gây sự chú ý, anh đều không thèm để mắt mà tránh né khiến họ vô huyệt nhiều lần, vậy mà giờ anh lại đánh cược tính mạng chỉ để cứu em gái người mình yêu! Haiz... xem ra thời thế thay đổi rồi thì phải. Thanh niên hiện giờ thích mạo hiểm thì phải? - Tài xế Lâm buồn bã suy ngẫm!

"Chị, không phải chị nói chị và Mạc tổng không có duyên với nhau sao, vậy bây giờ chị ở đây là vì lý do gì?"

Ánh mắt hàm chứa sự suy xét của Mực Huyền khiến Mực Nguyệt cảm thấy thật khó thở. Mực Nguyệt biết khi cô nói với em gái mình rằng bản thân không có cơ hội gì với Mạc Khiêm Vũ đã khiến Huyền nhi thêm tự tin công khai theo đuổi anh, nhưng bây giờ, trong giây phút này cô thực sự không muốn mình phải mất đi...

(Vì chị thích Mạc Khiêm Vũ!)

“Chị đã từng...”

(Đúng vậy, đã từng ích kỷ cho rằng chị không xứng với Khiêm Vũ nhưng bây giờ chị nhận ra rằng, không có không xứng! Chỉ cần chị nỗ lực, chị có thể đứng bên cạnh anh ấy! Huyền nhi, nếu em vì việc này mà hận chị, chị sẽ không oán trách vì chị đã sai khi cho em cơ hội theo đuổi anh ấy, nhưng nếu em vẫn muốn tiếp tục thì chị chỉ có thể nói rằng chị sẽ không lùi bước...hãy để cho Khiêm Vũ quyết định!)

"Mực Nguyệt, chị nghĩ sau bao nhiêu thăng trầm trong quá khứ, bây giờ chị có quyền nói thích một người đàn ông hoàn mỹ như Mạc Khiêm Vũ? Chị hại chết Lee, bây giờ chị lại muốn lôi anh ấy vào để phục vụ cho công cuộc trả thù của chị hay sao?"

(Huyền! Chị chưa bao giờ muốn mang anh ấy vào việc trả thù của chị!)

"Chưa từng...vậy vì sao chị lại cố ý tiếp cận Mạc Khiêm Vũ? Ngay từ lần đầu tiên gặp anh ấy chị đã gian dối rồi. Chị không thích trời mưa nên không bao giờ mở cửa tiệm hoa khi trời mưa, vậy thì sao ngày hôm đó trời mưa như tầm tã chị lại mở cửa tiệm cho tới hơn 9h. Rõ ràng chị đã biết anh ấy sẽ tới...Mực Nguyệt, chị biết...!"

(Mực Huyền, chị đã từng nghĩ trên thế gian này người duy nhất mà chị có thể tin được là em. nhưng vì sao ngay cả em cũng không tin chị! Từ bao giờ em trở nên như vậy - từ bao giờ em không còn tin chị nữa rồi?)

"Tôi vẫn luôn không tin chị, Mực Nguyệt! từ khi Lee và cha mẹ qua đời, tôi với chị đã chỉ có hận. Vì tôi biết dù chị không trực tiếp giết cha mẹ nhưng họ lại vì chị mà chết. Chị không đẩy Lee ra trước đầu xe tải đó nhưng vì đỡ cho chị anh ấy mới lao tới. Vậy thì chị vô tội ở chỗ nào chứ!"

"..."

“Các vị...bệnh nhân không có gì đáng ngại nữa rồi! Chúng tôi đã chuyển Mạc tổng xuống phòng phục hồi chức năng, các vị có thể vào thăm”

(Cảm ơn bác sĩ!)

“Không có gì, đây là trách nhiệm của chúng tôi. Hơn nữa Mạc tổng lại là một nhân vật quan trọng liên quan tới huyết mạch kinh tế của toàn thành phố, chúng tôi đương nhiên phải hết lòng cứu chữa rồi”

Mạc Khiêm Vũ quả thật có bị thương nhưng vết thương mà nói...quá nhẹ so với lời tài xế Lâm nói. Anh chỉ bị gãy xương cẳng chân và chấn động não nhẹ, chỉ cần bó thạch cao hơn 100 ngày. Nhìn chung các vết thương không có gì đáng ngại ngoài việc phải nằm ổ và nghỉ ngơi thật nhiều.

Chính vì bị thương khá nhẹ nên Mạc Khiêm Vũ gần như tỉnh dậy ngay sau khi thuốc tê hết tác dụng, vừa mở mắt ra, anh đã nhìn thấy cô gái mà anh vừa yêu vừa hận này. Mục Nguyệt phải thức "cả ngày" chăm sóc cho Mạc Khiêm Vũ nên hai quầng mắt thâm đen hiện lên rõ rệt, trông cô có vẻ rất mệt mỏi nhưng tinh thần khá sáng lạn.

Mạc Khiêm Vũ nghĩ mãi cũng không hiểu vì sao anh lại cứu Mục Huyền. Lúc đó anh chỉ nghĩ là nếu anh không cứu cô gái đó thì rất có thể người con gái anh yêu sẽ đau lòng đến chết mất. Cô ấy đã mất hết người thân, nếu như em gái cũng không còn, có lẽ cô sẽ thật sự suy sụp hoàn toàn. Anh không muốn nhìn thấy cô suy sụp, như vậy chẳng thà anh hy sinh mạng sống tẻ nhạt này của mình còn hơn.

“Tôi không sao, em có thể đi được rồi!”

Mạc Khiêm Vũ rất ghét bản thân mình lúc này, anh hận cô coi anh như món hàng hóa trao đổi giữa hai chị em cô, càng hận cô tự trao cho mình quyền điều phối tình cảm của anh, nhưng ngay sau khi tỉnh lại nhìn thấy cô anh lại cảm thấy trái tim như được lấp đầy bằng hạnh phúc. Có lẽ anh cần đi gặp bác sĩ tâm lý để hỏi xem anh có phải là người có xu hướng thích bị ngược hay không mà khi người ta thả cho anh chút quan tâm nho nhỏ anh lại thấy như hạnh phúc ngập tràn!

(Mạc Khiêm Vũ, chuyển công tác đi Pari của anh tốt chứ?)

“Không tốt, vô cùng không tốt. Tôi đã biết được một điều vô cùng đáng hận từ một người. Bây giờ tôi không muốn gặp em chút nào cả. Em về đi!”

(Là lời của Mục Huyền sao? Nói xem, con bé nói với anh những gì. Nhìn anh bây giờ như thể em đang thiếu nợ của anh mấy triệu vậy!)

“Em còn dám nói những lời này với tôi, Mục Nguyệt em cho rằng tôi là hàng hóa muốn tặng cho ai thì tặng sao. Em nghĩ nếu tôi thích em thì em có quyền nhường tôi cho em gái em à. Mạc Khiêm Vũ tôi mà còn cần người khác bố thí tình cảm sao?”

(Vậy ra con bé nói với anh là em nhường anh cho nó! Mạc Khiêm Vũ, anh cho rằng em sẽ nói với nó rằng em nhường anh cho nó sao?)

“Tôi biết em sẽ không nói như vậy...”

(Vậy vì sao anh lại tin lời con bé!)

“Vì tôi ghét cái cách suy nghĩ của em khi cho rằng quá khứ là thứ khiến em không có quyền ở bên cạnh tôi! Tôi ghét em tự cho mình quyền quyết định rằng cuộc sống sau này của em sẽ không có sự hiện diện của tôi. Tôi lại càng ghét... tôi yêu em. Nhưng vì sao trong mắt tôi em đẹp tới mức quá khứ của em chẳng còn gì đáng nói...Em cho tôi biết đi! Nói đi.

Cứ một ngày trôi qua đi tôi lại càng tin rằng sở dĩ chúng ta đã lãng phí cả cuộc đời là vì những tình cảm sâu đậm mà ta thận trọng tới mức không dám trao đi, lời yêu thương cứ chôn chặt vì những ràng buộc tai ác của quá khứ. Sự ích kỷ không dám mạo hiểm và lẩn tránh mọi nỗi đau cũng đồng thời khiến ta lạc mất nhau. Tôi cho rằng tôi sẽ không vượt qua cái chết của bà nhưng chính lúc đó em lại mở rộng vòng tay với tôi, cho tôi ấm áp và hy vọng, vậy em nói tôi phải làm sao mới ngăn được tình yêu của tôi dành cho em đây. Trong cuộc tình này, chỉ toàn là tôi tiến em lùi, tôi mệt mỏi quá, tôi không muốn tiếp tục nữa, vì thế xin em. Hãy đi đi, đừng bao giờ để tôi thấy em nữa. Tôi không muốn mình mãi mãi đơn phương chạy theo nữa rồi...”

(Vậy thì anh đừng tiếp tục yêu em nữa...Mạc Khiêm Vũ...anh hãy dừng lại đi!)

“...em nói đúng, tôi nên dừng lại rồi”, vì em một chút cũng không yêu tôi, là tôi tự cho mình là đúng, tôi mãi mãi cũng không vượt qua được quá khứ của em!

(Đừng yêu em nữa...vì bây giờ...hãy cứ để em yêu anh...)

"..."

-Hết-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Yêu

"Nhiều lúc em tự hỏi lòng mình rằng liệu có ai định nghĩa được sự bất diệt của tình yêu? Liệu có ai yêu trong im lặng và ẩn nhẫn chỉ vì mong người mình yêu hạnh phúc? Có ai khóc thầm trong đêm đen chỉ để cầu chúc cho ai đó mỉm cười? Nhưng rồi em chợt nhận ra rằng, có lẽ tình yêu không mệt mỏi đến như vậy, bởi lẽ...yêu chỉ đơn giản là tìm thấy hạnh phúc của mình trong hạnh phúc của người mình yêu..."

-Mục Nguyệt-

(Đừng yêu em nữa...vì bây giờ hãy để cho em yêu anh...!)

Mạc Khiêm Vũ:"..."

"Em nói gì? Tôi nghe không rõ, à! Tôi nhìn không rõ, em nói lại lần nữa xem!"

(Được vậy anh hãy nhìn cho kỹ nhé...em nói rằng em yêu anh!)

"Rốt cuộc em muốn nói gì? Sao hôm nay em lại dùng những ký hiệu khó hiểu như vậy chứ, tôi không hiểu em muốn biểu đạt cái gì cả, em viết ra giấy đi. Viết to chút nhé, tôi mới tính dậy sau phẫu thuật nên đầu óc có chút choáng váng..."

(Anh không sao chứ, em đi tìm bác sĩ tới. Anh đợi chút!)

"Bảo em viết thì viết đi..."

(Tự nhiên anh lại... hiểu em nói gì rồi à?)

Khụ! Ai đó giấu đầu hở đuôi chỉ biết nhìn đông ngó tây để chữa ngứa. Thực ra Mạc Khiêm Vũ chỉ muốn khẳng định anh không nghe nhầm, anh chỉ muốn xác minh những điều cô gái này nói là thật. Còn điều gì tuyệt vời hơn khi anh yêu cô và cô cũng muốn đáp lại tình cảm đó!

Mạc Khiêm Vũ nhìn Mục Nguyệt bằng ánh mắt ai oán khiến cô chỉ muốn cười thật to. Giống hệt như những gì bà ngoại anh nói, quá khứ anh từng là một đứa trẻ rất cứng đầu và thích làm nũng! Điều này quả nhiên là thật!

Khi ở cùng Mạc Khiêm Vũ, Mục Nguyệt chưa từng dùng bút viết, bởi lẽ mọi việc cô muốn biểu đạt thông qua ngôn ngữ cơ thể chưa bao giờ anh không hiểu, đây là lần đầu tiên cô viết cho anh.

Cô đem giấy bút từ trong túi xách ra lặng lẽ viết sáu chữ thật to " Mạc Khiêm Vũ em yêu anh"

Nét chữ thanh mảnh, mềm mại dường như tính cách của cô vậy, luôn dịu dàng tươi vui. Đó có thể không phải là tính cách chân thật của cô nhưng Mạc Khiêm Vũ nghĩ rằng anh có rất nhiều thời gian, anh có thể chờ, chờ tới khi cô nói với anh mọi chuyện trong quá khứ của cô. Cô nói yêu anh,tức nghĩa là cô đã sẵn sàng mở một con đường để anh bước vào thế giới nội tâm của cô. Anh tin anh sẽ phá giải được những thâm cảnh ấy và cho cô một cuộc sống hạnh phúc hơn.

"Tôi... miễn cưỡng chấp nhận lời tỏ tình của em! Tuy vậy tôi có một vài điều kiện"

(Điều kiện?). Có ai nói cho cô biết tại sao bầu không khí lúc này hơi quái dị? Hình như điều kiện nên là phụ nữ đặt ra trong trường hợp này thì phải?

"Sao vậy? Không muốn? Với tất cả đau khổ em mang đến cho tôi, em còn hy vọng tôi không đặt điều kiện với em sao? Ít nhất tôi cũng phải có chút"vốn liếng" để sau này có cơ sở bắt nạt em chứ! Thực ra cũng không nhiều đâu, chỉ có 3 việc thôi!"

Không nhiều... tuyệt đối không nhiều!!!

(Bây giờ em có được quyền rút lại những lời vừa rồi không? Em nghĩ mình cần suy nghĩ thêm chút!)

"Không được! Giấy trắng mực đen em có muốn chối cũng vô dụng. Ngoan ngoan chấp nhận sự thật đi!"

----- (Tôi là đường phân cắt tiếng lòng tan nát của mỗ

nữ)

(Anh, nói đi!). Quyết tâm chịu đựng, dù sao đâm lao thì phải theo lao, lời nói có thể rút lại với lý do mòng du nên nói nhầm được chứ chữ viết thì khó lòng rút lại được. Hơn nữa cái gã họ Mạc này vẫn còn đang giấu tờ giấy mà cô vừa viết dưới lớp chăn anh ta đang đắp như sợ cô bất chợt xông lên cướp về vậy.

Rốt cuộc thì bây giờ Mục Nguyệt cũng hiểu vì sao vừa rồi Mạc Khiêm Vũ lại giả bộ không hiểu những gì cô nói rồi...thì ra anh muốn cất giấu chứng cứ để phòng trường hợp cô rút lại ý định bán đầu đây mà. Không ngờ đường đường là Tổng giám đốc của một tập đoàn lớn như Mạc thị mà cũng có lúc ngây thơ tới như vậy.

"Tôi muốn em phải chăm sóc thật "kĩ càng" cho tôi khi tôi nằm viện, thậm chí khi tôi ra viện em vẫn phải tiếp tục chăm sóc cho tôi. Việc chăm sóc này bao gồm một ngày lo ba bữa, giặt đồ, rửa bát và ngồi trò chuyện với tôi. Nhớ rằng khi tôi chưa ngủ thì em tuyệt đối không được ngủ, khi tôi ăn chưa no em cũng không được phép ăn. Nếu tôi buồn chán em phải làm gì đó khiến cho tôi hết buồn, còn việc em làm như thế nào tôi không cần quan tâm! Nhưng em phải nhớ bất cứ khi nào tôi gọi em phải có mặt trong vòng 20 phút, chậm một phút coi như tăng thêm một điều kiện. Ngoài ra thì việc công ty tôi cũng rất bận rộn nên em phải giúp tôi giải quyết bớt, đừng tưởng tôi không biết trước kia khi em học đại học đã chọn khoa Kinh tế Quốc tế. Được rồi, tạm thời tôi chỉ nghĩ ra có từng đó, khi nào nghĩ ra tôi sẽ bổ sung thêm. Hai điều kiện còn lại lúc cần sẽ nói. Em thấy sao?"

Thấy sao? Hừ! Em còn có thể nói sao? Ai lại đặt điều kiện vô lý vậy chứ, làm gì có kiểu một điều kiện lại bảo hàm hàng chục điều kiện khác như vậy chứ! Cái gì mà com lo ba bữa, giặt đồ, lại còn trò chuyện giải khuây nữa...sớm biết tỏ tình là phải chịu khổ như vậy thì thà mình đừng nói gì còn hơn. Tự nhiên vợ việc vào thân!!

(Mạc Khiêm Vũ, em thấy anh nên tìm bảo mẫu vạn năng hơn là tìm người yêu đó!)

"Cái này thì em không hiểu rồi, bảo mẫu thuê phải tốn tiền còn người yêu thì không cần!"

(Gian thương, tuyệt đối là gian thương mà! Làm gì có người bạn trai nào lại quyết định chấp nhận lời tỏ tình của bạn gái chỉ vì đã tìm được một bảo mẫu không công chứ. Đòi cô thật khổ mà, lần đầu tiên đi tỏ tình lại gặp bất hạnh tới như vậy!)

"Đoàn Lỗi, Mạc Thần, hai người còn định đứng đó nghe lén tới bao giờ? Mau lén vào đây làm chứng cho tôi!"

Hai kẻ nãy giờ đứng ngoài nghe lén giật bắn mình vì bị phát hiện. Bọn họ vừa bước vào trong phòng vừa cười ầm lên.

"Haha...Mạc Khiêm Vũ, cậu cũng có ngày hôm nay, vì sợ con gái nhà người ta sợ quá chạy mất mà quyết không từ mọi thủ đoạn. Mụ Nguyệt, em phải cẩn thận đó, thằng nhóc này một khi đã yêu ai là người đó phải chịu khổ dài dài"

"À, chưa chính thức giới thiệu với em nhỉ? Anh là Mạc Thần, anh trai nuôi của thằng nhóc Mạc Khiêm vũ này. Anh được đại phu nhân nhà họ Mạc nhận nuôi năm 12 tuổi. Nhưng em yên tâm, anh thuộc phe trung gian, hơn nữa cũng không mấy hứng thú với tài sản của Mạc thị nên không đe dọa đến địa vị của "bạn trai hồ" của em đâu!"

Mạc Khiêm Vũ hất văng cánh tay của Mạc Thần đang khoác trên vai của Mụ Nguyệt. Anh là bạn trai đương nhiệm mà một cọng tóc của cô cũng chưa dám động huống chi đến mấy tên nhãi nhép này làm loạn. Phải cho họ biết người của Mạc Khiêm Vũ này không dễ động vào thì họ mới biết sợ!

"Nói thì nói thôi động tay động chân làm gì, mau bỏ cái móng vuốt chết tiệt của anh ra khỏi người bạn gái tôi!"

"Chà chà, nhận nhanh gớm! Tôi còn đang lo lắng cho tấm thân ngàn vàng của mình trước những lời đồn đại vô căn cứ rằng tôi và cậu là một đôi gay. May quá, bây giờ có tiểu Nguyệt ở đây rồi tôi cũng không sợ kẻ khác hiểu nhầm khuynh hướng giới tính của mình nữa!"

"Haha, Đoàn Lỗi cậu nói thật chứ? Người trong bệnh viện hiểu nhầm về khuynh hướng giới tính của cậu và Khiêm Vũ hay sao?"

"Không chỉ có người trong bệnh viện đâu mà cả người trong trường đại học nữa. Khi em đi du học bên Mỹ có học cùng trường với Mạc Khiêm Vũ. Lúc đó cậu ta nổi tiếng trong trường là "mỹ nhân" lạnh lùng cao ngạo nên chẳng có lấy một người bạn. Vậy mà cậu ta lại chỉ nhận lời làm bạn với mỗi mình em, thế là cả trường đồn đại rằng thực chất cậu ta bị gay nên mới không chấp nhận lời tỏ tình của hoa khôi giảng đường đấy. Cái này gọi là nỗi oan ức mà có nhảy xuống sông Hoàng hà cũng không rửa sạch hết mà!"

"Ra là vậy, hèn chi lúc anh ở trần trước mặt tiểu Khiêm Vũ, anh thấy ánh mắt nó nhìn anh có chút là lạ"

"Các người có thôi đi không, cút hết ra ngoài cho tôi. Còn nữa Đoàn Lỗi, sở dĩ tôi chấp nhận cho cậu làm bạn của tôi là vì lúc nào cậu cũng nhăng nhặng theo tôi cảm râm đủ thứ, vì ngại phiền nên tôi mới miễn cưỡng chấp nhận. Sau này tôi cũng lười phải đi giải thích với người khác nên mới mặc kệ lời đồn đại. Là kẻ nào mặt dày nói với tôi đừng nên giải thích, rằng nhờ có việc đó mà số cô gái tới tìm cậu cũng tăng lên! Hừ, suy cho cùng tôi mới là người cần phải lo cho bản thân khi sống cạnh một tên tắc kè bảy màu như cậu!"

"Không cần tuyệt tình như vậy chứ, ít nhiều gì chúng ta cũng đã có một quãng thời gian hạnh phúc bên nhau"

"Cút xéo đi!!!. Mụ Nguyệt, em cười cái gì? Có phải em tin lời của hai tên khốn khiếp này không?"

(Không hề, từ trước đến nay em luôn là người tin vào vẻ bề ngoài...)(E hèm! Ý của chị ấy là chị ấy tin rằng lời của Đoàn Lỗi và Mạc Thần là lời nói dối, vì mặt mũi của họ không đẹp trai được như Mạc Khiêm Vũ nên nếu có gay thì người bị gay phải là anh Đoàn chứ không thể là Mạc Khiêm Vũ được- lời tác giả)

Cả ba người đàn ông đều im lặng vì chưa phản ứng kịp với lời nói của Mụ Nguyệt. Nhưng khi họ hiểu ra thì Mạc Khiêm Vũ đã phá lên cười

"Haha, nghe thấy gì chưa, cô ấy nói là các người quá xấu!"

"Ôi! Tôi đau lòng quá, thật không ngờ người hiền lành như tiểu Nguyệt cũng có thể nói ra những lời tuyệt tình tới như vậy. Có lẽ do tôi toàn tiếp xúc với sinh viên trong trường nên đầu óc ngây thơ quá chăng? Đoàn Lỗi, tôi cần phải về nhà tiếp máu đây, cặp phu thê tình thâm này bắt nạt người quá đáng mà!"

(Cái anh Mạc Thần này là giáo viên của một trung tâm đào tạo- chương 1 đã nhắc đến anh ấy)

"Đúng vậy, căn phòng này không còn chỗ dung thân cho hai chúng ta rồi!"

"Em còn ngăn người ra đó làm gì? Tôi đói rồi, tôi muốn ăn com!"

(Em ở đây với anh từ hôm qua nên vẫn chưa kịp về nhà nấu cơm, anh đợi một lúc nhé, em về nhà nấu cho anh chút cháo)

"Được"

(Vây em về đây?). Cứ cho đi dễ dàng vậy à, đây đâu phải tác phong của Mạc Khiêm Vũ, ít nhất anh ấy cũng phải bắt bẻ đủ điều rồi còn phải dặn dò xem bản thân thích ăn gì, ghét ăn gì nữa chứ?

"Đem cả quần áo tới đây đi. Em cũng không thể cứ ngày nào cũng về nhà lấy được!"

(Khoan đã, sao phải về nhà lấy? Em vốn ở nhà mà?)

"Ý em là không chấp nhận điều kiện của tôi?". Mỗi nam nào đó giọng đã kém tới cực điểm, cuốn sách trong tay bị vò tới nhàu nát lúc nào không hay. Chỉ cần Mục Nguyệt nói một câu không hợp ý của Mạc Khiêm Vũ lúc này, anh nhất định sẽ khiến cô phải hối hận vì những lời của mình.

(À, em lập tức về nhà lấy đồ qua đây. Em...sẽ chịu trách nhiệm chăm sóc cho anh tới khi anh ra viện)

"Tốt lắm, nhưng không chỉ có ra viện thôi đâu, phải cho tới tận khi tôi tháo bột nữa, không! Phải là suốt đời!"

Hai chữ "suốt đời" đương nhiên Mục Nguyệt không thể nghe được, vì lúc này trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất là "phải ở cùng với anh...trong phòng bệnh này...chỉ có hai người?" Phải làm sao đây?

Khi Mục Nguyệt về nhà, cô rất mâu thuẫn. Một mặt cô cảm thấy rất vui khi chính thức quen với Mạc Khiêm Vũ mặt khác cô lại không dám đối diện với em gái mình. Cô sợ con bé sẽ dùng ánh mắt tràn ngập sự phẫn nộ và khinh thường giống như hôm đó nó đã nhìn cô trong bệnh viện.

Di Susan ra mở cửa, bà vẫn nhìn cô bằng cặp mắt hiền từ. Mục Nguyệt bỗng cảm thấy thoải mái lên không ít, chí ít nếu biết cô yêu Mạc Khiêm Vũ, di Susan sẽ ủng hộ cô. Cũng sẽ có người mong cô sống hạnh phúc bên anh.

"Đại tiểu thư, cô về rồi. Ngày hôm qua cô đã đi đâu vậy? Làm tôi lo quá, cô mau vào nhà đi. Tiểu thư Mục Huyền lạ lắm, từ hôm qua tới giờ cô ấy vẫn cứ rớt mình trong thư phòng không chịu gặp ai, cơm cũng chẳng chịu ăn, tôi lo là..."

(Di Susan, đừng lo con bé không sao đâu. Để cháu đi nói chuyện với nó)

"Vâng, tôi đi chuẩn bị bữa trưa cho tiểu thư"

(Không cần đâu, đi giúp cháu soạn một vài bộ đồ là được. Mấy ngày tới cháu có việc ở bên ngoài)

Cộc...cộc...cạch. Cánh cửa được Mục Nguyệt mở ra, quan sát căn phòng chìm trong bóng tối, rèm cửa bị kéo hết xuống làm nơi đây mất đi sinh khí vốn có của nó. Mục Nguyệt thấy em gái ngồi bệt bên ô cửa sổ, ánh mắt nhìn ra ngoài. Nhìn vào tư thế có thể thấy chắc Huyền nhi đã ngồi vậy cả ngày. Mục Nguyệt tiến tới cạnh em, đặt tay lên vai của Mục Huyền, cô khẽ dơ tay nói:

(Huyền nhi, ăn chút gì đi. Chị nghe di Susan nói em chưa ăn gì cả ngày rồi)

"Chị! Em xin lỗi. Hôm qua em đã nói hơi quá rồi. Em không cố ý đâu, tại em kích động quá. Chị tha thứ cho em được chứ?"

(Huyền! Em không trách chị sao? Chị và Mạc Khiêm Vũ...)

"Chị và Mạc tổng thành một đôi em nên vui mừng mới phải. Tại dạo này em gặp nhiều rắc rối trong công việc quá nên hơi căng thẳng thành ra toàn ăn nói linh tinh. Chị không giận em là được rồi. Chị mau đi nghỉ đi, chắc chị đã thức cả ngày hôm qua rồi"

(Úm, chị không sao. Chị về lấy chút đồ rồi phải tới bệnh viện ngay, Mạc Khiêm Vũ vẫn chưa ăn gì cả. Em xuống nhà ăn chút gì đi nhé! Di Susan đã nấu bữa trưa rồi)

"...". Mục Nguyệt, rốt cuộc chị có gì hơn tôi, vì sao mọi người đàn ông tốt trên đời này đều bị chị cướp mất. Rốt cuộc thì vì sao ai cũng thương xót cho kẻ sát nhân như chị, chị không xứng! Tôi muốn chị sống trong dằn vặt cả đời, muốn chị một mình gặm nhấm nỗi đau khổ tới tận cùng cho tới khi chị bị bức tới phát điên mới thôi! Tôi sẽ không để chị được sống trong vui vẻ lâu đâu!

-Hết-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Vì yêu em nên chấp nhận tất cả

"Thà rằng yêu em mà đau khổ còn hơn cả một đời vật vã vì không biết đến sự tồn tại của em!"

-Mạc Khiêm Vũ-

Sau khi rời khỏi phòng em gái tâm trạng của Mạc Nguyệt giống như trút được cả gánh nặng. Mạc Nguyệt cứ nghĩ rằng khi cô thừa nhận với Mạc Huyền việc bản thân thích Mạc Khiêm Vũ, em gái sẽ hận cô nhiều lắm, thật không ngờ Mạc Huyền không những không hận mà còn chúc phúc cho cô. Có những lời này của em gái thì cho dù con đường phía trước có gian nan nếm thử cỡ nào cô cũng sẵn sàng bước tiếp. Dù gia tộc họ Mạc luôn coi trọng môn đăng hộ đối hay cha của anh có ấn tượng vô cùng xấu với cô ngay từ lần đầu gặp gỡ thì Mạc Nguyệt vẫn tin rằng anh và cô chắc chắn sẽ có được hạnh phúc.

Vì khi quyết định ở bên cạnh Mạc Khiêm Vũ, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi cũng có một ngày bản thân sẽ chia sẻ mọi quá khứ của mình với anh. Và cô hy vọng anh sẽ cùng mình đối mặt với những kỷ ức khủng khiếp ấy, cùng nắm tay tới bước đường cuối cùng. Cô cũng sẽ cùng anh đối mặt với sự phản đối từ gia đình anh, sẽ không vì họ không cho phép mà từ bỏ cơ hội được ở bên anh.

Mang theo tâm trạng vui vẻ, Mạc Nguyệt lại một lần nữa quay trở lại bệnh viện.

Tin tức Mạc Khiêm Vũ gặp tai nạn giao thông đã bị đám nhà báo biết được, họ vây kín trước cổng bệnh viện khiến giám đốc bệnh viện buộc phải huy động lực lượng bảo an đến dẹp loạn. Là một tinh anh trong thương giới, mọi nhất cử nhất động của Mạc Khiêm Vũ đều bị đám phóng viên kinh tế theo dõi sát sao, thêm vào đó anh lại sở hữu vẻ bề ngoài vô cùng xuất chúng, điều này khiến đám paparazzi giới showbiz xoi mói đời tư không thôi.

Mạc Nguyệt nhớ khi trước cô đã từng đọc được không ít bài báo là cái nói rằng anh đang hẹn hò với mấy ngôi sao nữ đang hot nào đó, vài ngày sau đã có tin ngôi sao đó phải vào bệnh viện khám thai vì trót lỡ có thai với Mạc Khiêm Vũ. Nếu không phải đã quen biết và hiểu rõ nhân cách của anh thì có lẽ Mạc Nguyệt cũng đã vô cùng coi thường cuộc sống cá nhân đó của Mạc Khiêm Vũ rồi.

Mạc Khiêm Vũ là người rất kín tiếng, anh thậm chí còn không bao giờ chấp nhận lời mời phỏng vấn cho bất cứ tạp san kinh tế nào nhưng những chiến tích của anh trong thương giới thì luôn tràn ngập khắp các mặt báo. Có lẽ đó cũng là lý do khiến những ngôi sao mới nổi kia muốn dựa dẫm vào anh. Tuy nhiên không có nghĩa kín tiếng là để mặc người khác muốn làm gì thì làm. Mạc Khiêm Vũ đã từng có một phát biểu rất nổi tiếng rằng:

"Nếu có cô gái nào đủ sức khiến tôi phải thừa nhận quan hệ thì tôi đã không im lặng như bây giờ. Các bạn là phóng viên, các bạn có quyền tự do báo chí, nhưng khi có ai đó khiến tôi muốn bảo vệ thì quyền đó của các bạn trong mắt tôi sẽ trở về con số 0".

Phát biểu của anh chân thành tới mức sau này người khác có đọc một bài báo nào đó nói rằng anh đang hẹn hò với một minh tinh nào đó thì cũng không ai tin đó là sự thật.

Không khí huyền não tấp nập, đám phóng viên chen chúc nhau đặt câu hỏi về tình hình sức khỏe của Mạc Khiêm Vũ với đại diện phòng ban quan hệ xã hội của tập đoàn Mạc thị.

Trong bối cảnh ấy chẳng ai chú ý đến một cô gái trẻ xinh đẹp với chiếc đầm màu xanh dương bóng bệ đang bình thản tiến về phía phòng bệnh VIP.

"Sao lại lâu đến vậy, em định để tôi chết đói sao? Còn đứng đó làm gì, bữa trưa của tôi đâu?". Một nam nào đó gào thét.

Nếu như không phải trợ lý Nguyễn là người hàng ngày làm việc bên cạnh sếp tổng của mình thì anh ta cũng hoàn toàn không nhận ra người luôn toát lên vẻ hàn băng như Mạc tổng lại có lúc chấp tay vào cạnh sườn mà la hét như mấy bà bán cá ngoài chợ chỉ vì người yêu mang bữa trưa đến muộn như vậy. Anh ta nhớ rằng vừa rồi bản thân đã đề nghị gọi bữa trưa cao cấp của khách sạn Red Moon cho chonhưng sếp tổng nhưng lại bị người nào đó lờ mờ cho cháy mặt vì tội người ta muốn đợi cơm của người yêu cơ, ai thèm ăn đồ ăn lăm lăm mỡ của khách sạn chứ.

(Đầu bếp khách sạn: oan quá, các món ăn của khách sạn chúng tôi luôn cân bằng lượng cholesterol trong mức quy định!)

"Trợ lý Nguyễn, hình như công ty còn rất nhiều việc thì phải? Sao anh không về giải quyết bớt đi!". Một nam nào đó cất giấu ánh mắt sắc lẹm dưới biểu tình hết sức hòa nhã và giọng nói thong dong mà nhắc nhở.

Dường như không nhận ra sếp tổng nhắc khéo, vị trợ lý không hiểu nhân tình thế thái nọ vẫn hồn nhiên đáp lời.

"Tổng giám đốc, anh không phải lo cho tôi đâu ạ. Trước khi đến đây tôi đã sắp xếp công việc ổn thỏa cả rồi."

"Vậy sao? Hừ, thế bản kế hoạch khởi công khu đô thị mới thì sao, trợ lý Nguyễn...anh đã giải quyết nó chưa?"

"...". Sếp ơi! Cái bản dự án đó đã phê duyệt, tháng hai năm sau mới bắt đầu khởi công mà, giờ anh bắt tôi lỗi nó ra kiểm duyệt lại sao?

Hình như có gì đó sai sai thì phải...không phải là sếp tổng đang đuổi khéo mình đây chứ!(Giờ mới nhận ra sao, cung phản xạ quá kém mà)

"Vâng...Tổng giám đốc, tôi chợt nhận ra công ty còn rất nhiều việc mà mình chưa giải quyết, tôi lập tức về giải quyết ngay đây ạ. Chúc tổng giám đốc có một bữa trưa ngon miệng! Tôi xin phép"

"Nếu đã nhiều việc vậy rồi thì tôi cũng không giữ nữa, anh mau về giải quyết đi...". Còn không mau biến đi!

"Dạ...dạ. Tôi lập tức biến ngay đây ạ!"

Mục Nguyệt ngồi thong dong nhìn cặp đôi ông chủ với nhân viên này tự biên tự diễn màn kịch "đấu mấu" ngầm. Khi trợ lý Nguyễn ra về cô mới giờ tay ra hiệu.

(Anh đói lắm rồi à, em phải chuẩn bị đồ ăn nên hơi lâu. Sao anh không để trợ lý Nguyễn gọi tạm đồ ăn tối, là bệnh nhân thì không nên để bụng đói đâu. Anh mau ăn cái này đi!)

"Sao tôi lại phải ăn cơm của khách sạn, trong các điều khoản của điều kiện thứ nhất đã nói rõ là em phải lo cho vấn đề ăn uống của tôi cơ mà"

(Em đâu có nói không lo cho anh chứ, chỉ là em sợ anh đói thôi. Dạ dày anh vốn không tốt, không nên ăn sai bữa đâu)

"Vậy thì sau này em nhanh lên chút, đừng có bắt tôi phải ăn sai bữa nữa!"

Nói một vòng lại quay về chủ đề cũ là bắt em nấu cơm cho anh ăn. Sao cái người này lại cố chấp tới mức đó chứ!

"Gi...gi đây, sao toàn cháo không vậy? Cơm...cơm của tôi đâu, em còn tiết kiệm cả gạo với tôi sao? Giờ ngay đến cơm cũng không cho tôi ăn, em đúng là người nhà bệnh nhân độc ác nhất năm!"

(Anh vừa mới bệnh dậy không thể ăn cơm được ngay nên em mới nấu cháo, anh hãy ngoan ngoãn ăn đi. Chờ tới lúc sức khỏe anh ổn định lại rồi em sẽ làm cơm được chứ?)

"Không! Tôi muốn ăn cơm. Tôi ghét nhất mấy thứ hồ nhão nhớt!"

(Mạc Khiêm Vũ!)

"Cái...cái gì? Trùng mắt cũng vậy thôi, tôi nhất quyết không đòi ý đâu!"

(Nếu anh muốn ăn cơm thì để em nhắn tài xế Lâm đi mua cho anh nhé?)

"Thôi, cái gã vô dụng đó. Tốt hơn là tôi nên ăn cháo thôi"

(Tài xế Lâm: hắt xì...hắt xì...ai nói xấu bản đại tài xế vậy chứ?)

Anh vốn nên ngoan ngoãn hợp tác ngay từ đầu mới phải!

"Em làm gì thế, sao không bón cho tôi ăn?". Mỗi nam nào đó rất ủy khuất nói.

(Anh chỉ gãy chân chứ có gãy tay đâu mà cần em bón giúp)

"Vậy giờ em muốn một bệnh nhân như tôi phải khổ sở tự bón cho mình còn một người khỏe mạnh tràn đầy sức sống như em lại an nhàn ngồi đó nhìn à?".

Chiều thức đánh vào đòn tâm lý là Mạc tổng của nhà chúng ta đứng hạng nhất, từ xưa tới nay ngài áp dụng vô số lần mà chưa bao giờ thất bại. Đương nhiên lần này cũng không ngoại lệ, Mạc tổng đã thành công khiến cô nương ngây thơ nào đó rơi vào chiếc bẫy đã lấp đặt sẵn.

Mục Nguyệt đành chấp nhận số phận mà bắt đầu bón cho vị tự xưng "người yêu" nào đó ăn cháo. Tiếc rằng vì cô ngồi quá xa nên đã khiến ham muốn giờ trò lưu manh của Mạc đại tổng giám đốc gặp khó khăn vô cùng.

"Mục Nguyệt, em ngồi xa thế mà đút cho tôi ăn thì ti lệ em đút vào mũi tôi là rất cao đấy. Ngồi lên giường đi".

Vị cô nương nào đó vô cùng nghe lời trèo lên đầu giường bệnh ngoan ngoãn ngồi đút cho anh

(Anh làm gì vậy?). Vừa rồi nếu không nhầm thì cô thấy có đôi "móng vuốt" nào đó chạm vào eo mình thì phải?.

"Không có gì, tôi chỉ muốn khẳng định một điều!"

(Gi...chứ?)

"À...eo của em cỡ 56"

Mục Nguyệt(...)

Đôi "móng vuốt" của mỗ nam nào đó lại sắp tới, nhưng lần này nó công khai và ngang ngược hơn nhiều.

Mạc Khiêm Vũ bỏ qua vẻ ngượng ngùng của vị cô nương nào đó, anh thân nhiên vuốt ve xung quanh vòng eo nhỏ nhắn của Mục Nguyệt. Hôm nay Mục Nguyệt mặc một chiếc đầm thắt eo màu xanh biếc huyền hoặc, vòng eo nhỏ xinh của cô được tôn lên không sót một chút nào. Đây cũng chính là lý do khiến vị tổng giám đốc nào đó nổi tà tâm xấu xa!.

(Rốt cuộc anh muốn làm gì?)

"Em nói xem?"

(...)

"Tôi chỉ muốn chạm vào người yêu của tôi một chút, có gì sai sao?"

(Chúng ta mới xác nhận quan hệ chưa tới một ngày, làm như vậy có hơi sớm không?). Đương nhiên những lời này Mục Nguyệt chỉ dám nghĩ trong đầu chứ tuyệt đối không dám nói ra, cô biết chỉ cần cô nói, anh sẽ tìm ra đủ thứ lý do khiến cô phải thừa nhận. Ai bảo anh là cao thủ trong khoản giao tiếp chứ, đối phó với một người có ít kinh nghiệm trong giao tiếp đến đáng thương như cô thì chỉ như con kiến đấu với con voi thôi!

"Nguyệt Nguyệt này, tôi thấy em nên tăng cân đi. Người em gầy quá, tôi đã từng nói với em tôi thích con gái mập một chút rồi mà. Mập véo mới sướng tay!". Cùng với câu nói đó, Mạc Khiêm Vũ còn bồi thêm một cái nheo nhẹ vào eo thon của Mục Nguyệt khiến cô giật mình.

Eo là để ôm, chỉ có anh mới biến tính chức năng của nó thôi!

"Còn nữa, em phải thay đổi thói quen xấu ngủ ngày của mình. Từ giờ trở đi không được phép né tránh ánh nắng mặt trời, cũng không được phép lẩn tránh người khác. Nếu em dám không thực hiện thì tôi sẽ không chỉ nheo eo em thôi đâu. Mà tôi sẽ nheo những chỗ khác, ví dụ như..."

(Em sẽ nghe lời, huhu, anh tha cho em đi mà). Anh định làm gì chứ?

"Sao phải ngượng ngùng vậy, tôi chỉ muốn nói là...ví dụ như...má chẳng hạn. Em nghĩ đi đâu vậy, hay muốn tôi nheo chỗ khác?"

(Anh đừng nói nữa...).

Nhìn cô gái nhỏ đã ngượng ngùng tới mức mặt đỏ au, Mạc Khiêm Vũ quyết định sẽ không trêu chọc cô nữa. Cô gái của anh thật đáng yêu mà! Anh ôm Mục Nguyệt vào lòng, trái tim sau bao năm lạnh giá cuối cùng cũng ấm áp trở lại. Anh dịu dàng nói

"Mục Nguyệt, có em thật tốt!"

Cô gái trong lòng anh im lặng một hồi, rồi cô nhẹ nhàng tay ôm lấy anh. Vòng tay ấm áp này là niềm khao khát của biết bao nhiêu phụ nữ ngoài kia, nhưng giờ nó đã dành cho cô!

(Vi sao lại là em? Em có gì tốt? Quá khứ em rất xấu xí, em cũng không thể nói được, có lẽ cả đời này anh cũng không thể nghe thấy giọng nói của em. Em cũng không đặc biệt xinh đẹp, lại có mối thù nặng vai. Như vậy, vì sao anh vẫn chọn em?)

"Vi sao ư? Anh cũng không rõ, anh chỉ biết rằng người đó nhất định phải là em. Dẫu biết em có nhiều điều bí ẩn nhưng vẫn muốn cùng em. Thà rằng yêu em mà đau khổ còn hơn cả một đời vật vờ vì không biết đến sự tồn tại của em!"

-Hết-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Hạnh phúc trước bão dông

"Yêu là vui vì hạnh phúc của người khác là coi hạnh phúc của người kia như hạnh phúc của chính mình. Hạnh phúc không ở thiên đình mà ở ngay bên cạnh người mình đang yêu"

Mạc Khiêm Vũ phải nằm trong bệnh hơn một tuần để quan sát các biểu hiện sau tai nạn, may mắn thay vụ tai nạn đã không để lại biến chứng gì cho anh.

Nhưng chỉ có hơn một tuần, Mạc Nguyệt đã hiểu hết thế nào là căn bệnh "thiếu gia" bẩm sinh của hội con nhà giàu từ anh!

Giả dụ như việc cô về nhà nấu bữa sáng cho anh chẳng hạn! Anh bắt cô phải tới đúng giờ y như học sinh tiểu học vậy. Nếu khi anh tỉnh dậy mà cô chưa có mặt thì y như rằng cả ngày hôm đó anh sẽ chẳng cho ai bộ mặt dễ nhìn cả. Chỉ khổ cho trợ lý Nguyễn mỗi lần tới báo cáo công việc là một lần anh ta bị ăn mắng một lần. Làm trợ lý chuyên dụng cũng chẳng dễ dàng gì cho cam.

Mà quá đáng hơn là Mạc Khiêm Vũ càng lúc càng lộ nguyên hình bản tính kén ăn tới mức không chấp nhận nổi.

Không gừng, không tỏi, không rau hẹ, không ăn đồ quá cay cũng chẳng ăn đồ quá nhạt. Nói chung thức ăn vừa phải phong phú về chủng loại lại vừa phải đẹp mắt và ngon miệng.

Để chiều lòng vị "cao nhân" nào đó, Mạc Nguyệt phải thức dậy từ rất sớm, tức tốc chạy đến siêu thị mua thật nhiều nguyên liệu nấu ăn tươi ngon bổ dưỡng cho người đang điều trị tổn thương xương, sau đó lại vội vã phi về nhà chế biến và làm thành những món mà anh yêu cầu. Quá trình trải qua vô cùng máu me!!! Chính vì vậy sau hơn một tuần nằm viện, vị cô nương chăm chỉ nào đó đã anh dũng bước lên bàn cân và "ruột đau như cắt" tiến bước 1,12kg trên cơ thể.

Vốn dinh dưỡng không đầy đủ cộng với việc quanh năm không ra sáng khiến cơ thể suy nhược nghiêm trọng bây giờ lại hao đi hơn một kg do lao động quá sức nên nhìn cô càng thêm mỏng manh. Mạc Nguyệt cảm thấy có lẽ bây giờ chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua cũng đủ khiến cả người cô bay như con diều trước gió rồi.

Ấy vậy mà Mạc Khiêm Vũ lại béo tốt hơn trước. Dáng người anh vốn có chút gầy bây giờ có da thịt hơn nhiều. Vậy mới nói là kẻ luôn bày ra bộ dạng thiếu gia kia đã vô hình chung dùng một phương thức rất đặc biệt để bóc lột cô tới tận máu thịt.

Nhưng không ai là biết điều đó, người đến thăm anh chỉ khen anh càng lúc càng cường tráng suốt khí mà chẳng mấy may biết rằng sau về ngoài anh tuần đó là sự hy sinh không ngừng nghỉ của...cô đây!

Người ta vẫn thường hay nói "con đường nhanh nhất để đến trái tim của một người đàn ông là thông qua chiếc dạ dày" nhưng sao cô thấy con đường này gian nan quá! Quả nhiên lời các vị tiền bối đi trước vô cùng bác đại tinh thâm mà nếu ta không trực tiếp trải qua sẽ không bao giờ hiểu hết được ý nghĩa vô hạn trong đó được!

"Mạc Nguyệt, hôm nay em sẽ cho tôi ăn gì thế?". Đó đó, lại thế nữa! Chẳng lẽ khi nhìn thấy cô anh chỉ toàn nghĩ đến đồ ăn thôi à!

"Sao hai tay lại trống rỗng?, chẳng lẽ hôm nay em quên bữa sáng của...tôi...hả???" . Người nào đó "thiếu ăn" không nhịn được đang bắt đầu bạo phát tính khí.

Nhưng đời nào Mạc tiểu thư mạnh mẽ anh dũng của chúng ta lại để cho tên "tư bản hút máu" này bóc lột mãi(chỉ quá tự mãn rồi), cô thân nhiên nói

(Tối hôm qua khi về nhà em đã hỏi bác sĩ Đoàn, và...anh ấy bảo rằng anh đã có thể xuất viện được rồi. Xét thấy việc chuẩn bị thủ tục xuất viện rất tốn thời gian nên em đã chạy thẳng một mạch từ nhà tới bệnh viện mà quên việc nấu bữa sáng cho anh rồi. Thật đáng tiếc!!!)

"Bác sĩ Đoàn? Gã Đoàn lỗi phải không? Có cốt khí lắm. Tôi bị "thương nặng" tới vậy mà "một bác sĩ nam phụ khoa" rờn như cậu ta dám cho tôi xuất viện sớm à! Được lắm!". Chất giọng của người đàn ông nào đó đang có xu thế gay gắt tăng tiến. Để bảo toàn tính mạng, Mạc Nguyệt tự giác lùi về phía sau ba bước. Phù!!! Khoảng cách an toàn hiện tại là 1.78m, định vị thành công!

"Em trốn cái gì, tôi có nói sẽ ăn thịt em sao! Mau lại đây!"

Chạy mau! Bằng không mày chết chắc. Đại não đã phát thông tin tới tiểu não nhưng cái bán cầu tiểu não cảm có xử lý thông tin chút nào, thành ra hai chân của Mạc đại tiểu thư cứ đứng như trời chồng chờ quá trình phân tích đầy "tinh tế" của não bộ!"

(Em sao? Hay thôi đi. Không biết có phải đứng lâu quá chân tê cứng rồi hay không mà chúng nó bây giờ có vẻ không nghe lời em lắm thì phải. Có gì anh cứ ở đó nói là được mà. Tai em trước giờ tốt lắm, haha...)

"Vậy là không chịu đến phải không? Được..."

Cảnh báo nguy hiểm của cơ thể được bật lên cấp cao nhất, ai đó bất giác tiếp tục lùi lại phía sau theo vô thức và đau lòng nhận ra cái người đang ngồi trên giường bệnh kia thế mà lại "bật người lên" và chuẩn bị bước xuống giường. Có ai nói cho cô biết rốt cuộc vì sao người bị gãy chân lại có thể di chuyển nhanh hơn cả người bình thường lành lặn là cô đây không.(Có đây, chắc đại não và tiểu não của chị vẫn phải đang tiến hành xúc tiến phân tích nên cơ thể vẫn chưa phản ứng kịp do đó hai chân mới phản ứng chậm đó mà -lời tác giả)

"Chân của em hết tê rồi à, nhanh thật!"

(Huhu. Mạc Khiêm Vũ, em sai rồi. Em đi mua đồ ăn cho anh là được chứ gì!)

"Muộn rồi, bây giờ là 10h sáng, đã qua giờ ăn sáng bình thường của anh hơn 2 tiếng"

(Thế sao vừa rồi anh còn bắt bẻ em về bữa sáng làm gì!). Mạc Nguyệt thì thầm

"Em nói gì, anh không nghe rõ..."

(Không...không có gì!)

Mạc Khiêm Vũ nhanh chóng tiến tới gần cô gái nhỏ, xách cô bằng một tay, anh bước về phía sofa trong phòng. Cô gái này hình như gầy đi thì phải, sao ăn bao nhiêu cũng không béo lên được chứ!

Tại anh ăn hết của người ta chứ sao!

Mỗi nam nào đó sau khi ôm gái nhân vào lòng lại tiếp tục "công tác quen thuộc" là nhéo eo.

"Hình như lại nhỏ đi một chút rồi?. Sờ chẳng thích chút nào"

(Đầu! Anh lại nhéo em). Tuy nhiên những gì mà Mục tiểu thư muốn nói người nào đó lại hoàn toàn không nghe thấy, lý do ư? thì bởi vì hiện tại Mục Nguyệt đang nằm úp sấp người trên đùi anh nên cánh tay đang hươ loạn lên của cô đã bị ai đó vô tình bỏ qua mất rồi. Đây cũng chính là lý do giải thích cho việc vì sao Mục Nguyệt vừa rồi lại quyết tâm chạy trốn anh cho bằng được.

Người nào đó gần đây đang càng ngày càng gia tăng những hành động bạo lực như nhéo eo hay bẹo má mà lực đạo thì càng lúc càng mạnh. Làn da của Mục Nguyệt vốn rất nhạy cảm nên mỗi lần anh nhéo lại để lại một mảng hồng rục ngay eo. Thực chất thì anh nhéo vốn không đau nhưng bị hồng rục một mảng tại cái chỗ nhạy cảm này nghĩ thấy cũng hơi kỳ kỳ.

Vừa mới hôm qua thôi khi cô đang cởi áo thì em gái mở cửa phòng. Ánh mắt của con bé lúc đó...phải nói làm sao nhỉ...rất ư là bí hiểm và mâu thuẫn. Chắc nó nghĩ cô và Mạc Khiêm Vũ làm chuyện gì xấu rồi cũng nên. Oan cho cô quá, ai bảo phương thức giải tỏa tức giận của anh cứ phải là nhéo eo người khác thế chứ. Cô cũng đâu có muốn thế đâu! Khi không một tâm thần trong sáng 25 năm như cô lại bị hiểu nhầm là có gì đó...thật quá sức tưởng tượng mà!

"Em đã làm thủ tục xuất viện cho anh rồi?"

Gật gật...

Mạc Khiêm Vũ bế cô gái của anh đặt lên đùi, cô gái của anh rất chu đáo phải không? Có nên thưởng cho cô chút không nhỉ?

Bỗng nhiên môi của Mục Nguyệt lạnh lạnh,...anh hôn...cô...mắt của cô mở lớn vì kinh ngạc. Đây là nụ hôn đầu của cô suốt 25 năm sống trên đời đó. Không kinh ngạc sao cho được. Cảm xúc mềm mại ấy lại đến một lần nữa, nhưng lần này nó mang theo chút gì đó rung động mãnh liệt. Hàm răng bị cạy mở, đầu lưỡi của anh lướt nhẹ vào trong khoang miệng.

"Nhắm mắt lại!!!"

Lời ra lệnh của anh khiến cô hơi giật mình. Vợ vả nhắm mắt lại. Từ bao giờ cơ thể cô lại nghe lời cô hơn cả não bộ thế? Có lẽ bị nô dịch nhiều rồi nên cơ thể sinh ra một loại phản ứng theo bản năng chăng? Khoan đã...bây giờ không phải thời điểm quan trọng nhất để nghĩ tới việc này mà quan trọng là lúc này anh đang hôn cô...

Kỹ thuật điều luyện của Mạc Khiêm Vũ khiến cho Mục Nguyệt có một nụ hôn đầu đời nhớ mãi không quên, để rồi tới sau này khi hai người xa nhau...cô vẫn không thể quên giữa anh và cô đã từng có những phút giây hạnh phúc bên nhau cỡ nào. Nhưng tất nhiên đó là việc của sau này!

"Em làm phiền hai người rồi chăng?" Tiếng nói của Mục Huyền vang lên trong căn phòng khiến Mục Nguyệt đứng bật dậy, cô vội vàng xua tay loạn xạ để giải thích

(Huyền, không phải như em nghĩ đâu. Chị...)

"Cô ngốc này, em sốt ruột cái gì, chúng ta là người yêu làm chuyện đó là rất bình thường. Tôi còn đang nghĩ không biết có phải tốc độ của mình chậm qua rồi hay không đây này"

(Anh bớt nói chút đi!)

"Không ngờ hai người đã tới mức này rồi. Xem ra em suy nghĩ đơn giản quá rồi! Chị này...em có chút công tác cần nói với Mạc tổng. Chị có thể ra ngoài chút không?"

(À...được)

"Không cần đâu, thư ký Mục! Cô cứ nói đi. Đầu óc của chị gái cô phản ứng không được nhanh nhạy lắm đâu, cô không cần phải lo"

(Anh còn chê bai em, em đã từng giúp anh giải quyết bao nhiêu vấn đề mà...)

"Đó là anh nói ý tưởng cho em trước rồi!"

(Hừ...em đi gặp bác sĩ Đoàn đây)

Tại khoa nội tiết của bệnh viện

Khi Mộc Nguyệt bước vào phòng làm việc của Đoàn Lỗi, cô đã được chiêm ngưỡng một bức "xuân cung đồ sống". Cái tên tắc kè hoa họ Đoàn này chưa bao giờ chịu yên phận cả. Hắn ta đã ngắt hết những đóa hoa xinh đẹp của bệnh viện tư lớn nhất cả nước này rồi!

"A...á!" Cô gái đang nửa kín nửa hở trên sofa trong phòng hét lên.

(Cô định cho cả bệnh viện biết mình và gã này đang làm gì sao?)

"Cô nói gì?". Ngặt nỗi không phải ai cũng tài giỏi tới mức hiểu ngôn ngữ ký hiệu của người câm đần. Cô y tá xinh đẹp kia ù ù cạc cạc vội vã chạy ra khỏi phòng.

"Mục tiểu thư à Mục tiêu thư! Em muốn phá các phi vụ làm ăn tốt đẹp của anh tới bao giờ? Lần trước là bác sĩ Nhã lần này lại tới y tá Lý. Em có biết khó khăn lắm anh mới của được bọn họ không"

(Em mặc kệ anh muốn như thế nào, nhưng chỉ cần anh dám trêu đùa chị Nhã Linh, em nhất định sẽ không bỏ qua)

"Được rồi, bà chặn đó tâm lý còn vững vàng hơn đàn ông, em tưởng "cua" cô ta dễ lắm chắc..."

(Còn cái cô cảnh sát kinh tế Dương Minh Oanh đó thì sao? Anh không phải nói là cô ấy là chân lý duy nhất trong trái tim anh à?)

"Hic...em đừng xát muối vào vết thương của anh được không? Cô ấy mới kết hôn ba ngày trước với con trai cả của thị trưởng thành phố rồi..."

(Cũng đúng thôi, nếu là em, em cũng sẽ chọn con trai thị trưởng!!!)

"Ôi! Trái tim anh đang róm máu vì những lời nói nghiệt ngã của em! Mau, mau gọi bác sĩ Nhã tới tiếp máu cho anh"

(Xéo đi! Em tới tìm anh có việc quan trọng đây)

"Là chuyện xuất viện của thằng nhóc tiểu Khiêm phải không?"

(Sao anh biết?)

"Anh nắm rõ thằng nhóc đó trong lòng bàn tay rồi. Chắc giờ tên đó đang vô cùng phấn uất đây. Haha, anh đã phá vỡ chuyện tốt của gã nhiều thế cơ mà" Không còn ở bệnh viện xem hắn làm sao ngày ngày giờ giờ được ở bên cạnh người hắn yêu. Trá đùa vụ khi còn học đại học bên Mỹ hắn dám gây chú ý khiến cô gái anh thích quay sang thích hắn. Haha! Trường Đoàn Lỗi này sẽ quên sao?(Công nhận anh nhớ dai gớm, nhưng mà nếu anh nghĩ xuất viện có thể khiến Mạc tổng chịu thua thì anh nhầm rồi, người ta đã có kế sách khác thông minh hơn nhiều. Thế mới nói, của gái muốn thành công thì phải có trí tuệ anh à)

(Chuyện tốt?)

"Haiz, em còn nhỏ những việc của người lớn thế này em không nên biết thì hơn".

(Em 25 tuổi rồi! Không còn nhỏ nữa. Tuổi này đây cô gái còn là mẹ của mấy đứa nhóc rồi đấy chứ)

"Vậy em biết muốn tạo ra đứa nhóc cần phải làm gì không? Trong cái đầu đen tối của tên đó thể nào cũng đang nghĩ biện pháp ăn em nhanh nhất đấy. Thằng nhóc đó sốt ruột cũng phải, hắn ta 30 tuổi rồi còn chưa khai trai mà, haha"

(Anh...toàn những suy nghĩ bậy bạ trong đầu. Sẽ có một ngày anh bị suy thận cho xem...em về đây!)

"Sao có thể có chuyện đó được. Chức năng thận của anh hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát. Khoan đã...em đang mà mai anh là ngựa giống phải không?"

(Đó là anh tự biên tự diễn nhé!)

"Này em đừng đi...anh không yếu thận đâu. Anh hoàn toàn khỏe mạnh sung mãn..."

Đúng lúc này có một top y tá khoa thẩm mỹ đi ngang qua. Những cô y tá xinh đẹp nhất bệnh viện vừa nghe thấy những lời này thì đồng loạt nhìn vào "phía dưới" của Đoàn Lỗi và lắc đầu tiếc cười.

"Haiz...thời buổi này muốn tìm đàn ông vừa đẹp trai vừa chuẩn men sao khó quá. Đến cả bác sĩ khoa tiết niệu còn bị bắt lực nữa là..."

"Không...không phải như thế đâu, tôi không bị bắt lực..."

Mộc... Nguyệt! Em và Mạc Khiêm Vũ đều giống nhau. Cả hai người chính là sao chổi của đời tôi!!!

Muốn trêu em sao? Không có cửa đâu!

Mục Nguyệt hoàn thành nốt những thủ tục xuất viện còn lại sau đó về phòng bệnh của Mạc Khiêm Vũ. Khi cô vừa tới cửa thì Mục Huyền đi ra, mắt con bé hơi hồng. Em gái nhìn cô bằng ánh mắt lạnh giá khác thường.

(Huyền, em sao thế?)

Nhưng con bé không trả lời cô mà bỏ đi ngay. Bước chân của Mục Huyền hơi vội vã, Mục Nguyệt muốn đuổi theo em nhưng Mạc Khiêm Vũ lại cất tiếng gọi

"Nguyệt Nguyệt, cô ấy không sao đâu. Cứ để cô ấy một mình đi!"

(Rốt cuộc hai người nói chuyện gì mà khiến tâm trạng con bé tệ vậy)

"Không có gì, anh chỉ nói cho cô ấy hiểu có một số chuyện nếu không có duyên phận cũng sẽ khiến có kết quả thôi!"

(Duyên phận gì, em không hiểu anh nói gì hết)

"Em không hiểu là phải, đầu óc em vốn cũng chẳng linh hoạt cho lắm mà"

(Mạc Khiêm Vũ!!!)

-Hết-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Xuất viện

Tác giả: Mục Nguyệt

"Sẽ thật trớ trêu nếu cả hai yêu cùng một người. Lại càng nghiệt ngã hơn khi một người không can đảm bước tiếp còn một người lại tích lũy hận thù trong tâm"

-Tác giả-

Nghĩ lại lúc vừa rồi em gái chạy khỏi phòng bệnh của Khiêm Vũ trong trạng thái tinh thần không được ổn lắm khiến Mục Nguyệt cảm thấy thực sự không yên lòng.

Cô nhớ ánh mắt cuối cùng của Huyền Huyền trước khi rời đi...ánh mắt ấy tràn đầy lạnh giá và phần nộ giống hệt như ánh mắt con bé nhìn cô 5 năm trước khi Lee xảy ra tai nạn. Người con trai ấm áp ấy đã cướp đi nụ cười thật lòng của Huyền, cũng mang hết đi nước mắt của con bé. Để rồi sau này đối với bất cứ người đàn ông nào theo đuổi, trái tim của Huyền cũng chỉ toàn lạnh giá trêu đùa.

Nhưng bao lâu rồi? Rốt cuộc bao lâu rồi sự phần nộ ấy lại hiện lên trong mắt em? Bao lâu rồi Huyền mới nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo nhưng thật tâm chứ không phải là ánh mắt yêu thương gượng ép mà em cố tạo ra sau khi Lee qua đời..

Mục Nguyệt biết, cái chết của Lee đã để lại cho Huyền bóng ma tâm lý rất lớn. Thậm chí ssau chuyện này Huyền còn hận cô tới mức bỏ về Canada sống và học tập một mình. Khi em đi, Mục Nguyệt vẫn đang chìm trong trạng thái tinh thần sa sút, phải mất một thời gian dài sau tâm trạng cô mới bình ổn trở lại. Nhưng khi tinh thần suy nghĩ cô mới ngỡ ngàng nhận ra, vậy là cô đã mất hết...tinh thần và tình bạn, mọi thứ theo gió bay đi xa, chỉ còn lại mình mình với căn nhà trống vắng. Vậy mà ba năm sau Mục Huyền lại trở về, em đã sẵn sàng tha thứ cho lỗi lầm trong quá khứ của cô, Huyền đồng ý dọn về sống chung với cô tại khu chung cư cao cấp trong lòng thành phố. Mọi thứ cứ như vậy lại bình yên tiếp diễn.

Tuy nhiên, Mục Nguyệt không phải đứa ngốc, cô vẫn luôn biết rằng em gái chưa thực sự tha thứ cho mình. Huyền không bao giờ nhắc tới Lee trước mặt cô, cũng không nói đến cái chết của ba mẹ. Sự im lặng ấy luôn ẩn chứa một tảng băng mỏng giữa hai chị em mà chỉ cần chút xúc tác nào đó xuất hiện, tảng băng mỏng ấy sẽ vỡ tan tành.

Sự hiện diện của Mạc Khiêm Vũ chính là nguy cơ đó có thể phá vỡ tảng băng mỏng manh kia.

Ngày hôm, Khi nhận được lời chúc phúc của em, Mục Nguyệt đã cảm thấy trong lòng thật hạnh phúc, ít nhất cô tin rằng em đã có thể buông bỏ hận thù với cô, trong trái tim của em đã bắt đầu có sự bao dung cho quá khứ của chị gái mình. Nhưng liệu mong ước của cô có thành sự thực không khi...có thể em chưa từng thật lòng muốn chúc phúc cho cô?

Rốt cuộc thì lúc trong phòng bệnh, Huyền Huyền và Khiêm Vũ đã nói chuyện gì? Vì sao em gái lại bỏ đi? Cô nhất định phải hỏi cho rõ.

(Khiêm Vũ này, có chuyện này em muốn hỏi anh)

"Nói đi!". Mục Khiêm Vũ tâm trạng vốn không tồi nên cất lời ngay sau đó. Anh đang vui vẻ vì cô gái bé bỏng của anh đang cùng anh về nhà...mà nhà...đương nhiên là của anh!!! Anh bỗng có cảm giác đã lừa được một chú thỏ nhỏ vào tròng...rồi đây anh sẽ tìm cách bồi dưỡng cho chú thỏ ấy thật béo tốt, lông mao phải thật mượt mà...sau đó thì một ngụm chén sặc...nghĩ mới thấy thật thú vị làm sao!

(Sao mặt anh thấy cứ gian gian...)

"Có sao?!"

(VẬY em sẽ nghiêm túc hỏi còn anh phải nghiêm túc trả lời được chứ?)

"Còn tùy thuộc vào câu hỏi, nếu anh thấy nó vô căn cứ anh sẽ cho qua mà không cần bàn cãi..."

Mục Nguyệt(...):VẬY rốt cuộc có định trả lời không đây!

"Em nói đi"

(Anh thấy Huyền Huyền là người như thế nào?)

"Hoàn hảo, quyến rũ, năng lực làm việc tốt. Có trách nhiệm với công việc. Là một cô gái đáng để coi trọng! Quan trọng hơn là cô ấy thông minh hơn em nhiều...em ấy à...có chút không được thông minh cho lắm"

Mục Nguyệt(...). Anh đừng có cái kiểu ăn nói "đá đều" đó được không?

(VẬY vì sao anh không thích con bé? Nếu em là anh, em...có lẽ sẽ chọn Huyền Huyền thay vì một người như em)

"Nguyệt Nguyệt! Em có trở thành anh được không?"

(Đương nhiên không thể, em chỉ muốn thí dụ thôi mà)

"Đúng vậy, khi em dùng miệng để nói hay dùng đầu để suy nghĩ em thường chọn lối đi hoàn mỹ hơn cho cuộc đời của mình. Nhưng khi em dùng trái tim để suy nghĩ, em sẽ không làm như vậy...vì trái tim không cần một sự hoàn mỹ phi thường, trái tim chỉ cần hạnh phúc thôi là đủ. Anh luôn giải quyết công việc bằng lý trí và hành động nhưng anh muốn tình cảm của mình phải do trái tim quyết định...và trái tim anh chọn em...thì đó chính là em. Em gái em là một cô gái tốt nhưng con tim anh nói rằng cô ấy không phù hợp với anh, vì anh đã có em rồi!"

Tiếng bánh xe ma sát với mặt đường vang lên từng hồi nhẹ khiến lòng Mục Nguyệt tràn đầy mâu thuẫn. Mục Khiêm Vũ, nếu ngay trong lúc này anh nói anh ở bên em chỉ vì thương hại em thì có lẽ em sẽ không vừa hạnh phúc vừa thống khổ như bây giờ, anh có biết cảm giác này có bao khó chịu không?

"Nguyệt Nguyệt, anh cũng đã nói những lời này với em gái em! Anh xin lỗi, anh buộc lòng phải làm vậy. Từ trước tới nay anh chưa bao giờ cho rằng bản thân mình sẽ mập mờ trong chuyện tình cảm. Anh sẽ không cho người khác cơ hội khi anh không yêu họ, vì thế có thể anh sẽ làm tổn thương ai đó nhưng chỉ ít anh lại không có lỗi với cô gái mình yêu. Anh mong em cũng vậy, đừng lo lắng vì sợ sẽ làm tổn thương ai, vì không làm tổn thương chính mình đã là không làm tổn thương họ rồi"

(Mục Khiêm Vũ, anh nói xem vì sao em lại thích anh chứ...nếu không có anh có lẽ mọi thứ vẫn theo quỹ đạo của nó.)

"Cô ngốc này, đến quỹ đạo trái đất còn có thể bị thay đổi nữa là cái tiểu quỹ đạo nhỏ bé trong lòng em! Đừng bao giờ hối hận vì đã gặp anh bởi lẽ không chỉ có anh mà...bất cứ ai cũng có thể đe dọa đến tinh thần của em nếu như nó không được xây dựng trên tình cảm chân thành và sự tín nhiệm thực sự. Em hiểu chứ?"

"Còn nữa, Mục Huyền là một cô gái thông minh, cô ấy sẽ biết việc gì nên làm việc gì không"

(... Sẽ như vậy ư? Nhưng em sợ mình ẽ tổn thương con bé.)

"Vậy nên em sẽ làm gì...chia tay với anh để em gái em tiến tới?"

(Sẽ không!tuyệt đối không! Em có thể nợ con bé cả một đời hạnh phúc nhưng em sẽ không vì thế mà trả cho con bé hạnh phúc của chính mình. Điều đó chẳng khác nào si nhục con bé cả!)

"Tốt lắm, vậy còn lo sợ điều gì?". Có trời mới biết vừa rồi trái tim của Mục Khiêm Vũ đập nhanh tới mức nào. Anh rất sợ, sợ cô gái này sẽ từ bỏ giữa chừng...vì cảm thấy có lỗi với em gái cô...

Ai nói rằng trong tình yêu chỉ có phụ nữ mới thấy lo sợ...bởi vì khi tình yêu xuất phát từ cả hai phía thì ai trong cả hai cũng đều lo sợ ẽ mất nhau.

Chiếc xe thương vụ sang trọng chuyển hướng về khu dân cư cao cấp nhất của thành phố. Tâm trạng rối ren khiến Mục Nguyệt không phát hiện ra rằng ai đó đã đưa cô về "hang ổ" của chính mình.

Giữa sự nhộn nhịp của thành phố thì khu biệt thự cao cấp được xây dựng ở ngoại ô này quả thật hiếm có, khắp nơi là những hàng cây trái dài và khu sân vườn sang trọng. Giá của một căn biệt thự ở đây có thể lên đến hàng trăm tỷ. Vì sao ư? Vì nó được thiết kế riêng theo yêu cầu và được trang bị hệ thống bảo an tiên tiến nhất trên thế giới, bảo đảm các vấn đề riêng tư một cách tuyệt đối cho người mua. Chính vì vậy nơi đây tập trung tất cả các nhân vật tầm cỡ của toàn thành phố.

Khu biệt thự này là một trong những dự án của tập đoàn Mạc thị do Mạc Khiêm Vũ khởi xướng nên anh đã quyết định sẽ chọn một căn trong đó làm nơi ở cho mình.

Căn biệt thự rộng lớn được sơn màu trắng kem với kiến trúc hiện đại bao quanh là những đập nước nhân tạo hết sức đẹp mắt.

Khi xe dừng lại trước cổng, Mục Nguyệt mới hoàn hồn sau chuỗi suy nghĩ. Nhưng chưa đề cô lên tiếng thì Mạc Khiêm Vũ đã tháo dây an toàn cho cô và xuống xe.

"Em còn tính ngần ngại ở đó tới bao giờ. Hay em muốn một bệnh nhân gãy xương như anh bế em xuống xe. Có lẽ sẽ hơi đau một chút nhưng anh không ngại đâu!"

(Không cần...em tự xuống được)

(Nhưng đây là đâu vậy?). Mục Nguyệt dò hỏi, cô không cho rằng anh sẽ dẫn cô về Mạc gia nhanh tới vậy. Cô và anh mới xác lập quan hệ chưa lâu mà đã về nhà anh...thì có vẻ không được hợp lý cho lắm. Hơn nữa cô vẫn chưa chuẩn bị gì hết mà!

"Nhà anh!"

(...). Một mình anh, sống trong căn biệt thự lớn như vậy để làm gì! Phí phạm tài nguyên mà.

"Cô gái nhỏ của anh, hoan nghênh em đã đến! Mặc dù bất động sản anh sở hữu không ít nhưng đây là nơi anh thích nhất, sau này chúng ta sẽ sống ở đây."

(Đẹp quá, Mạc Khiêm Vũ. Sao anh lại thiết kế được những đập nước này vậy. Nước sao có thể trong tới mức này chứ, a...có cá nữa kia)

"Nếu thích đến vậy thì sau này cứ ở đây đi!"

(Oa, Khiêm Vũ! Có cả sân golf nữa! Đẹp quá, em thích đánh golf nhất. Lúc nào anh chơi với em nhé)

"Sân golf này là anh thiết kế riêng cho vợ tương lai của anh. Nếu em muốn chơi golf ở đây thì phải suy xét cho kỹ đó..."

(Khiêm Vũ, em rút lại những lời lần đầu gặp anh em đã nói. Anh là phú hào chân chính chứ không phải là tiểu phú hào "nửa mùa" như em)

"Mục Nguyệt, rốt cuộc em có hiểu những gì anh nói không vậy"

(Anh nói gì vậy, vừa rồi em mãi ngắm cảnh quá nên không để ý)

"..."

"Thôi bỏ đi! Có nói em cũng không hiểu đâu. Mau vào nhà"

Kiến trúc của căn biệt thự là kiểu nhà vòm thanh lịch. Nội thất bên trong toàn là những trân phẩm, đặc biệt là những bức họa triu tượng mà tạm thời Mục Nguyệt vẫn chưa hình dung ra chúng muốn truyền đạt những gì. Điều đáng ngạc nhiên là căn nhà rộng như vậy nhưng không có lấy một bóng người giúp việc. Tuy thế nhưng trật tự mọi đồ đạc vẫn rất hoàn mỹ. Sàn nhà granit cũng sáng bóng tới mức có thể soi gương được luôn.

"Sao vậy?"

(Biệt thự lớn như vậy mà không có người giúp việc sao?)

"Có...Nhưng họ sống ở biệt viện sau nhà. Bình thường anh không thích có người lạ xuất hiện trong tầm mắt mình. Chỉ có quản gia Trần là sống trong nhà, nhưng giờ này chắc bác ấy đang nghỉ trưa rồi. Căn biệt thự này có lắp đặt hệ thống quét mã vân tay, anh đã nạp sẵn dữ liệu của em vào hệ thống rồi, sau này khi tới mang bữa sáng cho anh em chỉ cần trực tiếp vào thôi."

(Khoan đã, nhà anh có người giúp việc mà, họ không làm cho anh sao!)

"Em tính trốn việc? Em đã hứa sẽ lo cho cuộc sống của anh sau này cơ mà!"

(Khoan đã, từ bao giờ thành lo cho cuộc sống sau này của anh vậy. Em nhớ mình chỉ hứa sẽ chăm sóc cho anh khi anh ở bệnh viện thôi mà)

"Anh biết em sẽ chối nên đã ghi âm lời em nói lại rồi, em có muốn nghe không...?"

Mạc Khiêm Vũ, em vừa mới phát hiện ra anh là tên siêu cấp trẻ con!!!

"Cậu chủ, cậu về rồi? Sao cậu không dặn đề tôi tới bệnh viện đón cậu"

"Không cần đâu lão Trần, tôi chịu trách nhiệm rước Tổng giám đốc xuất viện về nhà là được!"

"Tài xế Lâm, cậu chui từ đâu ra vậy?". Lão quản gia ngạc nhiên khi thấy tên tài xế ngây ngốc xách hai vali hành lý đứng trước cửa.

"Tôi đứng đây ssừng sững như cây tùng ở đây này giờ mà...chẳng qua tôi bị người khác phốt lò thôi! Đúng không Tổng giám đốc?". Tên tài xế ngốc nghếch chứng chết không chữa vẫn cố ý "đá xoáy" vị tài phú nào đó. Nhưng đẳng cấp thấp như anh ta sao có thể so chiều với người như Mạc Khiêm Vũ kia chứ. Đúng là lấy trứng chọi đá mà.

"Tài xế Lâm, ra là này giờ anh đứng đó. Có lẽ sau tai nạn mắt tôi vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, đến mức "không thấy rõ dáng người thon dài của anh đứng giữa cánh cửa đại dài hơn 5m của nhà tôi đây"

"...". Vị tài xế có trọng lượng lên tới hơn 90kg đau lòng ngậm ngùi trao hai vali cho bác quản gia rồi lặng lẽ ôm nỗi đau rút về nhà tìm vợ an ủi. Béo không phải là một cái tội mà, tội ở chỗ...đã béo lại còn lùn!!!

(Haha, Mạc Khiêm Vũ, sao anh cứ trêu chọc tài xế Lâm vậy. Anh ấy bị anh bắt nạt thật thảm mà)

"Lúc đầu chọn anh ta làm tài xế là vì trông anh ta rất có tính giải trí đấy. Dùng anh ta xả stress cũng không tồi!"

(...) quá dã man...vậy mới nói thứ duy nhất bạn không nên đắc tội chính là lũ tư bản mà.

"Mục tiểu thư, tôi đã nghe cậu chủ nhắc nhiều về cô. Cô xinh hơn trong ảnh rất nhiều."

(Ảnh sao ạ?)

"Đúng vậy, là bức ảnh kia! Cô lúc đó trông gầy quá..."

Bây giờ Mục Nguyệt mới nhìn lên bức tường trước mặt, khung ảnh của cô trong trạng thái suy sụp tinh thần 5 năm về trước hiện lên. Ánh mắt đau đớn dằng xé lúc đó gọi cho cô nhiều suy nghĩ. Hình như lâu rồi bản thân mới nhớ về quá khứ của mình?

(Anh đem nó tới đây từ khi nào vậy?)

"Khi bà vừa mất. Bà nói rằng không muốn em cô đơn một mình!"

(...)Tôi có cô đơn hay không, tôi đã từng, nhưng giờ thì không. Tôi có anh...nghĩa là tôi đã có tất cả!

"Cậu chủ, bữa trưa của cậu đã chuẩn bị xong. Cậu có đặc biệt muốn dùng gì thêm không ạ?"

"Bác làm thêm soup gà, sườn kho và canh đậu tương đi..."

(Sao anh biết em thích ăn gì?)

"Nếu đến món ăn người yêu mình thích cũng không biết thì còn làm bạn trai làm gì!"

Sau khi dùng bữa Mục Nguyệt lập tức về nhà, quan trọng là cô đã từ chối không dưới 5 lời đề nghị tham quan phòng ngủ và hàng chục lần yêu cầu sống chung của anh. Con người này không biết có phải luôn làm gì được nấy hay không mà hấp tấp quá mức.

Nhưng cô đương nhiên sẽ từ chối rồi, vì cô là người thích chậm rãi, đốt cháy giai đoạn gì đó à...cho qua đi!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Di Susan

Sau khi rời nhà Mạc Khiêm Vũ, Mục Nguyệt được tài xế Lâm đưa về nhà.

Mặc dù tâm trạng ngày hôm nay vui buồn đan xen nhưng cô vẫn không quên hôm nay là sinh nhật của di Susan. Bà sống cùng với gia đình cô khi hai chị em Mục Nguyệt vừa mới lọt lòng. Hai chị em cô đều là do một tay bà nuôi lớn.

Với Mục Nguyệt, di Susan không chỉ đơn thuần là một người làm, bà như người mẹ thứ hai của cô vậy. Thậm chí khi cô còn nhỏ, bà là người gần gũi với cô nhiều hơn cả mẹ. Mẹ thường hay lạnh lùng nghiêm khắc với Mục Nguyệt, nhưng di Susan thì khác. Những lúc bị mẹ quở trách, bên cạnh cô sẽ luôn có di Susan, di ấy sẽ ôm cô vào lòng để vỗ về an ủi, di sẽ làm bánh bao nhân thịt cho cô ăn mặc dù việc tìm mua nguyên liệu làm bánh bao theo cách của người phương đông là việc vô cùng khó khăn ở Canada.

Cả tuổi thơ của mình ngoại trừ cha mẹ, cô chính là yêu di Susan nhất. Hôm nay là sinh nhật của di, cô vĩnh viễn sẽ không quên.

Lấy giấy bút từ trong túi xách ra, Mục Nguyệt muốn nhờ tài xế Lâm đưa mình tới tiệm bánh ngọt. Cô sẽ mua tặng di Susan một chiếc bánh sinh nhật thật lớn.

“Cô chủ nhỏ Mục, cô muốn tới tiệm bánh sao? Cô hỏi đúng người rồi, hôm nay tôi sẽ đưa cô tới tiệm bánh ngọt ngon nhất vũ trụ!!!”

(Ngon nhất vũ trụ? Tài xế Lâm, anh có nói quá không thể?)

“Không hề...sau khi cô dùng bánh, cô sẽ được trải nghiệm cảm giác như lên thiên đường với kem bơ mịn màng trắng nõn, sốt dâu tây sánh quyện với hương bánh mì ngọt ngào vị lúa mạch...bla bla...”

(Oh... vậy tôi sẽ mua vị socôla!)

“...”

Vị tài xế này sẽ không phải vì đồng lương tài xế ít ỏi mà đi làm ngoài giờ đấy chứ? Chẳng lẽ anh ta đi làm nhân viên quảng bá tiêu thụ cho tiệm bánh ngọt? Nhưng mà điều này lại càng vô lý, sao có chuyện tiệm bánh ngọt đi mượn một người đàn ông béo tốt phì nhiêu như tài xế Lâm làm nhân viên quảng bá chứ, không phải loại nhân viên này thường là những cô gái vô cùng xinh đẹp sao? Hay bây giờ xấu chút lại được đón nhận nhiệt tình hơn cả những người xinh đẹp rồi?

Nhưng việc tài xế Lâm đi làm ngoài giờ này tuyệt đối không thể để cho Mạc Khiêm Vũ biết được, anh chắc chắn sẽ đuổi việc tài xế Lâm cho xem. Haiz, phải giúp tài xế Lâm giữ bí mật mới được.

(Tài xế Lâm, anh yên tâm đi, tôi nhất định sẽ giữ bí mật giúp anh.)

“Sao phải giữ bí mật chứ. Cô chủ nhỏ Mục, cô phải PR rộng rãi cho tôi mới phải. Càng nhiều người biết càng tốt, nhất là Tổng giám đốc...thử nghĩ xem...nếu ngài ấy biết thì bạn bè ngài ấy cũng biết, bạn ngài ấy lại nói với bạn của bạn ngài ấy. Bạn của bạn...ngài ấy biết thì gia đình của họ cũng biết, họ toàn là tầng lớp thượng lưu, chẳng mấy chốc, tiệm bánh của vợ tôi sẽ chật kín nhưng đơn hàng...hắc hắc” (Áo tưởng n lần)

Mục Nguyệt cảm thấy đầu cô sắp nứt ra với mấy cái lý luận bạn bè gì đó của vị tài xế ngây ngốc đang chìm đắm trong hoang tưởng trước mặt. Nhưng xem ra tài xế Lâm là người rất gan dạ, anh ta còn chẳng thêm sợ bị Mạc Khiêm Vũ đuổi việc luôn.

Vị tài xế nào đó bị thế giới đơn hàng che phủ đã vô tình không hay biết rằng Mục Nguyệt hoàn toàn hiểu sai ý của anh. Thực chất, cô không nghe thấy tài xế Lâm nói rằng tiệm bánh ngọt là của chính vợ anh ta mở.

Xe dừng lại trước một con phố nhỏ xíu tới mức cô và tài xế Lâm phải xuống xe đi bộ vào trong con hẻm sâu hun hút mãi không thấy điểm dừng. Thật không biết tiệm bánh ngon kiểu “vũ trụ” đó nằm ở đâu trong dãy phố này?

“Cô chủ nhỏ Mục, Cô đừng nghĩ đường ở đây nhỏ mà đồ ăn không ngon, nơi đây là thánh địa của đồ ăn vặt đấy...ngon tới mức muốn nổ banh xắc...”

(...) cách dùng từ của anh đúng là...vô cùng đặc biệt.

“Tới rồi, xin trân trọng giới thiệu tiệm “Bánh ngọt” (Vâng tên tiệm là tiệm Bánh ngọt ạ)

Mục Nguyệt nhìn tấm biển hiệu siêu vẹo như muốn bật ra khỏi tường trước mặt mà lòng rầu rĩ không thôi. Rốt cuộc thì cái cảm giác ngon muốn nổ banh xắc như lời tài xế Lâm nói có được tìm thấy ở một quán nhỏ đặc biệt tới mức cái tên tiệm cũng vô cùng đặc biệt này không.

“Darling, anh về rồi?”

“Honey, em xem hôm nay anh mang ai tới nè. Đây chính là Tổng giám đốc phu nhân tương lai của anh!”

“Sao? Darling, anh thật là giỏi. Mục tiểu thư xin mời vào” (Sao biết tên hay vậy? - Vợ tài xế Lâm: Chuyện này có gì khó, ta chính là đệ nhất “quân sư quạt mo” của tiểu Lâm cơ mà...)

Màn chào hỏi vô cùng sến sẩm giữa hai vợ chồng nhà nọ cuối cùng cũng chấm dứt. Rốt cuộc thì họ cũng chú ý tới Mục Nguyệt đang đứng chông chênh trước thềm cửa tiệm mãi mê suy nghĩ.

Ra là quán nhỏ này do vợ của tài xế Lâm mở. Cô gái xinh đẹp quyến rũ này áy vạy mà lại là vợ của tài xế Lâm. Haiz, xem ra đầu năm nay xu hướng kết hôn “đôi dưa lệch” đang lên ngôi.

“Mục tiểu thư, cô tới mua bánh sinh nhật phải không?”.

Không những xinh đẹp mà giọng nói cũng như muốn rót mật vào tai người nghe nữa. Mục Nguyệt âm thầm đánh giá.

(Tôi muốn một chiếc bánh ngọt vị sôcôla, Lâm phu nhân, cô làm giúp tôi bây giờ luôn nhé!)

“Ồi không! Darling, cô ấy gọi em là Lâm phu nhân kìa! Nghe thật xuôi tai quá đi!”

“Honey à, cô chủ nhỏ Mục là người vô cùng tinh tế mà! Phải bắt kịp thời gian nịnh hót bà chủ tương lai, sau này có khi lại được thăng chức cũng nên”

Hai người có thói quen cái điệu bộ nửa Tây nửa Tàu đó đi không hả? Mục Nguyệt cảm thấy cô sắp chết chìm trong những lời nói hoa lá của cặp vợ chồng “lệch pha” này rồi. May mà ngay lúc này lò nướng trong bếp vang lên báo hiệu bánh đã chín mới giúp Mục Nguyệt được giải thoát khỏi bẽ bối của hai người bọn họ.

“Mục tiểu thư xinh đẹp, cô hãy chờ một chút, mẻ bánh mới của tôi vừa ra lò, tôi trang trí giúp cô. Darling, anh còn không mau mời Mục tiểu thư ngồi”

Mục Nguyệt vừa đặt mông xuống ghế thì rắc...chiếc bàn cách đó hai mét bỗng nhiên sụp đổ.

Chất lượng gỗ có vẻ như.. không được tốt lắm thì phải???

“Haiz, cái bàn chết tiệt này, sập bốn lần rồi mà vẫn còn sức sập cơ à, mà không mệt nhưng tao thì mệt đấy”. Nói rồi vị tài xế nào đó xăm xăm vào trong nhà mang một chiếc búa tạ to đùng ra gõ gõ đập đập chiếc bàn đáng lẽ ra phải nên nằm trong sọt rác.

Công bằng mà nói, tuy chất lượng bên ngoài của tiệm bánh ngọt có hơi...tệ hại nhưng bánh do vợ tài xế Lâm làm ra thì vô cùng thơm. Đúng như tài xế Lâm miêu tả, vị lúa mạch quyền với hương kem và sôcôla nóng chảy tạo ra một hương vị có thể khiến người ta mê say.

Có lẽ bánh do Lâm phu nhân làm ra còn ngon hơn cả tiệm bánh ngọt số 3 nức tiếng cả nước cũng nên.

Nhận bánh từ tay nữ chủ tiệm, Mục Nguyệt lên xe về nhà cùng với lời hứa sẽ PR giúp tài xế Lâm món bánh ngọt siêu ngon này tới Mạc Khiêm Vũ.

Khi Mục Nguyệt về đến nhà, cô không thấy Mục Huyền. Di Susan nói sáng nay sau khi từ ngoài trở về con bé đã lập tức tới công ty ngay.

Em gái có phải đang tránh mặt cô?

“Đại tiểu thư, cô có dùng bữa tối luôn không?”

(Di Susan, hôm nay con sẽ làm bữa tối)

“Sao vậy được, chuyện bếp núc nên để tôi làm”

(Vậy thì xem như hôm nay là một ngày vô cùng đặc biệt đi. Vì hôm nay là sinh nhật di mà!)

“Cô nhớ rõ hôm nay là sinh nhật tôi sao? Đại tiểu thư! cảm ơn cô”

(có gì đâu đi, đối với cháu sinh nhật của gì cũng quan trọng như sinh nhật của Huyền Huyền vậy)

Mục Nguyệt nấu ăn khá nhanh, chỉ một lúc sau, cả một bàn ăn ngon mắt đã được bày trên bàn, tất cả các món ăn đều là những món mà Di Susan thích.

(Di hãy thổi nến và ước một ước nguyện mà di mong muốn nhất đi)

“Tôi ước giữa đại tiểu thư và nhị tiểu thư luôn hòa thuận vui vẻ. Mong hai vị tiểu thư sớm tìm được người tốt để gửi gắm cuộc đời”

(Sao chỉ ước cho chúng cháu vậy, di mau ước cho mình đi!)

“Đại tiểu thư, tôi chẳng có ước mong gì ngoài mong muốn hai cô sẽ hạnh phúc. Đạo gần đây nhị tiểu thư luôn không vui, ngày hôm qua lúc dọn phòng cô ấy tôi thấy có vỏ chai rượu và cả thuốc an thần nữa. Đại tiểu thư, nhị tiểu thư, cô ấy còn nhỏ mà đã mất đi tình thương của mẹ, nếu bây giờ cô ấy gặp chuyện gì không hay tôi thật sự không biết phải ăn nói như thế nào với mẹ của hai người nữa. Có phải giữa hai người gần đây có xảy ra hiểu nhầm gì không? Cô hãy nhường nhịn cô ấy một chút... dù sao thì cô ấy cũng rất thiệt thòi...”

(Cháu...cháu biết rồi!Hôm nay là sinh nhật của dì mà, đừng nhắc đến chuyện không vui nữa. Chúng ta ăn thôi!)

Có lẽ ai cũng nghĩ vậy, tôi cả dì Susan cũng cho rằng cô nên nhường nhịn Huyền Huyền mọi thứ. Nhưng cô không muốn vậy, cô muốn ích kỷ một lần, chỉ một lần này thôi. Liệu có được hay không?

-Hết-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Trở mặt

"Khi yêu thương được đổi lấy bằng sự giả dối, yêu thương ấy sẽ không trọn vẹn, nó mỏng manh, dễ vỡ, dễ tan và càng dễ bị biến chất thành hận thù dai dẳng, khôn nguôi"

Sau khi tổ chức sinh nhật cho dì Susan, Mục Nguyệt quyết định ngồi trong phòng khách chờ Mục Huyền đi làm về. Cô luôn cho rằng trong chuyện tình cảm, cô nên rõ ràng mọi thứ. Giữa em gái và chuyện tình cảm, cho dù có liên quan đến quá khứ hay không cũng nên ngồi với nhau để tìm ra hướng giải quyết.

Nhưng chờ mãi tới 1h sáng vẫn không thấy Huyền Huyền về nhà, trái lại Mục Nguyệt lại nhận được cuộc gọi từ nhân viên phục vụ tại một quán bar.

"Mục tiểu thư phải không ạ? Em gái của cô đang ở quán bar của chúng tôi, nhưng cô ấy say quá không tự về được. Phiên cô tới đây đưa cô ấy về!"

(...), âm thanh ngập ngừng trong cổ nhưng không thể phát thành lời. Chưa bao giờ Mục Nguyệt lại thống hận bản thân như lúc này, cô rất muốn hỏi người phục vụ đó rằng quán bar đó ở đâu nhưng thậm chí cô còn không nói được bất cứ từ nào.

Có lẽ cậu nhân viên ấy chờ quá lâu không thấy ai trả lời, cậu ta bực dọc cúp điện thoại vừa rửa thảm

"Thật là, không phải nhầm số chứ, rõ ràng lưu trong máy là "chị gái" mà!

Mục Nguyệt vội vàng ra khỏi nhà. Cô chạy khắp các quán bar trong khu vực xung quanh để tìm kiếm nhưng đều không thấy Huyền Huyền. Cô thấy rất lo cho con bé, trời tối như vậy, một mình con bé ở trong quán bar thật nguy hiểm biết bao. Nơi đó không phải chỗ tốt đẹp gì, mọi hoạt động về đêm quá ồn ào, thậm chí còn có cả những giao dịch ngầm đầy nguy hiểm.

Đứng giữa lòng đường không một bóng người, lòng của Mục Nguyệt nóng như lửa đốt.

Huyền Huyền, rốt cuộc em đang ở đâu?

Đầu đường, một chiếc ô tô lao đến và bấm còi inh ỏi nhưng Mục Nguyệt không hề hay biết. Mãi cho tới khi tiếng thắng xe vang lên dữ dội cùng với tiếng hét ầm ĩ của người tài xế mới khiến Mục Nguyệt hoàn hồn

"Khôn khiếp, cô không mang mắt ra ngoài đường sao, đang đêm khuya đứng ra giữa đường làm gì?"

(Anh à, em gái tôi đang ở đâu vậy? Tôi không tìm thấy con bé. Huhu...)

"Con điên này hoa tay múa chân cái gì vậy,cút xéo, đừng làm trễ giờ của tao. Cảm thì ra đường làm gì...hừ! Đúng là đen đui!"

Gã tài xế vội vàng lên xe phóng vụt đi, âm thanh bánh xe ma sát với mặt đường nghe thật chói tai. Lúc chiếc xe lướt qua người Mục Nguyệt, cô không tránh kịp đã bị nó quệt cho trầy da. Nhưng Mục Nguyệt chẳng có chút cảm giác đau đớn, cô vội vã đứng lên và chạy vụt đi, cô cần tìm Huyền Huyền, nhất định phải tìm thấy con bé trước khi con bé xảy ra chuyện.

Lúc này tại nhà của Mạc Khiêm Vũ

Mạc Khiêm Vũ đang ở trong thư phòng giải quyết những rắc rối ngập đầu do một tuần ở trong bệnh viện không thể tới công ty xem được.

Nâng tách cà phê lên, Mạc Khiêm Vũ mới nhận ra là đã gần 2h sáng. Làm việc liên tiếp nhiều giờ liền khiến cơ thể trở nên cứng nhắc khác thường. Một chân chưa được tháo bột làm cho việc đi lại với Mạc Khiêm Vũ vô cùng bất tiện. Mạc Khiêm Vũ nghĩ bản thân phải nhanh chóng hồi phục để khắc phục tình trạng căng cứng khó chịu này.

Choang...

Tách cà phê trên tay bỗng rơi xuống mặt sàn vỡ tan tành. Mạc Khiêm Vũ bỗng nhiên cảm thấy hơi khó chịu trong lồng ngực. Từ xưa tới nay, Mạc Khiêm Vũ luôn là người có dự cảm rất chính xác trước mọi biến cố trong cuộc đời của chính mình.

Ngày mẹ ra đi, Mạc Khiêm Vũ sốt một trận rất cao, trong mê man, anh cảm giác được sinh mệnh của người mẹ quanh năm suốt tháng im lặng của mình đang héo mòn dần. Đúng ngày hôm sau thì mẹ anh qua đời.

Ngày bà nội phẫu thuật thất bại, Mạc Khiêm Vũ cũng cảm nhận được chút gì đó rất khác thường. Nhàn nhạt tựa như không nhưng lại khiến Mạc Khiêm Vũ không thể cho qua.

Nhưng rốt cuộc hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì chứ? Người thân của mình chỉ còn lại ba, ông ta luôn đặt an toàn của mình lên hàng đầu, làm sao có chuyện tai nạn ngoài ý muốn xảy ra với ông ta chứ?

Là ai?...chẳng lẽ là...Nguyệt Nguyệt?

"Không thể nào, giờ này cô ấy phải đang ngủ ở nhà, sẽ không có chuyện gì đâu, không phải cô ấy"

Có lẽ linh cảm sai rồi...mong là như thế.

Quán bar Dark Night

"Xem xem ai thế này? Không phải thư ký Mạc sao? Chật vật tới vậy, nghe nói cô quyến rũ tổng giám đốc thất bại nên bị giáng chức rồi, haha. Từ thư ký tổng giám đốc xuống làm một nhân viên quèn trong phòng chăm sóc khách hàng. Mạc Huyền, cô cũng có ngày hôm nay...". Vương Nhã Văn vốn không ưa gì Mạc Huyền, từ ngày Mạc Huyền đến công ty và được phân vào phòng phát triển kế hoạch, mọi hào quang của ả đều mất sạch, trưởng phòng cũng coi trọng cô ta, thậm chí ngay cả đám đàn ông trước kia luôn xếp hàng xin quỳ gối trước váy ả cũng quay sang theo đuổi Mạc Huyền.

Vào công ty một thời gian ngắn mà cô ta (Mạc Huyền) đã được thăng chức trưởng ban, mọi người càng vì thế mà xu nịnh cô ta. Khi cô ta được điều đến phòng thư ký, đám phụ nữ trong công ty ghen tức tới đỏ mắt, phải biết rằng được làm thư ký cho tổng giám đốc là niềm khao khát của biết bao người, cô ta may mắn tới mức mọi thứ tốt đẹp đều đến với mình.

Nhưng bỗng nhiên sáng nay, văn phòng chủ tịch chính thức có quyết định giáng chức Mạc Huyền vì cô ta vi phạm quy định công ty, hỏi ra mới biết là do cô ta dám quyến rũ Tổng giám đốc nhưng bị ngài từ chối. Chỉ bằng điều này thôi, cô ta đã không thể ngóc đầu nên được ở công ty rồi.

"Câm miệng và cút đi...". Mạc Huyền cố gắng lấy lại tinh thần toan đứng dậy nhưng cả cơ thể lại lao đảo không vững mà xô về phía trước. Ngày hôm nay cô đã đủ thảm bại, đủ nhục nhã...cô Không muốn ngay cả chút tôn nghiêm cuối cùng trước mặt đồng nghiệp luôn ganh ghét với mình cũng không thể giữ nổi.

Gã đàn ông đi bên cạnh Vương Nhã Văn tiến lên đỡ lấy Mạc Huyền.

"Nhã Văn, đây là đồng nghiệp của cô sao, thật xinh đẹp. Không định giới thiệu cho anh sao?"

"Anh Hồ, vị này là thư ký Mạc. Anh thấy hứng thú sao? Nhưng xem ra cô ta là hàng đã qua sử dụng rồi...bị tổng giám đốc bọn em từ chối. Chắc ngài ấy ngại bản!"

"Vương Nhã Văn, cô câm miệng cho tôi. Còn anh nữa, xéo đi. Mạc Huyền tôi không cần ai phải thương hại..."

"Khẩu khí lớn như vậy, sao nào, chỉ là hàng đã qua sử dụng mà dám khinh thường tao sao? Nếu không phải tao coi trọng cái mặt của mày thì tao cũng không thèm liếc tới mày đâu. Đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!"

"Anh Hồ, em giao đồng nghiệp của em cho anh đó, nhớ phải hảo hảo...mà chăm sóc cô ta cho tốt..."

"Tứ Văn, anh sẽ cảm ơn em sau!"

"Được, haha!"

"Anh làm gì, khốn kiếp, buông tôi ra!". Mạc Huyền cố sức dẩy giữa để thoát khỏi bàn tay dơ bẩn của "anh Hồ" nhưng gã càng lúc càng siết chặt. Gã vòng tay ôm lấy eo của Mạc Huyền và kéo cô lên tầng hai - nơi có những phòng bao riêng dành cho khách muốn qua đêm ở quán bar này.

Gã chưa từng ngủ với người phụ nữ nào đẹp tới vậy, xem ra hôm nay nhất định là một đêm tuyệt vời! Chỉ mới nghĩ thôi mà gã đã thấy cả người hưng phấn không thôi.

"Buông ra..."

Mục Nguyệt đứng trước quán bar Dark Night, đây được xem là thiên đường trụy lạc xa hoa của toàn thành phố. Quán bar này hình thức phục vụ gì cũng có, mại dâm, ma túy thậm chí là buôn bán súng đạn! Nhưng nơi này vẫn luôn qua mắt được cảnh sát. Nghe nói ông chủ nơi này là một đại ca giang hồ khét tiếng tới mức cảnh sát cũng phải chùn bước trước uy danh của ông ta mà không dám làm gì. Mọi tội ác ở đây luôn được cảnh sát nhắm mắt mở một mắt cho qua nên kẻ xấu vẫn cứ ngang nhiên phạm tội.

Nếu Mục Huyền ở trong này, Mục Nguyệt không biết em có thể sẽ gặp nguy hiểm hay không. Đáng về bề ngoài của Mục Huyền rất thu hút ánh nhìn, chỉ sợ đám lang sói trong này sẽ không dễ dàng bỏ qua em ấy.

Mục Nguyệt lấy hết dũng khí bước vào. Cô đã đi khắp các quán bar trong khu vực nhưng đều không thấy bóng dáng Huyền Huyền. Chỉ còn nơi này! Bây giờ phải liều mạng thôi. Cô không thể để em gái xảy ra bất cứ việc gì!

Khi Mục Nguyệt bước vào, ánh đèn chói sáng của sàn nhảy như muốn làm đui mù hai mắt. Đám người điên cuồng lắc lư theo điệu nhạc rock xập xình. Nơi đây không phân biệt nghề nghiệp, địa vị...tất cả đều có thể tới để điên cuồng theo điệu nhạc. Có đôi khi trong số họ có cả những tình anh của xã hội nhưng khi màn đêm buông xuống họ sẽ gỡ bỏ vẻ ngoài hào nhoáng đó của mình và tìm tới ánh sáng và âm nhạc, họ coi đó là một thú vui thư giãn hay xả stress. Nếu thích họ có thể tìm "con mồi" phù hợp với mình rồi bao phòng trên tầng 2. Loại hình dịch vụ này đã trở nên quá sức bình thường đối với những người bước chân vào Dark Night.

Mục Nguyệt tìm kiếm đảo mắt xung quanh nhưng cô không nhìn thấy bóng dáng của Mục Huyền đâu cả. Ngược lại, đám đàn ông lại luôn tiến tới gạ gẫm mời chào. Cô chỉ biết xua tay từ chối.

Ngay từ khi Mục Nguyệt bước vào, vẻ bề ngoài của cô đã thu hút rất nhiều đàn ông trong quán bar. So với đám phụ nữ sặc sụa mùi son phấn nước hoa thì một cô gái mảnh mai xinh đẹp như búp bê với chiếc đầm màu trắng sữa lộ ra phần bắp chân thon dài nõn nà lại càng thu hút hơn cả. Đặc biệt là khí chất như tiên nữ thanh tao không vướng bụi trần của Mục Nguyệt lại càng khiến họ sồi sục.

Nhưng Mục Nguyệt không hề quan tâm tới việc này, cô chỉ muốn tìm được em gái một cách nhanh nhất có thể và đưa Mục Huyền ra khỏi đây.

"Tiểu thư xinh đẹp, cô đang kiếm ai à?". Mạc Thần cất tiếng từ đằng sau. Anh ta đã để ý cô gái này ngay từ khi cô bước vào. Nhưng phía cô gái đứng khá tối nên anh ta không thể nhìn rõ mặt.

Thật hiếm khi trong quán bar có loại phụ nữ này, một tay sát gái như anh ta sao có thể bỏ qua!

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Mục Nguyệt quay người lại...

"Tiểu Nguyệt, sao lại là em? Em tới nơi nguy hiểm như thế này làm gì?" (Biết nguy hiểm sao anh vẫn vào???)

(Mạc Thần, là anh! Anh giúp em tìm Huyền Huyền được không? Con bé vào bar nhưng em không biết nó đang ở đâu)

{E hèm, nếu ai không nhớ thì ta có thể giải thích chút ha. Cái anh Mạc Thần này là con nuôi của Mạc gia và là anh trai nuôi của Mạc Khiêm Vũ - tác giả}

"Khoan đã...tiểu Nguyệt? Ý em là thư ký Mục à?"

Gật...gật

"Buông tôi ra, cút đi!"

Là tiếng của Huyền Huyền!

Mục Nguyệt kéo tay Mạc Thần về phía phát ra âm thanh của Mục Huyền.

Khi lên tới tầng hai, cô thấy Huyền Huyền đang lôi kéo với một người đàn ông to lớn, xăm trổ đầy mình. Quần áo con bé xốc xếch, cúc áo trước ngực bị giật bung vài chiếc.

Mục Nguyệt xông tới kéo lấy Mục Huyền ra khỏi tên to con kia. Gã đàn ông kia quát ầm lên

"Con khốn kiếp...mày ở đâu ra vậy, dám ngăn cản công việc "làm ăn" của tao, muốn chết à! Cuốn xéo"

(Thà em gái tôi ra...)

"Oh! Câm à. Trông cũng xinh đấy. Thế nào? Muốn cùng chơi với tao và nó hả. Tao cũng không ngại chơi np đâu!"

"Anh Hò, cô gái này chọc giận tới anh à. Nề mặt em tha cho hai người bọn họ đi! Bọn họ là bạn của em."

"Mạc Thần, là chú à? Muốn anh tha thứ cho ả ta? Khó đấy, cô ta dám chọc vào anh này, hôm nay anh này nhất định phải cho ả đẹp mặt. Anh nề mặt

chú tha cho con nhóc cầm này thôi!"

"Anh Hồ, hai bọn họ đều là bạn của em, thả cô gái đó đi. Nếu không thì thế này đi, em tìm cho anh cô khác, đảm bảo nóng bỏng hơn cô ta nhiều, được không?"

"Chú đừng làm khó anh!"

Mạc Thần đánh giá tình hình, anh cảm thấy gã họ Hồ này không phải loại người có thể thương lượng được. Nói với gã cũng chỉ phí lời. Chi bằng..

"Tiểu Nguyệt, chút nữa anh giữ chân gã, em mang em gái mình chạy đi. Nhớ khi ra khỏi đây phải quẹo trái, chỗ đó có một góc cưa khá khuất. Núp ở đó khi thấy không còn gì nguy hiểm mới được ra nghe chưa!"

(Uhm, còn anh?)

"Yên tâm đi, anh là ai chứ, tên khốn này có tuổi gì mà dám động vào anh!"

Mục Nguyệt nhìn thân hình to lớn như con gấu của anh Hồ rồi lại quay sang nhìn dáng người không mấy "to con" của Mạc Thần mà âm thầm đánh giá khả năng thắng của anh khi đánh nhau cùng với người đàn ông được gọi là anh Hồ kia, nhưng tình huống ngặt nghèo, cô thả tin tưởng vào Mạc Thần còn hơn không!

"Chạy đi!"- Mạc Thần quát lên đồng thời ôm lấy anh Hồ.

Mục Nguyệt xông tới đỡ Huyền Huyền đã say chẳng biết gì mà chạy. Cô chỉ còn nghe thấy tiếng đám đá đang sau.

Trong phòng điều khiển của Dark Night

Một người đàn ông độ tuổi tứ tuần đang ngồi trên chiếc salon bằng da sang trọng. Gương mặt ông ta chìm trong bóng tối, nhưng khí tức phát ra từ người ông ta cũng đủ để đám thuộc hạ trong phòng run sợ không thôi.

"Ông chủ, có cần thuộc hạ cho người đi bắt hai người bọn họ về không?"

Người đàn ông cất giọng lạnh lẽo, âm tàng bất lộ nói:

"Không cần! Cứ để chúng đi. Ta muốn chúng ném đủ khổ sở trước khi một đao tiêu diệt cả hai. Con của ả đàn bà đó sẽ phải chết không từ tế!"

"Thuộc hạ đã rõ!"

Mục Nguyệt chạy đúng theo lộ trình mà Mạc Thần đã vạch sẵn cho cô, quả nhiên anh Hồ đó không phải loại côn đồ tầm thường. Đám đàn em của hắn đuổi theo sát nút làm cô trốn chạy vô cùng chật vật. Thân hình gầy yếu hư nhược của Mục Nguyệt lại phải chống thêm Mục Huyền nên bước chân cô đã bắt đầu loạn xạ. Nấp vào con hẻm nhỏ, Mục Nguyệt ôm Mục Huyền vào lòng và nín thở.

Đám côn đồ là đàn em của anh Hồ mang theo mã tấu và dao găm lung sục khắp nơi. Khi chúng tiến tới gần nơi ẩn nấp của Mục Nguyệt. Cô thậm chí có một ý nghĩ điên cuồng rằng cứ lao ra liều mạng với chúng, dù có mất mạng cũng nhất định phải bảo đảm an toàn cho Mục Huyền.

Trái tim vì lo lắng mà đập thình thịch, mỗi bước chân của đám côn đồ bước tới đều khiến thần kinh của Mục Nguyệt căng như dây đàn. Ngõ vắng vẻ đêm im ắng, tới mức ngay cả tiếng thở của bản thân cũng nghe rõ mồn một. Đúng lúc này Mục Huyền lại vô thức trở mình, thanh âm ấy đủ lớn để khiến đám người kia tập trung vào bên này.

"Tao biết chúng mày đang ở đó, nếu không muốn chết thì mau bước ra đây. Bằng không tính mạng của chúng mày cũng khó đảm bảo đó"

Đáp lại chúng chỉ là một chuỗi im lặng!

Gã cầm đầu tiến về phía này, lưỡi dao trên tay gã lóe sáng trong màn đêm tĩnh lặng như tờ. Giọng gã chậm rãi gần từng tiếng khô khốc. Âm thanh ấy lúc này với Mục Nguyệt không khác nào âm thanh mời gọi của tử thần!

"Ra đây!"

Bước chân gã dừng lại khi chỉ còn cách Mục Nguyệt hơn ba mét.

"Anh ba, không xong rồi!"

Một tên đàn em của tên cầm đầu hét hải chạy đến

"Anh Hồ bị thương rồi. Bị dao găm đâm vào bụng không rõ sống chết!"

"Mày nói cái gì! Khốn khiếp, mau qua đó xem!"

Nói rồi đám người đó bỏ đi. Trái tim của Mục Nguyệt cũng dần buông xuống. Có lẽ Mạc Thần đã thành công thu hút sự chú ý của chúng.

Mục Nguyệt vội vã công Mục Huyền về nhà. Cô rút điện thoại ra gọi vào số của Mạc Khiêm Vũ nhưng không có ai nhận máy. Giờ này chắc anh ngủ rồi, nhưng Mạc Thần thì sao? Anh ấy có thể đang gặp nguy hiểm. Làm sao bây giờ?

Điện thoại của Mục Nguyệt bỗng nhiên đổ chuông. Là một dãy số lạ, nhưng cô vẫn bắt máy.

"Tiểu Nguyệt phải không? Là anh, Mạc Thần đây. Em không sao chứ? Nếu không sao thì làm dấu cho anh biết đi, gõ mạnh hai tiếng vào đầu đó để anh biết em vẫn khỏe"

Cộc...cộc

Mục Nguyệt vội dùng chân đá vào bức tường bên cạnh.

"Phù, vậy là không sao phải không! Anh cũng không sao, em mau về nhà đi! Lúc khác gặp em sau nhé!"

Tút..., âm thanh tắt máy vang lên

(Mạc Thần?)

Anh ấy không sao là tốt rồi!

Sau khi đưa Mục Huyền về nhà, Mục Nguyệt vội mang thuốc giải rượu cho Huyền Huyền uống.

(Huyền Huyền, uống thuốc đi em!)

"Tránh ra! Tôi không cần. Mục Nguyệt, có phải bây giờ chị đang mừng thầm trong lòng không. Tôi thua rồi, thua một người vừa cảm vừa dơ bẩn như chị! Mạc Khiêm Vũ nói không thích tôi, anh ta ghét tôi tới mức không muốn nhìn thấy tôi. Phải! Tôi bị giáng chức rồi, làm nhân viên quèn của phòng chăm sóc khách hàng, hàng ngày phải cười cười nói nói với một đám người lạ mặt. Haha, cả công ty khinh thường tôi, nói tôi quyến rũ tổng giám đốc thất bại nên bị giáng chức! Còn công ty nào dám mượn tôi nữa!"

"Chị thì hay rồi, Mạc Khiêm Vũ yêu chị, anh ta yêu một người cảm, một kẻ sát nhân! Tôi muốn xem xem hai người sẽ hạnh phúc tới đâu. Để xem khi anh ta biết chị thông đồng với kẻ khác giết chết ba mẹ thì anh ta còn yêu chị không."

(Huyền Huyền, chị không giết họ! Bọn họ...)

"Chị có! Nếu không phải thì sao chị không dám nói ra ai là hung thủ, chị ở trong nhà khi đám người đó đến, nhưng tại sao chúng không giết cả chị để bịt đầu mối, tại sao chúng giết ba mẹ mà tha cho chị. Tại sao!"

(Bởi vì...bởi vì). Những kí ức khủng khiếp đó đã chôn sâu trong lòng Mục Nguyệt bấy lâu, lâu tới mức cô không đủ dũng khí để nhớ lại, nhớ gương mặt tên sát nhân đó. Chính chúng đã cướp đi ba mẹ và...cả giọng nói của cô nữa.

"Mục Nguyệt, chị mãi mãi không thể giải thích được tại sao, bởi vì chị chính là kẻ đó. Tôi sẽ chờ, chờ tới khi chú Mark tổng chị vào tù một lần nữa!"

(Huyền Huyền, em đã từng nói sẽ tin chị, tin rằng cái chết của bố mẹ không phải do chị làm!)

"Là giả đấy, tôi chưa bao giờ tin chị, chưa bao giờ. Chị có biết hàng ngày phải cười nói với chị tôi có bao nhiêu khó chịu không? Tôi vẫn cố chịu để chờ chú thu thập chứng cứ. Tôi biết ngày đó sắp tới rồi, chị tưởng Mạc Khiêm Vũ có thể giúp chị à? Anh ta dù tài giỏi cỡ nào cũng không thể chống lại luật pháp...haha"

Tâm Mục Nguyệt lạnh triệt để! Nỗi đau mất đi người thân, mất đi giọng nói cũng chưa bao giờ khiến cô đau như lúc này. Từng thớ thịt như bị ngàn vạn mũi kim xuyên qua, trái tim đau đớn tới không thở được. Đã từng, đã từng có lúc em gái nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương và nói "chị, em yêu chị chết mất!". Đã từng, em đã từng ôm cô ao ước "chị, sao chị lại giỏi như vậy chứ, lớn lên em muốn giống chị, tài giỏi, xinh đẹp lại thông minh nữa!"

Nhưng giờ đây, em lại nói mọi thứ là do em gắng sức diễn kịch thôi!

Mọi nỗi đau trên đời này dù có đau cỡ nào cũng không đau bằng nỗi đau khi bị người thân quay lưng. Nỗi đau ấy, khắc cốt ghi tâm! từng giờ từng phút như xát muối lên trái tim mà dù ta biết vì sao tim ta đau, nhưng cũng không biết làm sao để giảm bớt đau đớn, nhừ nhối cứ ngày một vò xé, rút cạn linh hồn!

-Hết-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Hiểu nhầm

Tác giả: Mực Nguyệt

"

Khi Mạc Khiêm Vũ nhận được cuộc gọi từ sở cảnh sát cũng là hôm sau đó. Cảnh sát cho hay anh nuôi của Mạc Khiêm Vũ - Mạc Thần đã phạm tội cố ý gây thương tích!

Mạc Thần là một gã đàn ông đào hoa nhưng luôn biết kiềm chế. Vì vậy bao năm sống ở Mạc gia với danh phận Mạc đại thiếu gia hữu danh vô thực, Mạc Thần chưa từng gây ra lỗi lầm gì lớn hay làm việc gì để gây ảnh hưởng tới danh tiếng của Mạc gia.

Nên khi nhận được thông báo của cảnh sát, Mạc Khiêm Vũ cứ ngỡ mình nghe nhầm. Ngộ thương một tên giang hồ, dù có hòa giải được bằng tiền bạc thì cũng khó lòng đảm bảo an toàn sau này. Thật không hiểu Mạc Thần nổi điên cái gì?

Sở cảnh sát

"Anh Mạc, đề nghị anh khai rõ ràng tình huống khi đó cho chúng tôi. Vì sao anh dùng dao ngộ thương Hồ tiên sinh!"

"Tôi nói rồi, anh ta định cưỡng bức phụ nữ, tôi thấy bất bình nên cùng anh ta xô xát, lúc vô tình đã đâm vào anh ta!"

"Mạc tiên sinh, anh nói Anh Hồ cưỡng bức phụ nữ nhưng lại không xác nhận danh tính của cô gái đó, chúng tôi lấy gì để tin những lời anh nói là sự thật chứ không phải bịa đặt nhằm giải quyết thù oán cá nhân?"

"Mẹ nó, tôi ăn no rừng mỡ hay sao mà đi giải quyết ân oán cá nhân với một tay giang hồ!"

"Chuyện này..."

"Xin lỗi, tôi là luật sư riêng của Mạc đại thiếu gia! Hiện tại các vị chưa có giấy phép bắt giữ, các vị không có quyền tra hỏi khẩu cung của thân chủ tôi. Anh ấy có quyền giữ im lặng cho tới lúc có phán quyết của sở điều tra!"

"Mạc tổng, ngài tôi rồi!". Vị cảnh sát vừa mới tra hỏi khẩu cung của Mạc Thần vội đứng dậy bắt tay với Mạc Khiêm Vũ - người đi cùng với luật sư tới đây.

Mạc Thần tức muốn ho ra một búng máu. Anh ta vừa ngồi nói chuyện với vị Cảnh sát nhân dân này hàng giờ liền thì anh không thèm nghe, nhưng khi thắng nhóc Mạc Khiêm Vũ này vừa mới tới thì hắn ta đã thay đổi thái độ một cách chóng mặt!

Đây đúng là một thế giới coi trọng địa vị mà!

So với Mạc đại thiếu gia thì vị tổng giám đốc của tập đoàn Mạc thị - Mạc Khiêm Vũ này lại có sức ảnh hưởng ở thành phố X hơn cả. Thậm chí chỉ cần một tiếng nói của anh ta cũng đủ để cục trưởng Cục Cảnh sát gặp rắc rối!, vì vậy mấy tên cảnh sát nhỏ làm tại cấp sở như bọn họ không thể chọc giận vị tổ tông này được.

"Tôi tới bảo lãnh cho Mạc Thần, mong các vị xem xét!"

"Mạc tổng, chuyện này hơi khó! Mạc thiếu đây đã ngộ thương nghiêm trọng một người trong quán bar, việc này rất nan giải. Xin ngài đừng làm khó chúng tôi!"

"Anh nói anh ta ngộ thương một đại ca giang hồ nhưng lại không trực tiếp đến quán bar đó để điều tra tình hình. Tiếp nhận tố cáo từ một phía mà mặc định mọi lỗi lầm đều thuộc về anh trai tôi. Xin hỏi, đây là cung cách làm việc của cảnh sát các người sao?"

"Chuyện này...!". Thật khó xử cho chúng tôi mà. Một bên là thế lực ngầm của thành phố, một bên là tập đoàn cổ phần hàng đầu cả nước. Thật đúng là tiến thoái lưỡng nan. Anh muốn tôi phải làm sao đây? Xông vào quán bar đó điều tra để rồi ngày mai phơi xác giữa đường do bị trả thù? Hay chấp nhận bị cách chức mãi mãi không tìm được việc làm ở bất cứ đâu? - vị cảnh sát nọ đau khổ suy tính.

Reng...reng...

Đang trong lúc rối ren thì điện thoại nội bộ trong sở cảnh sát vang lên. Vị cảnh sát vội vã bắt máy

"Sở trưởng! Ngài có gì phân phó ạ?"

"Lập tức thả Mạc Thần ra, đây là lệnh của cấp trên."

"Dạ? Nhưng..."

"Anh không cần tìm hiểu nguyên nhân, chỉ cần chấp hành đúng lệnh thôi!"

"Vâng thưa sở trưởng!"

Kết quả là cường quyền vẫn thắng bạo lực đúng không! Trong lúc mình đang rối loạn lên không biết xử lý ra sao thì vị Mạc tổng này đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi. Anh ta còn bày đặt đến đây làm gì nữa! Báo hại giờ mình lại phải bày ra một cái cớ cho thật hợp tình hợp lý để thả Mạc Thần ra nữa.

"Mạc Thần thiếu gia, anh được phép về rồi. Chúng tôi đã xác nhận trong việc này anh chỉ phòng vệ chính đáng thôi. Các vị chỉ cần dàn xếp tiền bồi thường với bên nạn nhân là được rồi"

Mạc Thần:"..."

Thay đổi nhanh vậy? Hắc, thằng nhóc tiểu Khiêm Vũ này đúng là được việc thật!

Trong phòng bao của khách sạn Red Moon!

"Thị trưởng! Không biết chúng tôi xử lý như vậy đã vừa ý ngài chưa? Mạc Thần đã được thả ra rồi ạ!"

"Làm phiền cục trưởng Đào rồi, tôi kính ngài một ly"

"Thị trưởng khách sáo rồi, việc này nên là như vậy. Nhưng mong thị trưởng trong buổi họp cán bộ cấp cao tới đây nói giúp tôi vài lời hay để tôi được cất nhắc lên Bộ làm việc được chứ?"

"Dĩ nhiên rồi. Cục trưởng Đào làm việc công tư phân minh lại hết lòng vì dân, ta đương nhiên phải ủng hộ ngài hết mình"

"Haha, cạ!"

Khi cục trưởng cục cảnh sát ra về, gã trợ lý đi bên cạnh Thị trưởng tiến lên

"Thị trưởng, gã khốn khiếp họ Đào này đúng là lòng tham vô đáy. Cho hắn ta một chút lợi ích thì hắn ta đòi cả chức phận"

"Cậu không hiểu đâu, đối với loại người này, cách đối phó tốt nhất là cho họ tất cả những điều họ muốn sau đó từ từ đoạt lại tất cả. Cảm giác đứng trên đỉnh cao danh vọng mà ngã xuống đủ để hắn ta suốt đời không quên!"

"Thị trưởng anh minh, nhưng tôi vẫn thật không hiểu vì sao ngài lại giúp Mạc Thần, hắn ta không có quan hệ gì với chúng ta!"

"Haha, bây giờ thì không, nhưng sau này ắt có. Mạc Thần không tài giỏi như Mạc Khiêm Vũ nhưng so về độ tàn nhẫn, cậu ta chỉ hơn chứ không có kém. Con sư tử ngủ say chưa ai đánh thức thì vẫn rất hiền lành, một khi có người chọc nó tỉnh dậy, nó sẽ vuron những móng vuốt sắc bén của mình tới xé xác người đã đánh thức nó.

Hơn nữa, cứu hắn ta sẽ khiến cho một người nợ ta ân tình, người này...sẽ nhanh chóng xuất hiện thôi!"

"Là tôi suy nghĩ nông cạn rồi thị trưởng..."

Căn phòng bao vẫn lóe sáng ánh đèn, gương mặt vị thị trưởng vẫn đắm chiêu trong dòng suy nghĩ. Không ai dám nhìn mặt ông ta, vì khí tức phát ra từ người ông ta nhắc nhở họ rằng, không nên mạo phạm tới người như vậy!

"Mạc Khiêm Vũ, cậu giỏi thật. Sao có thể đưa anh ra vậy?"

Mạc Khiêm Vũ:"..."

"Anh đã cứu người nào?"

"Sao, cậu chưa biết? Anh tưởng cậu biết nên mới tới đưa anh ra khỏi sở cảnh sát. Thật ra người anh cứu là tiểu Nguyệt và em gái cô ấy. Em gái cô ấy bị anh Hồ bắt được trong Dark Night, tiểu Nguyệt tới cứu nhưng không thành, anh cũng ở đó nên mới rút đao tương trợ! Sao, thấy anh mà mừng mừng cấp không? Còn không mau tạ ơn đi!"

"Xuống xe!"

"Hả, đùa anh hả. Anh không có xu nào trong người sao bắt xe về được!!!"

"Xuống xe!" Mặt của Mạc Khiêm Vũ vẫn lạnh tanh lặp lại câu nói vừa rồi

Mạc Thần:"..."

"Mạc thiếu, hay tôi cho ngài mượn chút tiền lẻ nhé!"

Tài xế Lâm nhanh nhẩu dù không biết lời nói của anh ta có lực sát thương rất lớn. Đường đường là một đại thiếu gia nhà họ Mạc mà phải đi vay tiền của một tên tài xế. Việc này nếu đồn ra ngoài thì sau này sao mình dám tung hoành giang hồ nữa chứ!

Rốt cuộc Mạc Thần cũng chấp nhận xuống xe, vừa làm anh ta vừa rửa thềm:"Mẹ nó, Mạc Khiêm Vũ, ông đây cứu người yêu của mi mà mi nỡ đối xử với ông như vậy. Thật đúng là làm ơn mắc oán mà!"

"Mạc tổng, bây giờ chúng ta đi đâu ạ?"

"...nhà Nguyệt Nguyệt!"

-còn tiếp-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Hiểu nhầm(tt)

Tác giả: Mực Nguyệt

Tài xế Lâm không dám nói gì lập tức quay đầu xe hướng về phía nhà của Mực Nguyệt. Trông sắc mặt của sếp tổng bây giờ chẳng khác nào có ai đó nợ ngài tới hàng trăm tỷ vậy. Tốt nhất anh ta lên im lặng thì hành mệnh lệnh chứ không được phép có thắc mắc gì.

Nhưng mà việc có thể khiến tổng giám đốc bức tức như thế này thì chỉ có thể là việc liên quan tới cô chủ nhỏ Mực thôi.

Haiz, hai người bọn họ lạ thật. Yêu thì cứ yêu, sau đó là kết hôn, rồi ABC...rồi sinh em bé. Như vậy không tốt sao? Cứ phải lăm chuyen làm gì, thậm chí thi thoảng đốt cháy giai đoạn mà ABC trước hôn nhân như anh ta và vợ cũng được, hắc hắc!

Nghĩ vậy nhưng tài xế Lâm vẫn vội vã tăng tốc độ. Anh ta không muốn hít thở chung với sếp tổng dưới cái bầu không khí với áp suất cực thấp như khí áp từ cao áp Sibear thổi về thế này đâu. Thoát càng sớm càng tốt mới được!

Chẳng mấy chốc đã đến trước cổng của một khu trong trung cư lớn, Mạc Khiêm Vũ không thèm chờ tài xế Lâm mở cửa xe cho mình mà tự động xuống xe. Anh rào bước về phía thang máy, dù chân đi lại bất tiện cũng không thể ngăn được tốc độ của Mạc Khiêm Vũ lúc này.

Trong lòng của anh đang rất tức giận, khi Mực Nguyệt cần mình nhất, anh lại đang ở đâu? Cô ấy chắc phải rất sợ hãi.

Tài xế Lâm nhìn tên đi lại khắp khiêng trước mặt mà trong bụng cười thầm

"Ôi! Còn đâu uy nghiêm của một vị tổng giám đốc đại danh鼎鼎鼎鼎 nữa. Không phải bây giờ cũng chật vật như một tên thọt tới mức bước vào thang máy cũng bị vấp sao! Hắc, cho chờ những lúc chọc tức ta..."

Mạc Khiêm Vũ không thèm vạch trần suy nghĩ đen tối đang diễn ra trong đầu của tài xế Lâm mà chỉ chăm chú nhìn những con số đang nhảy lên từng bậc.

Anh chưa bao giờ tới nhà của Mực Nguyệt, có lẽ có nhiều lý do khiến họ dù quyết định bên cạnh nhau nhưng cũng không tiện tới nhà nhau. Có thể là vì em gái cô, cũng có thể là vì cô không thể vượt qua mặc cảm tự ti về quá khứ của mình.

Lần đầu tiên bước vào nhà Mực Nguyệt, Mạc Khiêm Vũ mang một tâm trạng vừa hồi hộp vừa kích động.

"Cậu là Mạc tiên sinh phải không?". Chưa kịp để Mạc Khiêm Vũ bấm chuông thì cửa đã tự mở. Một người phụ nữ lớn tuổi có vẻ là người giúp việc ra mở cửa.

"Đúng vậy! Xin hỏi Nguyệt Nguyệt có nhà không?"

"Cô ấy đang ở trong phòng, cậu mau vào đi. Hôm qua cô ấy cùng nhị tiểu thư có cãi nhau nên tâm trạng cô ấy bây giờ rất tệ. Cậu hãy khuyên nhủ cô ấy nhé!"

Cạch...

Mạc Khiêm Vũ mở cửa căn phòng, xung quanh tối đen như mực không có lấy một tia sáng mặt trời nào lọt vào. Rèm cửa tối màu được kéo kín mít, sự u uất và hơi thở mệt mỏi khiến căn phòng không còn chút hơi thở của sự sống nào hết.

Quá khứ đã khiến Mạc Nguyệt đóng cửa trái tim, anh cứ ngỡ rằng mình đã mở ra được cánh cửa đó nhưng kết quả cô ấy vẫn không sao quên được chúng. Thậm chí cô còn dùng cách cực đoan nhất để nhốt chặt kí ức ấy vào trong căn phòng này, một mình gặm nhấm nỗi đau, để rồi khi bước chân ra khỏi đây cô vẫn sẽ là một Mạc Nguyệt vui vẻ, tràn đầy sức sống như bao người vẫn thấy. Nhưng liệu sau đó có ai biết cô đau thế nào không!

Mạc Khiêm Vũ sờ tay vào vách tường tìm công tắc đèn nhưng không thấy. Anh đành bước về phía giường ngủ nơi mà anh cho rằng Mạc Nguyệt sẽ ở đó.

"Nguyệt Nguyệt!"

Khi nghe tiếng gọi, Mạc Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn về phía âm thanh phát ra. Cô thấy Mạc Khiêm Vũ đang cố gắng bước từng bước tiến dần về phía cô.

"Anh biết em nghe thấy tiếng anh, mau lại đây! Chân anh đau quá, anh không tự tới chỗ em được!"

(Tác giả: xạo, vừa đi lon ton lăm lăm mà???)

Mạc Nguyệt cứ ngồi đó nhìn Mạc Khiêm Vũ. Cô biết trong bóng tối anh không thể làm gì được, cô thậm chí còn thấy rõ sự lo lắng đang ngập tràn trên gương mặt anh. Mạc Nguyệt bỗng rơi nước mắt, bao nhiêu uất ức đau khổ cứ theo lệ tuôn rơi. Cô không phải là một người yếu ớt nhưng trong giây phút này cô chỉ muốn lao vào lòng người đàn ông kia để được anh ôm chặt trong lòng, được anh vỗ về an ủi. Giống như trước kia, khi cô vấp ngã ba luôn đứng ở đằng trước giang tay ôm cô vào lòng. Dù có khó khăn gì cũng cười xòa nói: "Mạc Nguyệt, tất cả đã có ba lo!"

"Mạc Nguyệt, không sao cả. Mọi chuyện đã có anh gánh thay em!"

(Mạc Khiêm Vũ, em mệt mỏi quá. Huhu...)

"Ukm...không sao!"

Mạc Nguyệt siết chặt vòng tay ôm lấy Mạc Khiêm Vũ. Cái ôm của anh ấm áp như chính con người anh. Dù bề ngoài rất lạnh lẽo nhưng trong sâu thẳm trái tim lại tràn đầy nắng ấm. Cái ôm ấy khiến Mạc Nguyệt trở lên tham lam hơn, cô muốn cứ như vậy mà đi đến hết cuộc đời, dù có ra sao thì vẫn có anh bên cạnh, nhưng...

(Vì sao anh lại giáng chức Mạc Huyền, con bé làm việc chăm chỉ lại rất tài giỏi nhưng vì sao anh lại khiến con bé mất mặt như vậy. Bây giờ cả công ty anh khinh thường con bé, họ nói con bé vì quyền rũ anh thất bại nên mới bị giáng chức. Anh thử nghĩ xem, người kiêu hãnh như con bé làm sao chịu đựng được. Mạc Khiêm Vũ anh...lại là con người công tư bất phân như vậy?)

"Giáng chức? Anh không hề biết việc này"

(Anh nói dối, công văn đã chính thức đưa xuống rồi!)

"Mạc Nguyệt...em lại thiếu lòng tin với anh như vậy!"

(Nhưng...con bé bị giáng chức thật rồi. Anh là tổng giám đốc, không phải anh thì ai dám ra quyết định đó?)

"Có, ông ta tạm thời có quyền hành để làm như vậy!"

(Ông ta...Là...ba anh?)

"Anh sẽ giải quyết việc này!"

"Nhưng Nguyệt Nguyệt, em không thể tin vào anh trước khi suy nghĩ bất cứ việc gì sao. Tin rằng dù có ra sao anh vẫn sẽ luôn đứng về phía em? Vì sao khi có rắc rối thứ đầu tiên em nghĩ tới là tự mình giải quyết chứ không phải gọi cho anh để hai ta cùng nhau nghĩ hướng giải quyết. Tại sao khi nghe người khác nói gì, suy nghĩ đầu tiên của em là việc đó do anh gây ra. Sao không thử tin vào anh dù chỉ một chút thôi?"

(...)

"có phải là vì em căn bản chưa từng nghĩ anh sẽ cùng em đi tới cuối đời. Em chỉ nghĩ mình nên thử yêu anh...em chưa từng muốn nắm tay anh cho đến cùng, nên em không tin anh..."

(Kiêm Vũ!!! Em không có ý đó, khi em đồng ý ỏem bên anh, em cũng từng nghĩ sau này khi chúng ta đã già, chúng ta sẽ làm gì, sẽ ra sao, nhưng rồi em lại lo sợ, sợ hãi khi anh hiểu thấu hết quá khứ của em, anh sẽ chẳng cần em nữa, tới lúc đó em biết làm sao bây giờ?)

"Điều em cần không phải là ngồi đó nghĩ lung tung về tình yêu của anh dành cho em. Khi quyết định bên em, quá khứ của em với anh đã chẳng có gì quan trọng. Minh cứ để mọi thứ qua đi được không em?"

(...)

(Kiêm Vũ, quá khứ của em, anh...có muốn biết không?)

Kiêm Vũ, khi em nói với anh những điều này, em đã quyết tâm sẽ đứng cùng anh đối mặt, tương lai sau này dù có ra sao, em vẫn sẽ vững lòng sống tốt. Vì ít nhất người em yêu kiếp này...anh ấy đã biết tất cả về em!

-Hết-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Quá khứ

Có ai đó đã từng nói với em rằng, sự khác biệt giữa quá khứ và tương lai đôi khi chỉ là một ảo tưởng dai dẳng đến ngoan cố. Những ảo tưởng dai dẳng ấy đang dần mờ đi trong em, nhưng nỗi đau mà nó mang đến lại khiến em cả đời khó có thể quên"

-Mục Nguyệt-

Con đường đi đến trái tim của một người con gái đôi khi chỉ đơn giản như việc bạn ngồi bên cô ấy hàng giờ chỉ để nghe cô ấy tâm sự về những chuyện đã qua. Nhưng đôi lúc nó cũng khó khăn tới mức tưởng chừng như bạn không thể nào làm nổi, bởi lẽ...điều quan trọng nhất là cô ấy có chịu mở lòng với bạn hay không?

"Nguyệt Nguyệt, em biết không...lúc bà vừa mất, anh đã ao ước biết bao rằng em sẽ chấp nhận anh, chấp nhận cho anh bước vào cuộc sống của em. Nhưng bây giờ, anh chợt nhận ra rằng mình không nghĩ nhiều đến vậy, với anh lúc này đây, quá khứ của em chẳng còn gì quan trọng, chúng ta sống là để cho tương lai, ta không thể cứ sống cho quá khứ, vì thế, mọi điều đau thương trong quá khứ hãy cứ để nó qua đi...em nhé!"

(Em...đã từng có ảo tưởng rất nhiều về một cuộc sống gia đình hạnh phúc. Với cha mẹ yêu thương, với tình yêu viên mãn. Nhưng mọi thứ dường như đã đi chệch hướng so với ước muốn ban đầu vào ngày nghỉ hè năm đó. Khắp nơi chỉ toàn thấy máu, của ba, của mẹ, không khí chết chóc đó đã ám ảnh em suốt tám năm liền.

Có sợ hãi không ư? Đương nhiên em cũng đã từng rất sợ hãi, sợ ánh sáng, sợ sắc đỏ, sợ cả tiếng người. Những năm tháng đó, em chỉ có một tâm niệm duy nhất rằng, chết đi...đi chết đi, kết thúc đau khổ, chuộc lại lỗi lầm. Nhưng rồi khi đối diện với sinh tử, em bỗng chợt nhận ra...nếu mình có chết, trên đời này cũng chẳng ai thêm thương xót, nhưng nếu mình sống tiếp, để tìm ra những "kẻ đó" thì cái chết của ba mẹ mới không là vô nghĩa.

Trong quãng thời gian đằng đẵng ấy, đã có một chàng trai. Anh ấy ấm áp như ánh nắng mùa xuân, anh ấy lương thiện tới mức chưa từng coi thường quá khứ của em, trong mắt anh ấy, em mãi mãi là một cô gái chân thành, tốt bụng. Anh ấy không quan tâm người đời chê cười, chỉ một mực tìm mọi cách cứu em khỏi ngục tù và bóng tối. Thứ duy nhất anh ấy cần là nụ cười đã biến mất từ lâu trên môi của em, nhưng rồi anh ấy cũng ra đi... vì em!!!

Anh ấy là Lee! Là anh trai, là bạn tri kỷ và cũng là người thân nữa. Ai cũng nói Lee rất yêu em, yêu tới mức chấp nhận buông bỏ tiền đồ rộng mở trước mắt để sống cùng một cô gái đầy tội lỗi như em. Nhưng Lee lại chưa từng nói điều đó, anh ấy chỉ lặng lẽ chuẩn bị mọi thứ khi em cần đến, chuẩn bị cả bờ vai cho em tựa vào khi em suy sụp... nhưng anh ấy lại chưa từng chuẩn bị... để nói lời yêu em. Với Lee, chỉ cần được ở bên quan sát cũng là một cách thể hiện tình yêu chân thành của anh ấy rồi. Vậy mà trong lúc đó, thứ duy nhất em thấy chỉ là sự thương hại, em cho rằng mọi người đang cố tỏ ra quan tâm chỉ vì thương hại một kẻ khốn khổ như em, vậy nên trong khoảnh khắc đột ngột...Lee cứ vậy mà buông tay, không từ già, không vật vờ, không oán hận...

Điều duy nhất anh ấy làm trước khi ra đi là nói xin lỗi. Xin lỗi vì chưa đủ yêu em quá nhiều, nhiều tới mức tình cảm ấy có thể mang em ra khỏi bóng tối vĩnh hằng, nhiều tới mức có thể khiến em quay lại nhìn anh ấy dù chỉ là một chút.

Người con trai ấy...cả đời đã hy sinh vì em quá nhiều, em nợ anh ấy, không chỉ là ân tình mà còn là cả một tình yêu vĩ đại tới mức em mãi mãi không thể nào trả nổi. Nếu anh hỏi em rằng em đã từng yêu anh ấy chưa, thì em chỉ có thể nói rằng tình yêu là chưa đủ. Trên thế gian này luôn tồn tại một thứ cảm xúc cao quý và thiêng liêng hơn cả tình yêu, với em Lee tồn tại như một vị Chúa, cứu rỗi linh hồn đang không ngừng quấy đập trong tuyệt vọng của em, vậy nên dù không yêu...nhưng em lại thương anh ấy nhiều lắm..

Khiêm Vũ, anh không giống anh ấy. Với em, anh tồn tại chân thật. Em có thể chạm vào anh, có thể ôm anh, có thể dùng cả tương lai chỉ để yêu anh, còn Lee, em chỉ còn cách trao cho anh ấy toàn bộ quá khứ của em mà thôi)

Mạc Khiêm Vũ lặng lẽ ngồi bên cạnh Mạc Nguyệt, đầu vai cô hơi ngả về phía anh, sườn mặt cô chìm trong bóng tối nhưng Mạc Khiêm Vũ vẫn có thể nhận ra rằng lúc này đây Mạc Nguyệt đang chìm trong thống khổ.

Choàng tay qua vai ôm chặt lấy cô, anh chợt nhận ra rằng...thì ra cô lại gầy yếu tới vậy, mỏng manh tới mức không chịu nổi bão dông cuộc đời, tới mức đầu hàng số phận và chấp nhận chìm trong bóng đêm mãi không có lối thoát. Cô như vậy lại càng khiến anh không đành lòng, không đành lòng nhìn cô cô độc trong bóng tối. Anh cảm thấy mình phải làm gì đó, ít nhất là không để cô phải khổ sở như lúc này. Cái chết của cha mẹ cô có vô vàn uẩn khúc, anh nhất định phải tra ra chân tướng, nhất định phải trả lại sự trong sạch cho cô gái anh yêu!

"Nguyệt Nguyệt, em gái em có phải..."

(Huyền Huyền à, con bé rất yêu Lee, đó chính là lý do khiến con bé hận em. Lee ra đi, con bé hận càng thêm hận, con bé cho rằng mọi người gần gũi em đều sẽ không có cục diện tốt đẹp gì. Tình cảm của chị em em cũng từ đó mà xuất hiện một vết nứt không thể nào phục chế lại được. Sự tin tưởng mỏng manh như tờ giấy, dùng sức chút là tan tành...vậy nhưng ai trong số cả hai cũng đều cố gắng gượng ép chút hơi tàn của mối quan hệ ấy, để đến bây giờ khi ngoảnh mặt nhìn lại, ai cũng thấy quá khứ thật điều tàn, một người hận nhưng vẫn cố gắng duy trì, một người ăn năn nhưng mãi cũng chẳng nhận được sự tha thứ. Đó là việc một mối cỡ nào chứ!.

Trước đây em chưa từng suy nghĩ tới nó, nhưng giờ khi nhận ra sự thật ấy mới cảm thấy thật đau lòng, giống như một mũi khoan sắc bén cắm sâu xuống mọi địa tầng của cảm xúc và đào xới lên tất cả những bi thương cùng thống khổ vậy. Một mối mà ngao ngán tới vô cùng!

"Đừng nghĩ nhiều về em gái em, cô ấy đang đi lạc đường...cô ấy có lẽ cũng như em, một mình đứng giữa hoang mạc rộng lớn mãi không thấy đường ra rồi lại cô chấp không muốn tìm đường ra. Hãy cho cô ấy thời gian, cô ấy sẽ buông xuôi mọi thứ thôi!"

(Khiêm Vũ, không biết có phải là do Thượng đế thấy em bất hạnh quá nên sai anh tới hay không?)

"Là anh tự tìm tới!". Vì em là câu đố mà cuộc đời này anh phải hóa giải, nên anh sẽ luôn nắm tay em. Dù thượng đế có ngăn trở, anh vẫn sẽ mãi như lúc này, nắm chặt tay em, cùng em vượt qua tất cả khó khăn, cùng em san sẻ niềm vui nỗi buồn. Có lẽ anh là người dễ dàng thỏa mãn, vì với anh như vậy là đủ rồi!

"Nguyệt Nguyệt, em không nhớ khuôn mặt của những kẻ đã giết cha mẹ em sao?"

(Lúc đầu là nhớ nhưng không ai nghe em nói, họ một mực quy em vào tội danh giết người, về sau mọi thứ càng lúc càng trở nên mơ hồ, em thậm chí đã quên gương mặt của những kẻ sát nhân đó rồi.)

"Không sao, mọi thứ có thể từ từ. Bây giờ em có anh, hai chúng ta cùng tìm những kẻ đó, cho chúng chịu đựng những nỗi đau mà em đã phải chịu đựng suốt 8 năm qua, được chứ?"

(Có thể tìm được chúng sao?)

"Em đừng quên còn có thứ gọi là pháp luật, dù chúng có trốn tránh cũng vô dụng, sẽ có ngày chúng phải trả giá vì việc mình đã làm!"

"Mục Nhan, em còn nhớ ngày hôm nay không? Hôm nay chính là ngày em nhẫn tâm giết chết con của chúng ta. Tôi sẽ bắt con gái của em với tên khốn đó phải chịu gấp bội sự thống khổ mà đứa con chưa thành hình của tôi đã phải chịu đựng. Hãy cứ chờ đi, kịch hay còn ở phía trước, đau thương đó với con gái của em...mới chỉ là sự khởi đầu trong chuỗi ngày sau này thôi!!!"

Cả nghĩa trang vắng lặng, chỉ còn thứ ánh sáng buổi chiều tà đỏ ối rực màu máu tươi đang buông xuống nơi chân trời. Trên bia mộ, một người phụ nữ với gương mặt xinh đẹp tuyệt trần đang nở nụ cười hạnh phúc. Dường như nụ cười ấy càng khiến người đàn ông trung niên đang đứng trước ngôi mộ thêm phần nộ. Ông ta quay phắt người bỏ đi, trên gò má cương nghị vẫn còn vương vấn một nỗi buồn không tên!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tình Thứ 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.